

Hạnh Phúc Ma Thuật

Contents

Hạnh Phúc Ma Thuật	1
1. Chương 1	1
2. Chương 1-2: Hoàng Tử Hựu Lý	2
3. Chương 2: Sự Cố Trong Đêm Khiêu Vũ	12
4. Chương 3: Cuộc Đạo Chơi Bất Ngờ	21
5. Chương 4: Phép Thuật Lửa	29
6. Chương 5: Cuộc Thi Đấu Khó Khăn	37
7. Chương 6: Nữ Phù Thủy Tây Ma	45
8. Chương 7: Lễ Sinh Nhật Trọng Đại	53
9. Chương 8: Sự Quấy Rối Của Kẻ Giấu Mặt	61
10. Chương 9: Cổ Độc Toàn Lực Liều Phá Vòng Vây	74
11. Chương 10: Hai Nước Kết Thân	80
12. Chương 11: Hé Lộ Những Nghi Vấn Cuối Cùng	85
13. Chương 12: Phần Kết Lễ Đính Hôn Bên Hồ Kinh Dạ	91

Hạnh Phúc Ma Thuật

Giới thiệu

Câu chuyện kể về việc một cô công chúa có phép thuật chẳng may gặp tai nạn khiến cho trí nhớ của cô hoàn toàn mất s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-ma-thuat>

1. Chương 1

Số mệnh lại bắt đầu.

Chính điện hoàng cung Y Tử rộng lớn, tĩnh mịch. Những tia nắng cuối ngày làm cảnh vật càng thêm hiu hắt, quạnh quẽ. Không khí trầm lắng bao phủ lên hai người đàn ông. Đường như đã từ lâu không ai lên tiếng.

“Cô ấy, cô ấy thế nào rồi ạ?” Cuối cùng không nén nổi, chàng trai trẻ cất tiếng hỏi, vẻ mặt khẩn khoản, tha thiết.

“Nó tỉnh rồi. Cậu có thể đi.” Người đàn ông trung niên buông tiếng thở dài, buồn rầu nói tiếp: “Nhưng đáng tiếc là nó đã quên hết ký ức của một năm qua, ngay cả cậu, nó cũng không nhớ. Vì thế... có lẽ cậu cũng không cần ở đây nữa”.

“Điều này...” Chàng trai khẽ cúi đầu, ánh mắt ẩn chứa rất nhiều tâm sự, những giọt nước mắt long lanh chỉ chực trào ra. “Nhưng liệu phép thuật của cô ấy có bị ảnh hưởng không ạ?” “Phải gánh chịu những chấn

thương nặng nề như thế, linh lực của nó có thể đã bị phá hủy hoàn toàn.” Người đàn ông trung niên lại thở dài, trong lời nói chất chứa bao nỗi lòng.

“Ta sẽ giúp nó lấy lại phép thuật, cho đến khi nó có thể tự gánh vác được trọng trách mới thôi.” “Vậy bá phụ, phiền bác giao cái này cho cô ấy.” Chàng trai lấy ra từ trong người ra một chiếc vòng thạch anh tỏa những tia sáng óng ánh màu tím biếc, vui vẻ đưa đến trước mặt người đàn ông trung niên.

“Cậu...” Người đàn ông trung niên định nói điều gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt và hành động thành khẩn của chàng trai, ông ta lại ngập ngừng, lặng lẽ nhận chiếc vòng đeo tay, nắm chặt lấy rồi nói: “Cậu yên tâm, ta sẽ trao lại cho nó”.

“Cảm ơn bá phụ!” Nghe người đàn ông trung niên nói vậy, chàng trai thở phào như trút được gánh nặng trong lòng.

“Dù có thể cô ấy không còn nhớ cháu, nhưng cháu mãi mãi không quên cô ấy, cháu sẽ luôn ở bên cô ấy, âm thầm bảo vệ cô ấy, quyết tâm theo đuổi cô ấy một lần nữa, cháu hi vọng bác sẽ cho phép.”

“Nếu cậu quyết tâm như thế, ta cũng không phản đối.” Khuôn mặt vốn lạnh lùng của người ông ta chợt toát lên những tình cảm ấm áp.

“Ta biết cậu thật lòng với con bé, nhưng việc mà cậu cần làm bây giờ là làm sao cho nó nhận ra được tấm chân tình của cậu, bằng không, nếu để người khác cướp mất, thì lúc đó cậu có muốn trách cũng chẳng thể trách ai được!”

“Không thể nào, cô ấy nhất định thuộc về cháu, không ai có thể giành được.” Chàng trai khẳng khái khẳng định.

“Được rồi, cậu hãy đi đi, ta mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát.” Mặc dù đã cố gắng tỏ ra tỉnh táo nhưng ông ta không che giấu được vẻ mệt mỏi vì cặp lông mày trĩu xuống.

“Vâng, vậy cháu đi đây, nhờ bác chăm sóc cô ấy.” Chàng trai khẽ cúi người lễ phép chào rồi quay đi.

Ánh hoàng hôn nhạt nhòa bao trùm lên cảnh vật, vô tình chiếu thẳng vào khuôn mặt tuấn tú của chàng trai. Anh ta lưu luyến nhìn lại hoàng cung nguy nga, nơi có người con gái anh yêu, rồi quay đầu bước đi.

Bánh xe định mệnh một lần nữa trở về điểm xuất phát, số phận của họ lại được an bài.

Chàng trai tự nhủ lần này nhất định sẽ không để tuột mất cô gái...

2. Chương 1-2: Hoàng Tử Hựu Lý

1 Học viện phép thuật Lợi Á Đốn

Đế chế Tây Ma là đế quốc phép thuật hùng mạnh nhất trên thế giới. Họ cai trị ba vương quốc còn lại là vương quốc Y Tỉ, vương quốc Thần Hựu và vương quốc Hắc Trạch. Vương quốc Y Tỉ suy

tôn phép thuật trắng. Vương quốc Thần Hựu tôn sùng phép thuật ma quỷ. Còn vương quốc Hắc Trạch lại sùng bái phép thuật yêu linh. Ở từng sở trường của mình, các vương quốc đều đạt tới đỉnh cao kỳ diệu của phép thuật. Nhiều năm trở lại đây, vì nhiều nguyên nhân, vương quốc Y Tỉ và vương quốc Thần Hựu thường xuyên xảy ra giao tranh. Trong bối cảnh đó, là một nước trung lập, vương quốc Hắc Trạch cũng không có cách nào để hòa giải mâu thuẫn sâu sắc giữa hai nước láng giềng. Tuy nhiên, vì những lợi ích chung nhất, cả ba nước đều hi vọng những thế hệ sau sẽ luôn được sống trong hòa bình để có thể học được những phép thuật linh nghiệm nhất.

Nhằm đạt được những lợi ích chung đó, đế chế Tây Ma đã đứng ra tập hợp những người đứng đầu ba nước và đi đến một nhất trí chung là cùng nhau xây dựng học viện phép thuật Lợi Á Đốn và thống nhất thành lập khu vực chung của ba nước. Hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu sẽ thuộc khu vực chung, là nơi bồi dưỡng, huấn luyện và đào tạo những thế hệ tương lai.

Trong nhiều thập niên trở lại đây, học viện Lợi Á Đốn trở thành học viện phép thuật uy tín nhất, gây được tiếng vang mạnh mẽ trên toàn đế quốc. Những học sinh được nhận vào học viện đều là những người có tố chất thiên bẩm và khả năng phép thuật cao nhất. Nơi đây đã đào tạo ra nhiều phép thuật gia hàng đầu cho đế chế Tây Ma. Những người kế vị của ba vương quốc Y Tỉ, Thần Hựu và Hắc Trạch đều được học viện Lợi Á Đốn tiếp nhận và đào tạo trở thành những người tinh thông phép thuật.

Hôm nay là ngày khai giảng năm học mới tại học viện phép thuật Lợi Á Đốn. Những học sinh từ khắp nơi ồ ạt kéo về phía cổng trường, theo những hướng dẫn ghi trên tờ thông báo, họ tìm đến lớp của mình.

“Woa, quả là một ngôi trường tuyệt đẹp!” Tôi ngồi trên chiếc xe thạch anh hình viên kẹo cùng phụ vương và mẫu hậu đi đến học viện phép thuật Lợi Á Đốn để đăng ký nhập học. Vừa mở cửa xe, nhìn ra bên ngoài, khung cảnh, kiến trúc kỳ vĩ của ngôi trường đập ngay vào mắt khiến tôi không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, thích thú reo lên.

Khu giảng đường chính có kiến trúc đặc biệt, cao chót vót ẩn khuất sau những tầng mây. Lối đi vào là tám hành lang như tám cây cầu xinh xắn dài tít tắp. Tòa nhà sừng sững ở trung tâm học viện, bất kể là đến từ hướng nào đều có thể xác định được chính xác lối đi vào tòa nhà trung tâm. Cây cầu hành lang nối với cửa chính có một hồ lớn hình bầu dục. Trên mặt hồ, những cây hoa súng khoe sắc tím, bông bênh trôi theo dòng nước trong veo. Phong cảnh đẹp như một bức tranh khiến những người đứng lại xem phải ngỡ ngàng.

Ngoài tòa nhà trung tâm, trong học viện còn có rất nhiều ngôi nhà được thiết kế đẹp mắt. Trước mỗi ngôi nhà đều trồng rất nhiều cây xanh. Những thân cây cao lớn xen lẫn với lùm cây thấp nhỏ được cắt tỉa gọn gàng, ngay ngắn khiến người xem cảm thấy thư giãn như được bước vào thế giới tràn ngập màu xanh của cây lá.

Màu xanh tràn ngập muôn nơi có sức hấp dẫn đặc biệt đối với một cô gái từ nhỏ chỉ gắn bó với hoàng cung như tôi. Vô cùng ngạc nhiên và thích thú, tôi nhảy ra khỏi xe, kéo tay cha mẹ chạy thật nhanh vào học viện.

Nhờ có sự chỉ dẫn tận tình, tôi và cha mẹ leo lên tầng cao nhất của tòa nhà trung tâm. Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ đang chờ trong phòng, thân mật bước ra chào đón chúng tôi. Trong văn phòng của thầy treo những quả bóng bay đủ màu sắc và trưng bày nhiều viên kẹo ngũ sắc trông rất đáng yêu. Trước cửa phòng còn đặt một cây thông Noel được trang trí lộng lẫy. Mái tóc thầy màu đỏ, bộ áo choàng rộng thầy đang mặc cũng màu đỏ. Thầy ôm một con cáo nhỏ có bộ lông rực lửa. Vừa nhìn thấy thầy, người ta sẽ nghĩ ngay đến ông già Noel vui tính, đáng yêu.

“Quốc vương Y Tỉ Tư, hoàng hậu Thập Lợi, chào mừng các vị đã có mặt.” Thầy hiệu trưởng hơi cúi người chào đón phụ vương và hôn nhẹ lên bàn tay mẫu hậu, sau đó nhìn sang tôi nói: “Chào công chúa Y Phạn Hi, rất hoan nghênh công chúa đến đăng ký học”.

Thầy hiệu trưởng hạ thấp giọng, một vầng hào quang từ ngón tay của thầy như viên đạn nhỏ hình tròn đầu nhọn đánh lên áo tôi. Tôi giật mình, vội vàng nhìn xuống thì phát hiện ra một chiếc huy hiệu hình ngôi sao sáu cánh màu vàng nhạt lấp lánh trên bên trái cổ áo tôi. Tôi đưa tay sờ lên, chiếc huy hiệu bất ngờ di chuyển quanh cổ áo. Tôi ngạc nhiên, thích thú, không nghĩ rằng mình lại có thể làm được như thế.

“Ha ha! Thích quá!” Tôi reo lên như đứa trẻ lần đầu tiên chơi trò trốn tìm cùng chiếc huy hiệu. Nhưng trò chơi thú vị đó cũng không hấp dẫn tôi được lâu. Tôi nhanh chóng thấy nhàm chán, ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt sừng sờ của phụ vương và thầy hiệu trưởng. Mẫu hậu không tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng biểu hiện cũng rất lạ.

Thấy tôi nhìn họ, phụ vương và thầy hiệu trưởng vội vàng quay đi. Thầy hiệu trưởng như nhớ ra điều gì đó bất ngờ vỗ tay lên trán kêu lên: “Trời ơi, công chúa Y Phạn Hi trở nên như vậy sao?”.

“Ồ, chẳng qua là Phạn Hi chỉ quá hiếu kỳ mà thôi, thầy không cần phải tỏ ra quá ngạc nhiên như thế.” Mẫu hậu vội vàng nở nụ cười hòa nhã.

“Không biết Phạn Hi sẽ được phân vào lớp nào?”

“À, cũng giống như những lần trước thôi, tất cả con cháu quý tộc được nhận huy hiệu màu vàng nhạt và vào lớp Y Phổ Cát Nhĩ, học những loại phép thuật hàng đầu.” Thầy hiệu trưởng nghiêm mặt, thận trọng nói tiếp:

“Có điều, hai vị thực sự cho rằng công chúa thích hợp để học lớp trung sao? Tôi nghĩ với trình độ của công chúa, học chương trình năm nhất ở lớp cao hơn cũng không thành vấn đề...”

“Thưa thầy, em có thể theo học được chương trình của lớp trung năm nhất không?” Tôi còn nhớ tôi mới học xong phép thuật sơ cấp, có lẽ không thể tiếp nhận ngay chương trình học của lớp trung được.

“Lẽ nào, công chúa không còn nhớ...” Thầy hiệu trưởng có vẻ ngạc nhiên vội lên tiếng.

“Ừm... Đó là do thầy hiệu trưởng lỡ miệng nên nói vậy thôi.” Phụ vương giả bộ ho hai tiếng làm gián đoạn câu trả lời của thầy rồi nháy mắt với thầy hiệu trưởng, nói tiếp:

“Thầy hiệu trưởng, không biết ký túc của Phạm Hi ở đâu nhỉ? Cũng nên để Phạm Hi tự mình làm quen với nơi này một chút”.

“Ồ, vâng...” Thầy hiệu trưởng có vẻ chưa hiểu ra ẩn ý của phụ vương, nhưng vẫn cúi xuống ghi lại địa chỉ phòng ở cho tôi. “Chỗ ở của công chúa Y Phạm Hi là ngôi biệt thự số một trong khu ký túc xá Y Tỉ. Học viện đã chuẩn bị cho công chúa mọi vật dụng sinh hoạt cần thiết.

Từ đây, đi bộ mười phút là tới nơi.

“Phạm Hi, ta và mẹ con có chuyện cần bàn bạc riêng với thầy hiệu trưởng một lát, con tự đi đến ký túc nghỉ ngơi trước được không?” Mẫu hậu đặt vào tay tôi chiếc hộp màu hồng phấn.

“Trong này đựng chiếc vương miện công chúa, biểu tượng cho địa vị của con, con phải giữ gìn cẩn thận, nếu không cần thiết thì nhất định không được lấy ra, nhớ chưa?”

“Vâng.” Tôi khẽ gật đầu, đưa tay đón lấy chiếc hộp vương miện, không quên vuốt nhẹ lên chiếc vòng thạch anh tím đeo trên cổ tay phải. Chiếc vòng tỏa ra hơi ấm khiến trái tim tôi chợt ấm áp lạ thường.

“Công chúa Y Phạm Hi, sáu giờ tối tại nhà tôi có tổ chức bữa tiệc gặp mặt quý tộc ba nước, rất hân hạnh được đón tiếp công chúa.” Khi tôi chuẩn bị bước ra khỏi phòng, thầy hiệu trưởng nhìn tôi mỉm cười thân thiện và đưa ra lời mời.

“Vâng, bây giờ em về ký túc nghỉ ngơi, tối nay nhất định em sẽ tới dự.” Tôi bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại để phụ vương, mẫu hậu và thầy hiệu trưởng ở lại trong phòng nói chuyện, một mình tìm đến ký túc xá.

2 Lần đầu gặp mặt hoàng tử Hựu Lý

Tôi ôm chiếc hộp màu hồng phấn bước qua khu giảng đường của học viện rồi rẽ sang con đường dẫn tới khu ký túc xá Y Tỉ. Hai bên đường trồng rất nhiều bụi hoa màu sắc kỳ diệu xen lẫn những thân cây phép thuật cao chót vót. Tôi thông thả bước đi, tận hưởng khoảng thời gian thư thái hiếm có của mình.

Bỗng nhiên từ phía sau vọng lại tiếng ồn ào, náo nhiệt phá vỡ khoảng không yên tĩnh. Tôi quay đầu nhìn lại, chẳng thấy gì ngoài những lớp bụi mù mịt trước mặt, neho mắt nhìn kỹ thì thấy rõ ràng là một nhóm nữ sinh mặc đồng phục của trường Lợi Á Đốn. Họ rảo bước trên cùng một con đường với tôi.

Tình thế bất ngờ khiến tôi hơi sợ. Theo bản năng, tôi bước nhanh qua con đường bên cạnh vì không muốn giáp mặt với đám nữ sinh ồn ào đó. Đúng lúc đó, mấy chiếc lá cây đột nhiên rơi xuống người tôi, tôi bất giác giật mình ngược mắt nhìn lên.

Một chàng trai tóc nâu đang ngồi vắt vẻo trên cành cây to nhất, dựa lưng vào thân cây, dùng đôi chân một cách nhàn nhã. Lớp lớp tàu lá rậm rạp nghiêng nghiêng trở thành bức bình phong kín đáo che đi những hành động kỳ lạ của anh ta.

Thấy tôi nhìn lên, anh ta cũng cúi đầu nhìn xuống. Đôi mắt trong veo màu xanh lá cây, cái mũi cao, thẳng, đôi môi tươi thắm như hoa anh đào và cả khuôn mặt hơi gầy của anh ta đập vào mắt tôi. Anh ta mặc bộ quần áo màu trắng, vẻ mặt dương dương tự đắc ngồi nghỉ ngơi giữa vòm cây mát mẻ, dễ chịu. Ánh nắng rực rỡ từ những kẽ lá chiếu rọi lên người anh ta tạo thành những đốm sáng li ti lấp lánh như những chòm sao nhấp nháy trên bầu trời. Tôi ngẩn ngơ nhìn, anh ta đẹp long lanh, tinh khiết như một thiên thần. Anh ta cũng nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt ánh lên vẻ thích thú. Chúng tôi cứ thế nhìn nhau. Thời gian dường như cũng ngừng trôi.

“Đâu rồi? Người trốn đâu rồi?” “Vừa rồi còn ở đây mà, nhất định là chưa đi xa đâu!”

“Này, hoàng tử của tôi ơi, xin đừng chơi trò trốn tìm ở đây nữa!” Đám nữ sinh đó đang đi tới rất nhanh, tiếng gọi tìm ồn ào phá tan không gian yên lặng giữa chúng tôi. Tôi chớp mắt nhìn anh ta chỉ tay về phía đám nữ sinh đó. Anh ta đột nhiên đặt ngón trỏ lên miệng ra hiệu cho tôi không được tiết lộ hành tung của anh ta. Tôi hiểu ý, nhanh chóng quay người lại nhìn đám nữ sinh đang rất lo lắng, mỉm cười hỏi:

“Xin hỏi các bạn đang tìm ai phải không?”

Nhóm nữ sinh lúc này mới để ý tới sự có mặt của tôi. Vừa nhìn thấy tôi, họ chợt kinh hãi, run rẩy như trông thấy ma vậy.

“Là... công chúa... Y... Y Phạm Hi...” “Tôi là Y Phạm Hi. Tôi muốn hỏi các bạn đang tìm ai phải không?” Vì không muốn làm họ sợ hãi, tôi mỉm cười thật tươi.

“Không, không có, chúng tôi không tìm ai...” Nữ sinh đứng trên cùng bị họ đẩy về phía tôi buộc phải lắp bắp trả lời.

Sau đó, họ đồng loạt quay người bỏ chạy.

Lúc trước họ vội vã chạy đến tìm người bao nhiêu thì lúc này họ chạy nhanh ra khỏi chỗ này bấy nhiêu. Chưa đầy ba phút, trước mặt tôi chỉ còn lại một khoảng trống không một bóng người. Không gian trở lại yên tĩnh như chưa hề có sự tồn tại của đám nữ sinh kia, có vẻ tất cả là do tôi tưởng tượng ra mà thôi.

“Kỳ lạ thật, tôi có phải là ma đầu mà khi nhìn thấy tôi họ lại sợ hãi bỏ chạy như vậy?” Tôi lẩm bẩm một mình, định gọi cái anh chàng đang ngồi vắt vẻo trên cây kia xuống thì thoát một cái anh ta đã đứng ngay ngắn trước mặt tôi. Thì ra nhân lúc tôi không để ý, anh ta đã trèo xuống từ lúc nào tôi không hề hay biết. Nhìn nụ cười dịu dàng và ánh mắt trìu mến của anh ta, trái tim vô tội của tôi bỗng trào dâng một cảm giác gần gũi đến kỳ lạ.

“Chào, tôi là Y Phạm Hi, bạn tên gì?” Tôi chìa cánh tay phải của mình ra chủ động làm quen.

“Tôi là Quang Hựu Lý.” Anh ta cũng chìa tay ra nắm lấy tay tôi, bắt giác cúi đầu, ánh mắt khó hiểu, nhìn vào cổ tay tôi nói: “Chiếc vòng của bạn thật đẹp!”

“Tất nhiên rồi, đó là món quà mà cha tôi đã tặng cho tôi, nó vô cùng quý giá với tôi.” Vừa nói tôi vừa rút tay về, cảm giác hơi gượng gạo.

“Quang Hựu Lý... cái tên này... dường như tôi đã nghe thấy ở đâu đó...”

“Bạn còn nhớ tên tôi? Có thật không?”

Nghe tôi nói như vậy, ánh mắt xanh biếc của anh ta chợt ánh lên những tia sáng lấp lánh.

“À... ừ...” Tôi nghiêng đầu sang một bên, làm ra vẻ như đang nghĩ tới điều gì đó rất quan trọng. Nhưng ngay sau đó, một ý nghĩ đã kéo tôi trở về với thực tại.

”Bạn là hoàng tử của vương quốc Thần Hựu phải không? Nghe nói đỉnh cao nhất trong phép thuật chỉ có thể thấy ở phép thuật của vương quốc Thần Hựu.

” “À... ừ!” Quang Hựu Lý nghe câu trả lời của tôi thì có vẻ hơi thất vọng. Nhưng anh ta vẫn gật đầu thành thật nói:

“Đúng vậy, tôi chính là hoàng tử của vương quốc Thần Hựu”.

“Vậy thì chắc chắn bạn biết tôi là ai rồi phải không? Tôi là công chúa của vương quốc Y Tỉ, giữa chúng ta có mối thù không đội trời chung.” Thái độ của tôi đột ngột trở nên gay gắt. Tôi không khách khí đâm mạnh vào ngực Quang Hựu Lý. Cú đâm quá mạnh khiến tay tôi cũng bị đau.

“Cha của bạn, quốc vương Thần Hựu, là một lão cáo già, bạn nhất định là một tên tiểu hồ ly gian ác!” “Bạn đang nói cái quái gì vậy?” Quang Hựu Lý meo máo, đỏ khóc đỏ cười.

“Mối quan hệ giữa hai vương quốc Thần Hựu và Y Tỉ quả thực không tốt lắm, nhưng bạn cũng không được coi thường chúng tôi như thế.”

“Khi bị nhóm nữ sinh vừa rồi đuổi bắt, bạn không dám đối mặt mà chỉ biết trèo lên cây ăn náu, lại còn nhờ tôi ra mặt ứng phó với họ. Hành động đó của bạn có khác gì sự ranh mãnh của loài hồ ly?” Tôi hùng hồn biện minh, càng nói càng thấy mình có lý.

“Dù sao bây giờ tôi cũng cảm thấy hối hận vì đã cứu bạn, bạn có thể biến khỏi đây được rồi, đừng làm phiền tôi đi đến ký túc.” Nói xong tôi trề môi, lách qua anh ta, tiếp tục đi tìm ký túc xá. Nhưng kể từ lúc đó, anh ta cứ lèo đèo theo tôi, luôn miệng nói như con chim sẻ lắm chuyện quấy rầy tôi khiến tôi nhức cả đầu.

“Y Phạn Hi, bắt luận bạn đối xử với tôi thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn bạn vì đã giúp tôi thoát khỏi đám nữ sinh kia.” “Chim sẻ” Quang Hựu Lý lên tiếng.

“Không có gì.” Tôi phẩy tay về phía sau, không dừng bước cũng chẳng thèm quay đầu lại.

“Tôi nên cảm ơn bạn như thế nào cho phải đây? Hay là tôi mời bạn ăn tối nhé?” “Chim sẻ” rụt rè hỏi.

“Không cần đâu, chẳng qua tôi cũng chỉ tiện tay giúp người thôi mà.” Lần này tôi xua tay một cách khó chịu, liếc nhanh ra phía sau, thì ra anh ta đang đi ngay sau tôi, thảo nào giọng nói nghe gần đến thế.

Quang Hựu Lý đi cách tôi chừng mười bước chân. Tôi không biết anh ta muốn gì mà cứ lèo đèo theo tôi như vậy. Tôi cố tình đi thành hình chữ S, anh ta cũng bước theo hình chữ S giống tôi. Tôi giả vờ đi chậm lại, anh ta cũng đi chậm lại. Tôi dừng chân, anh ta cũng không bước. Tôi cố ý chạy thật nhanh, lần này có vẻ anh ta không theo kịp tôi nữa, chỉ có điều... Khi Quang Hựu Lý chạy nhanh theo tôi, chân đi tập tễnh như bị bong gân, dáng vẻ xem chừng rất đáng thương.

Để một chàng trai cao to, tuấn tú kéo lê bàn chân bị thương trên đường, tình cảnh này thú thật cũng chẳng vui mắt sướng bụng chút nào, trái tim tôi bỗng trở nên mềm yếu. Có lẽ trong lúc trốn đám nữ sinh đang truy đuổi, anh ta đã bị trật chân.

Mặc dù cảm thấy có chút thương hại anh ta, nhưng cứ nghĩ anh ta là kẻ thù của thần dân vương quốc Y Tỉ, tôi lại quyết tâm dằn lòng không được để ý tới anh ta nữa, mặc kệ anh ta muốn lèo đèo theo tôi thì cứ việc.

“A, hoàng tử Quang Hựu Lý đây rồi!” Đột nhiên một nữ sinh không biết từ đâu chạy đến, nhìn thấy Quang Hựu Lý liền vui sướng hét to. Tiếng hét inh tai khiến tôi giật mình, nhẩn mặt. Tôi tò mò quay đầu nhìn lại, các nữ sinh ào ào chạy tới từ mọi hướng. Quang Hựu Lý vẫn thản nhiên đứng nhìn như không hề cảm thấy nguy hiểm đang kề bên. Còn tôi thì hết hồn hết vía, sợ đám nữ sinh kia ào tới ăn tươi nuốt sống anh ta.

Mặc dù tự nhủ anh ta chẳng liên quan gì tới mình cả, nhưng để anh ta rơi vào tình thế không lối thoát như vậy, tôi thực sự không nỡ, đành phải bước đến bên cạnh anh ta, kìm nén tức giận hỏi: “Rốt cuộc bạn đã làm cái quái gì vậy?”

“Tôi cũng không biết!?” Quang Hựu Lý nhún vai làm ra vẻ thất vọng nhìn xuống cái chân phải bị thương của mình.

“Chân tôi bị thương nên không thể đi nhanh được, nếu chẳng may bị đám nữ sinh kia tóm được, không chừng ngay cả ánh mặt trời ngày mai tôi cũng không được nhìn thấy.”

“Bạn...” Tôi không biết phải nói thế nào với anh ta. Mặc dù đoán chắc hẳn sức mạnh phép thuật của hoàng tử vương quốc Thần Hựu rất cao cường nên đám nữ sinh kia không thể tóm được anh ta, nhưng nhìn cái chân bị thương của anh ta, tôi quyết định ra tay cứu giúp anh ta một lần nữa. “Ký túc xá ở cách đây không xa, trong ký túc nhất định sẽ có nhiều loại thuốc có thể chữa thương cho bạn được, tạm thời tôi đưa bạn về ký túc của tôi trị thương đã.”

“Vậy làm phiền bạn nhé!” Quang Hựu Lý nhìn tôi cười, khuôn mặt nhợt nhạt, thân hình cao lớn của anh ta như muốn đổ gục xuống. Tôi sợ hãi, vội vàng đỡ lấy anh ta, quàng tay phải của anh ta qua vai tôi, còn tay trái tôi giữ chắc lấy anh ta, chiếc hộp màu hồng đành phải bỏ vào túi, cố gắng hết sức dìu anh ta về phía ký túc xá.

“Không phải nghĩ ngợi làm gì, chẳng qua mình chỉ giúp anh ta một việc nhỏ thôi mà.” Tôi tự an ủi mình, cố đỡ lấy anh ta mà không để ý thấy ánh nhìn tinh quái chột lóe lên trong đôi mắt xanh thẳm, khiến nụ cười hé nở trên môi anh ta cũng trở nên thâm trầm.

Tôi đưa Quang Hựu Lý vào ký túc xá, đỡ anh ta ngồi xuống chiếc sofa trong phòng khách. Tôi nhìn vết thương trên chân phải của anh ta, lo lắng nhận ra vết thương không nhẹ chút nào. Không biết tử thuốc ở đâu nhỉ? Mà phải dùng loại thuốc nào để trị thương đây?

“Nếu tôi đoán không nhầm thì tử thuốc được đặt ở tầng hai trên chiếc tủ ở đầu giường trong phòng ngủ.” Dường như Quang Hựu Lý đọc được những suy nghĩ trong đầu tôi. Anh ta chỉ tay về phía cầu thang xoắn ốc ngay lối ra vào nói: “Chỉ cần lấy một ít thuốc sát thương là được rồi”.

“Ừ.” Tôi bình tĩnh nhớ ra. Đang chuẩn bị bước lên cầu thang, chợt cảm thấy có điều gì khó hiểu, tôi vội quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Quang Hựu Lý.

“Tại sao bạn lại biết được tử thuốc của tôi để ở đâu?” “Ha ha! Chẳng có chuyện gì của bạn là tôi không biết cả.” Quang Hựu Lý gửi tới tôi một nụ hôn gió, trả lời một cách mờ ám, khó hiểu như cách nói chuyện của anh ta vậy.

“Vậy sao?!” Mặc dù không tin vào những gì anh ta nói nhưng việc cần làm lúc này là phải nhanh chóng lấy thuốc trị thương cho anh ta, sau đó mới có thể danh chính ngôn thuận mà đuổi anh ta ra khỏi đây. Nghĩ vậy, tôi không nói thêm lời nào nữa, đi thẳng lên tầng tìm thuốc.

Quang Hựu Lý nói không sai. Đúng là tử thuốc được đặt ở trên chiếc tủ đầu ở giường trong phòng ngủ. Trong khi đợi tôi lên tầng tìm thuốc xuống, Quang Hựu Lý đã tự ý rời khỏi chiếc sofa ra ngoài ban công ngắm cảnh, có vẻ như anh ta quên mất vết thương của mình.

“Này, bạn bị thương mà còn đi lại lung tung như thế à, mau vào đây tôi bôi thuốc cho.” Tôi đặt hộp thuốc lên bàn, định đi đến ban công để đỡ anh ta quay lại phòng.

“Ừ.” Quang Hựu Lý lên tiếng. Tôi chưa kịp bước ra đỡ anh ta thì... thoát một cái anh ta đã bước vào phòng khách, ngồi xuống ghế, duỗi chân phải ra về thản nhiên chờ người khác chăm sóc. Tôi sững sờ đứng nhìn anh ta. Chẳng phải chân anh ta đang bị thương sao? Sao anh ta có thể bước nhanh như vậy?

“Phạm Hi, thế rốt cuộc bạn có đến bôi thuốc giúp tôi không? Bạn không thấy chân tôi đang bị thương rất nặng sao?” Đợi một lúc vẫn không thấy tôi có động tĩnh gì, Quang Hựu Lý làm ra vẻ tủi thân, đau đớn nói.

Nhưng lần này tôi không mắc lừa anh ta nữa. Tôi bước nhanh đến trước mặt anh ta, một tay chống nạnh, một tay chỉ thẳng vào mặt anh ta nói: “Chẳng phải vừa xong bạn còn đi lại rất nhanh đấy thôi. Thực ra bạn không hề bị thương phải không?”.

“Khi trốn tránh sự truy đuổi của đám nữ sinh, quả thực chân tôi đã bị bong gân.” Quang Hựu Lý làm vẻ mặt nghiêm nghị nói, nhưng chỉ vài giây sau lại cười nhún nhún.

“Nhưng đây chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ, chỉ cần tổn hao một ít linh lực là có thể chữa lành, nên không còn nghiêm trọng nữa.”

“Thế thì tại sao bạn lại theo tôi về đây, còn hại tôi phải đi tìm thuốc cho bạn. Bạn cố tình trêu chọc tôi phải không?” Nghĩ đến việc mình bị anh ta lừa phỉnh từ bấy đến giờ, tôi tức giận đến run người.

“Tôi không cố ý trêu chọc bạn, chân tôi bị thương thật mà. Hơn nữa, chính bạn đã tự ý đưa tôi về đây, còn tìm thuốc cho tôi nữa, từ đầu đến cuối tôi có nói câu nào đâu.” Quang Hựu Lý cố làm ra vẻ vô tội như chính tôi mới là người có lỗi vậy.

“Bây giờ bạn lại còn lớn tiếng trách mắng tôi như vậy hả? Bạn muốn làm tôi tức chết mới hả dạ phải không?...” “Bạn!!” Nghĩ đi nghĩ lại những gì anh ta nói, tôi càng tức, chỉ muốn anh ta nhanh chóng biến khỏi ký túc. Nhưng tôi còn chưa kịp hành động thì Quang Hựu Lý bất ngờ kéo tay tôi, trong nháy mắt tôi đã nằm gọn trong vòng tay của anh ta.

Mùi oải hương thoang thoảng quen thuộc trên người anh ta bủa vây lấy tôi. Mùi thơm tinh khiết, dễ chịu làm say đắm lòng người. Ánh mắt xanh biếc, trong sáng nhìn tôi đắm đuối. Tôi vô thức chìm đắm trong ánh mắt nồng nàn, mê hoặc đó. Không đủ sức chống lại, tôi chỉ còn cách lặng lẽ tựa đầu vào vầng ngực êm ái, ấm áp của anh ta. Trái tim tim dường như cũng trở nên loạn nhịp, rạo rực, đắm say.

“Đã lâu lắm rồi không được ôm em như thế này... Phạm Hi... thực sự là đã rất lâu rồi...” Phải một lúc sau, Quang Hựu Lý mới nghẹn ngào lên tiếng. Giọng nói trầm buồn chứa đựng bao nỗi cô đơn, khắc khoải. Một

dòng suy nghĩ chợt hiện lên trong tâm trí tôi.

“Quang Hựu Lý, trước đây bạn đã từng ôm tôi như thế này sao?...” Đầu óc tôi bỗng trở nên rối bời, hỗn loạn.

Tôi không thể lý giải được những việc này, trong phút chốc tôi đã quên mất việc mình vẫn nằm trong vòng tay ấm áp của Quang Hựu Lý.

Mặc dù đây là lần đầu tiên tôi và Quang Hựu Lý gặp nhau, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác chúng tôi đã quen nhau từ lâu lắm rồi. Cảm giác này, hơi thở này, mùi hương này... khiến mỗi tế bào trong cơ thể tôi bỗng bừng tỉnh. Trong phút giây ngắn ngủi, tôi đã quên đi tất cả mọi oán giận trên đời...

“Này, bạn ôm đủ chưa vậy?” Tôi nhanh chóng xua đi những suy nghĩ để trở về với thực tại. Tôi đã để cho Quang Hựu Lý ôm tôi khá lâu rồi. Nếu cứ kéo dài như thế này, tôi sợ tôi sẽ không nỡ rời xa vòng tay ấm áp của anh ta, chỉ còn cách quyết tâm dứt ra ngay từ bây giờ.

“Nếu không còn việc gì nữa tôi nghĩ bạn nên...” Không đợi tôi nói hết câu, Quang Hựu Lý bất ngờ kéo tôi lại, nhân lúc tôi không để ý liền hôn nhẹ lên trán tôi. Trời! Quang Hựu Lý hôn tôi? Điều này khiến tôi vô cùng kinh hãi. Đợi cho đôi môi của anh ta rời khỏi trán tôi, tôi mới lắp bắp: “Bạn... tại sao bạn có thể...”.

Từ nhỏ đến lớn, ngoài phụ vương và mẫu hậu ra chưa có bất cứ ai dám thân mật với tôi như vậy. Tôi và Quang Hựu Lý mới chỉ gặp nhau lần đầu, anh ta đã... Thật là quá đáng!

“Chẳng sao cả, thích hôn thì hôn thôi!” Quang Hựu Lý hiện nguyên hình là một tên vô lại. Anh ta nói một cách kiêu căng không cần suy nghĩ.

“Chỉ là hôn vào trán thôi mà, có gì đâu mà bạn phải tỏ ra kinh ngạc quá như thế!”

“Bạn... bạn đúng là một tên vô lại!” Tôi gắng hết sức giáng quả đấm xuống người anh ta. Nhưng cú đánh của tôi chẳng gây hề hấn gì cho anh ta. Anh ta cười lớn về đắc ý.

“Ừm...” Tôi đấm mấy cú liền nên cảm thấy mệt, vậy mà Quang Hựu Lý vẫn bình yên vô sự. Tôi chán nản, ngồi sang chiếc sofa đối diện, tức tối trề môi nhìn anh ta, không biết làm thế nào để trừng trị anh ta cho thích đáng.

Đúng là xui xẻo mà, tự đứng lại mắc vào cái bẫy của anh ta mà chuốc họa vào thân, càng nghĩ càng thấy tức. Chỉ vì quá nhẹ dạ tin người mà bị mắc lừa. Bây giờ lại chẳng có cách nào đuổi cổ anh ta đi. Xui xẻo... xui xẻo quá! Trong lúc tôi đang lầu bầu nhìn Quang Hựu Lý, cái dạ dày khờ khạo của tôi lại không vâng lời réo lên âm ỉ. Tôi xấu hổ vội lấy tay che bụng, lúng túng đến mức quên cả tức giận.

“Phạn Hi, bạn đói bụng phải không?” Quang Hựu Lý nhìn nhanh xuống bụng tôi.

“Bạn muốn ăn gì nào? Tôi có thể làm cho bạn.” Tôi nghi ngờ nhìn về mặt kiêu căng của Quang Hựu Lý.

“Bạn mà cũng biết nấu ăn sao?”

“Đương nhiên, với linh lực của tôi, chẳng có gì là tôi không thể làm. Bạn chỉ cần nói tên món ăn bạn thích, tôi có thể làm cho bạn.”

“Vậy thì... tôi muốn ăn bánh gatô sôcôla!” Một luồng sáng chợt lóe lên trong mắt tôi, tôi không ngần ngại nói tên món ăn mình yêu thích.

“Là món này sao? Món này thì không được.” Quang Hựu Lý chống cằm lắc đầu.

“Bạn bị sâu răng rất nặng, không thể ăn nhiều đồ ngọt được.”

“Sao?!” Không hiểu tại sao cái tên Quang Hựu Lý này lại có thể biết được cả việc tôi bị sâu răng. Chẳng lẽ lại đúng như lời anh ta nói: anh ta hiểu rất rõ về tôi. Về thất vọng của tôi hiện rõ trên nét mặt.

Tên Quang Hựu Lý chết tiệt, không hiểu anh ta làm thế nào mà biết về tôi nhiều như vậy.

Thật đáng ghét, đáng ghét chết đi được! Tự trong thâm tâm, tôi đang cố gắng tìm kiếm tất cả những câu nguyên rủa thậm tệ nhất mà tôi có thể nghĩ ra để hình dung về Quang Hựu Lý. Bỗng mùi thức ăn thơm phức bay đến mũi tôi, mùi thơm quyến rũ đã kích thích cái dạ dày háu đói của tôi.

Chẳng hiểu cái tên Quang Hựu Lý này lại định giở trò lừa bịp gì ra đây. Tôi lặng lẽ đưa tay lên che mặt giả vờ không thèm quan tâm nhưng vẫn cố ý nhìn qua kẽ tay.

Cái bàn trống trước mặt giờ đã đầy ắp thức ăn, món nào cũng vô cùng hấp dẫn, còn có cả bát dưa nữa, tất cả như chỉ chờ tôi tới thưởng thức. Tôi nhìn hau háu vào bàn thức ăn, bỏ tay xuống từ lúc nào không biết.

“Phạn Hi, ở đây có một số món ăn tôi đã dùng linh lực của mình để làm mời bạn thưởng thức!” Phản ứng của tôi dường như không nằm ngoài dự liệu của Quang Hựu Lý. Anh ta nhếch miệng cười nhạt.

“Hãy mau ăn đi, cứ xem đây là món quà mà tôi muốn cảm ơn bạn.” “Vậy thì tôi cũng không khách sáo. Cảm ơn nhé!” Tôi vội nhanh lấy cái bát trước mặt, dùng thìa múc một bát canh hải sản. Đang định đưa bát canh lên uống, thì tôi chợt phát hiện ra Quang Hựu Lý đang nhìn tôi đăm đăm. Trong lòng tôi bỗng trở dậy cảm giác bất an. Liệu anh ta có cho cái gì đó vào bát canh không? Nhớ lại lúc trước, chẳng phải anh ta cũng cố tình lừa gạt tôi sao? Rất có thể Quang Hựu Lý lại có mưu mô gì đó, vì thế mới đối tốt với tôi như vậy. Để an toàn, tôi đặt bát canh trên tay xuống, ân cần múc một bát canh nữa đưa cho Quang Hựu Lý.

“Tôi ăn một mình nên cảm thấy không được thoải mái lắm. Bạn ăn cùng với tôi cho vui!” “Cũng được thôi!” Không nhận ra lời mời đầy ẩn ý của tôi, Quang Hựu Lý nở nụ cười rạng rỡ, đỡ lấy bát canh. “Vậy tôi ăn trước nhé!” Tôi dán mắt theo dõi từng cử động của Quang Hựu Lý, thấy anh ta ăn hết bát canh mà không có biểu hiện bất thường nào. Cái bụng đói meo của tôi không kiên nhẫn thêm được nữa, tôi nhanh chóng bê lấy bát canh của mình, ăn một cách ngon lành.

Có rất nhiều các món ăn, nào là gà, ngan, ngỗng, hải sản... Tôi vừa húp canh vừa hau háu nhìn những món ăn bày la liệt trên bàn. Thật không ngờ, tên Quang Hựu Lý này lại làm toàn món ăn mà tôi thích. Húp xong canh, tôi lập tức thưởng thức hết những món còn lại.

Vì mẫu hậu ăn chay cho nên thường ngày ở trong cung tôi đều ăn những món ăn thanh đạm. Hôm nay có được cơ hội hiếm hoi này, tôi không phải giữ lễ nghĩa phép tắc gì nữa, thoải mái ăn uống.

Mặc dù Quang Hựu Lý cũng có chút xấu xa, xảo trá, nhưng những đồ ăn này chẳng có tội tình gì. Anh ta làm được nhiều món ăn ngon như thế, tôi sẽ độ lượng mà tha thứ cho anh ta lần này. Nếu được thì cũng có thể chung sống hòa bình với anh ta để sau này còn có thêm cơ hội thưởng thức những món ăn ngon nữa chứ.

4 Hoa oải hương và hoa cúc

Hôm nay là ngày công bố kết quả kiểm tra chất lượng đầu vào của học sinh tại học viện phép thuật Lợi Á Đốn. Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ đứng trên bục phát biểu sang sảng, cất cao giọng diễn thuyết một hồi, sau đó mới công bố kết quả.

“Kết quả đợt kiểm tra chất lượng đầu vào: Đứng thứ nhất là Y Phạn Hi, 600 điểm, đạt điểm tuyệt đối!” Tôi mặc chiếc váy mang phong cách cổ điển có kiểu dáng cầu kỳ, kiêu hãnh bước lên lễ đài nhận phần thưởng dành cho học sinh xuất sắc nhất.

“Đứng thứ hai là Quang Hựu Lý, thành tích 596 điểm.” Khoác trên người bộ trang phục gần giống các võ sĩ ngày xưa, Quang Hựu Lý, vẻ mặt tức tối, xông thẳng lên lễ đài, không đợi thầy hiệu trưởng trao phần thưởng, anh ta giằng ngay lấy micro trước mặt thầy hiệu trưởng gào lên: “Hôm thi lý thuyết phép thuật, tôi đến muộn mấy phút nên mới không đạt được điểm tuyệt đối. Tôi nghĩ tôi mới xứng đáng là người xuất sắc nhất”.

Tôi nhú mày nhìn vẻ mặt bất bình của Quang Hựu Lý giấu cợt nói: “Bạn có thể giải thích rõ hơn được không? Vị trí thứ nhất của tôi là danh chính ngôn thuận, kẻ thua cuộc mãi mãi cũng chỉ là kẻ thua cuộc, điều này ai ai cũng thừa nhận. Dù cho bạn có đưa ra bất cứ lý do gì đi nữa thì cũng chỉ là bao biện mà thôi”.

“Được rồi! Quang Hựu Lý, tôi biết thành tích học tập của em cũng rất tốt, nhưng trong kỳ thi lần này, Y Phạn Hi đạt điểm cao nhất và xếp thứ nhất, dù muốn hay không em cũng phải thừa nhận sự thật này.” “Không! Ai đứng thứ nhất em cũng không quan tâm, nhưng riêng Y Phạn Hi thì không được.” Quang Hựu Lý không những không biết xấu hổ mà ngày càng quá đáng. “Y Phạn Hi là cô nàng tai thỏ, tuyệt đối không thể đứng thứ nhất được.” Mặc dù tôi đã tự nhủ phải nhẫn nại, không thể vì cái tên Quang Hựu Lý đáng

ghét này mà gây thêm phiền phức. Nhưng nghe anh ta nói về tôi như thế, tôi không thể chịu đựng được nữa, chỉ muốn dạy cho anh ta một bài học.

Tôi vội lẩm nhẩm niệm thần chú chuẩn bị biến bộ mặt kien kiêu của Quang Hựu Lý thành mặt hồ ly. Đúng lúc ấy, một tiếng nổ nhỏ bất ngờ vang lên, trên đầu tôi bỗng mọc lên hai chiếc tai thỏ trắng như tuyết, người cũng dần biến thành người thỏ. Các bạn học sinh bên dưới bị một phen hú vía.

“Ha ha! Cô thỏ trắng đáng yêu. Nếu tính tình như mì một chút thì còn đáng yêu hơn! Ha ha...” Quang Hựu Lý vỗ tay cười đắc ý khiến tôi càng tức giận.

”Quang Hựu Lý, bạn đúng là tên tiểu hồ ly.

Bạn mau chết đi cho tôi.” Tôi bực mình nguyên rửa Quang Hựu Lý.

“Bốp.” Khuôn mặt đẹp trai của anh ta bỗng chốc biến thành mặt hồ ly. Nhìn bộ dạng của anh ta, tôi thấy hả lòng hả dạ.

... “Phạm Hi, Phạm Hi, mau dậy đi con!” Đột nhiên một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lên má tôi, tôi giật mình, miễn cưỡng mở mắt nhìn khuôn mặt phúc hậu với nụ cười ấm áp của mẫu hậu.

“Mẹ...” Tôi lồm cồm bò dậy. Lúc này tôi mới nhận ra mình đã ngủ quên trên chiếc giường rộng rãi, êm ái trong phòng ngủ. Rèm cửa và màn cũng được buông xuống ngay ngắn. Tôi chớp mắt nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm nay.

Sau khi ăn cơm cùng tôi xong, Quang Hựu Lý liền rời khỏi ký túc. Anh ta đi khỏi, tôi mới đi lại làm quen với nơi ở mới của mình, cất chiếc hộp đựng vương miện vào tủ trang điểm đúng như lời căn dặn của mẫu hậu, sau đó nằm lên giường và ngủ thiếp đi.

Nói như vậy thì việc tôi cãi nhau với Quang Hựu Lý vừa rồi là mơ sao? Cái tên Quang Hựu Lý đáng ghét này, ngay cả trong mơ cũng cố tình chọc ghẹo tôi. Thật là âm hồn vợ vẫn khó tan! “Phạm Hi, thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ có mời chúng ta tới nhà thầy dùng cơm tối nay. Bây giờ cũng không còn sớm nữa, con hãy mau mau rửa mặt, chải đầu đi, chúng ta còn phải chuẩn bị để đến nhà thầy.” Mẫu hậu khẽ cầm tay tôi, kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ vẫn vơ.

Tôi quay lại nhìn lên đồng hồ... Đã sáu giờ kém rồi! Tôi nhảy ra khỏi giường, nhanh chóng rửa mặt, chải đầu, thay quần áo. Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, phụ vương và mẫu hậu dẫn tôi bước lên chiếc xe tinh thể hình viên kẹo đã đợi sẵn bên ngoài, thẳng tiến tới nhà thầy hiệu trưởng.

Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ là người đam mê sinh vật biển. Chỉ cần nhìn dáng vẻ bên ngoài của ngôi nhà cũng nhận ra điều đó. Khi cánh cửa kính lớn được mở ra, một mái vòm cao cùng bốn bức tường bao quanh được làm hoàn toàn bằng những tấm kính chịu nhiệt trong suốt, lấp lánh in hằn nền trời xanh biếc đập vào mắt tôi. Đắm mình vào không gian trong suốt đó, tôi có cảm giác như đang lạc dưới thủy cung, đưa tay ra là có thể bắt được những con cá biển đang tự do bơi lượn.

Ở giữa đại sảnh có kê một chiếc bàn làm bằng thủy tinh trong suốt hình chữ nhật. Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ và chú cáo nhỏ của thầy ngồi trên chiếc ghế dành cho chủ nhà, bên trái thầy là quốc vương Quang Hựu Thành và hoàng hậu Kỳ Á của vương quốc Thần Hựu, Quang Hựu Lý ngồi giữa cha mẹ anh ta. Quang Hựu Lý có mái tóc màu nâu giống cha và đôi mắt màu xanh giống mẹ. Có thể nói anh ta được thừa hưởng những nét đẹp nhất của cha mẹ.

Ngồi đối diện với thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ là quốc vương và hoàng hậu vương quốc Hắc Trạch, bên cạnh là hoàng tử Hắc Trạch Diệu.

Cả nhà họ đều có mái tóc và đôi mắt đen nhánh.

Những chỗ ngồi bên phải thầy hiệu trưởng còn trống, xem ra đó là chỗ ngồi dành riêng cho phụ vương, mẫu hậu và tôi.

“Quốc vương, mẫu hậu và công chúa Y Tỉ, rất vui mừng được đón tiếp các vị.” Thầy hiệu trưởng vui vẻ chào đón chúng tôi, người thị vệ nhanh chóng kéo ghế mời chúng tôi ngồi. Tôi ngồi vào chiếc ghế chính giữa. Quang Hựu Lý không mấy may do dự nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt đắm đuối càng khiến tôi thêm xấu hổ.

Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ hắng giọng lên tiếng, một hàng những người phục vụ lập tức xuất hiện, trên tay bê các món ăn, chỉ trong chốc lát trên bàn đã đầy ắp đồ ăn.

“Hôm nay tôi mời các vị đến đây, trước hết là để chúc mừng ngày nhập học của các hoàng tử và công chúa tại học viện Lợi Á Đốn, sau đó, xuất phát từ mong muốn đơn giản của tôi, mong mọi người có thể cùng nhau ăn một bữa cơm để xóa bỏ mọi mâu thuẫn trong thời gian qua giữa các nước.” Trước bữa cơm, thầy hiệu trưởng nói mấy câu, vừa nói vừa đưa ánh mắt đầy ẩn ý nhìn quốc vương Thần Hựu và phụ vương tôi, hai người họ vì nể mặt thầy hiệu trưởng nên không ai lên tiếng.

Vương quốc Thần Hựu và vương quốc Y Tỉ đối đầu nhau đã khá lâu. Phụ vương tôi thường gọi quốc vương Thần Hựu là “lão hồ ly”. Thậm chí, đến cả tôi cũng gọi Quang Hựu Lý là tên “tiểu hồ ly”. Có thể kéo quốc vương hai nước chúng tôi cùng ngồi ăn một bữa cơm cũng chỉ có người đức cao vọng trọng như thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ mới làm được.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý, cậu đang nhìn gì vậy?” Ngỡ rằng thầy hiệu trưởng mời mọi người dùng cơm, không ngờ thầy lại tinh tế nhận ra Quang Hựu Lý đang nhìn tôi chăm chú, tươi cười hỏi.

“Em đang nhìn xem con cá thầy nuôi có cần phải giảm béo hay không?” Quang Hựu Lý chỉ tay ra phía sau lưng tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại, thì ra đằng sau tôi có một bể cá xinh xắn, bên trong có một chú cá mập loại nhỏ lười nhác đang bơi.

Tên Quang Hựu Lý thật đáng ghét. Vừa rồi rõ ràng anh ta còn chăm chăm nhìn tôi, bây giờ lại nói đến cá cần giảm béo, thế chẳng phải là anh ta đang ám chỉ tôi cần phải giảm béo sao? Nhưng tôi có béo thì cũng không thể ví với con cá béo ú kia. Thật tức chết đi được! Tôi tủi thân kéo tay áo phụ vương như muốn nhờ người can thiệp. Thấy tôi năn nỉ, phụ vương nhìn sang thầy hiệu trưởng. Sau khi nhận được ánh mắt đồng tình của thầy, phụ vương liền lên tiếng: “Hựu Lý, cậu nói thế thì động chạm đến người khác rồi đó!”

“Bá phụ dạy, cháu xin được tiếp thu.” Quang Hựu Lý kính cẩn nghe theo, nhưng hơi nhếch mép cười.

“Vậy thì cậu phải có món quà nào đó để chuộc lỗi với Phạn Hi đi, như vậy ta không tính toán với cậu nữa. Có được không Phạn Hi?” Phụ vương đứng ra làm người hòa giải.

Không biết phụ vương có chủ ý gì không, chẳng phải người vẫn căm ghét cả vương quốc Thần Hựu hay sao. Tại sao đối với Quang Hựu Lý, người lại có thái độ thân thiện như vậy? “Vâng, cũng được ạ!” Không thể nhờ phụ vương dạy cho Quang Hựu Lý một bài học, tôi ầm ừ gật đầu.

“Sẽ có ngay thôi ạ!” Quang Hựu Lý chỉ một ngón tay lên không trung, tức thì một làn khói tím bốc lên, đợi đến khi làn khói tan hết, một bó hoa oải hương đã ở trong tay anh ta. Anh ta ôm bó hoa đến trước mặt tôi.

“Hoa oải hương, loài hoa tượng trưng cho tình yêu và sự chờ đợi, xin tặng bạn, công chúa Y Phạn Hi.” Tình yêu và sự chờ đợi... Tôi nhận lấy bó hoa, choáng váng như vừa bị búa giáng xuống đầu. Tôi lơ mơ nhớ ra, hình như trước đây tôi cũng nhận được một bó hoa như thế... “Nếu như công chúa Y Phạn Hi không từ chối, tôi cũng muốn tặng công chúa một món quà.” Bỗng một giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi ngẩng lên nhìn, hoàng tử Hắc Trạch Diệu nhìn tôi cười duyên dáng, đôi mắt anh ta ánh lên những tia sáng long lanh như hắt ra từ ngọc quý. Tôi bất giác gật đầu.

Hắc Trạch Diệu lẩm nhẩm đọc thần chú.

“Bốp” một tiếng, tức thì một bó hoa cúc mọc ra từ đầu các ngón tay. Anh ta nhẹ nhàng bước đến, trao bó hoa cho tôi.

“Hoa cúc là biểu tượng của sự thuần khiết, nó rất hợp với bạn, công chúa Y Phạn Hi xinh đẹp.” Hắc Trạch Diệu nói xong, dịu dàng hôn lên bàn tay tôi. Tôi liếc nhìn sang Quang Hựu Lý, vẻ mặt anh ta đầy tức tối khiến tôi vô thức gật mình. Nhưng Hắc Trạch Diệu chẳng mấy may để ý, sau khi cười ngọt ngào nhìn tôi, anh ta mới chậm rãi bước về chỗ ngồi của mình.

“Ồ, xem ra công chúa Y Phạn Hi nhận được rất nhiều sự yêu mến!” Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ phấn khích nói. “Các bạn trẻ bây giờ rất đáng khen ngợi. Có điều chúng ta cũng không nên chậm trễ trong việc thưởng thức những món ăn ngon. Thức ăn đã bày biện sẵn trên bàn, mời các vị cùng nhau thưởng thức.”

Bữa tiệc bắt đầu. Tôi vừa ăn vừa suy nghĩ, làm thế nào mà hai người họ lại có thể dễ dàng biến hóa ra những bó hoa xinh xắn như vậy. Tôi đã cố gắng thử nhiều lần với các ngón tay, thậm chí tay tôi còn sưng đỏ lên mà vẫn chẳng có bông hoa nào xuất hiện cả.

Haizzz... Y Phạn Hi, xem ra mình còn phải học hỏi nhiều!

x*vqCL

3. Chương 2: Sự Cố Trong Đêm Khiêu Vũ

1. Khả năng phép thuật của tôi

Hai ngày sau khi đăng ký nhập học, lễ khai giảng năm học mới của học viện Lợi Á Đốn chính thức diễn ra. Để chào mừng, nhà trường tổ chức hai hoạt động lớn. Ban ngày, tại hội trường lớn của học viện tiến hành lễ khai giảng. Buổi tối, tại đại sảnh sẽ diễn ra vũ hội khiêu vũ chào mừng các tân học sinh. Những hoạt động này là thông lệ suốt mấy chục năm qua của học viện phép thuật Lợi Á Đốn.

Mặc dù nhà trường không có quy định bắt buộc các bậc phụ huynh phải có mặt trong lễ khai giảng, nhưng phụ vương và mẫu hậu vẫn nhất quyết ngủ lại ký túc của tôi một đêm, hôm sau cùng tôi đến tham dự buổi lễ khai giảng của trường.

“Phạn Hi, khả năng phép thuật của con còn hạn chế, ở trường con nhất định không được gây mâu thuẫn với ai để tránh gây tổn thương cho chính mình, con nhớ chưa?” Trên đường tới hội trường, mẫu hậu dặt tay tôi, không yên tâm cứ dặn đi dặn lại.

“Con hứa sẽ không gây sự với người khác mà.” Tôi nắm chặt tay mẫu hậu, lắc nhẹ để bà yên tâm. “Vả lại, nếu có người muốn gây sự với con, con cũng đánh bại được họ thôi.”

Phụ phương và mẫu hậu đều có phép thuật cao cường như vậy, chắc chắn con cũng không thua kém đâu, phải không phụ vương?” Nói xong, tôi thề lười lém lỉnh làm mặt xấu chọc cho phụ vương cười. Người xoa đầu tôi, miệng cười nhưng trong ánh mắt vẫn ẩn chứa nhiều lo lắng.

“Ái chà chà, quốc vương Y Tỉ lại đích thân tham dự buổi lễ khai giảng của trường, điều này thật là hiếm thấy.” Vừa bước đến cửa chính chuẩn bị tiến vào hội trường, chúng tôi bất ngờ gặp mặt quốc vương Thần Hựu. Vẫn như mọi khi, hễ đối mặt với phụ vương tôi là quốc vương Thần Hựu lại lên tiếng châm chọc.

“Ôi chào, nơi náo nhiệt như hội trường học viện Lợi Á Đốn mà vẫn còn chỗ cho một con hồ ly già xuất hiện sao? Thật là kỳ lạ.” Phụ vương cũng buông lời châm chọc không kém. Người và quốc vương Thần Hựu đã đối đầu nhau suốt bao nhiêu năm nay, những chuyện như thế này vẫn xảy ra thường xuyên, chẳng trách cả hai người, ai cũng thản nhiên, không hề tỏ ra tức giận.

Bị phụ vương bỏ lại phía sau, nhưng mẫu hậu cũng chẳng muốn bước lên để tham gia vào cuộc đấu khẩu giữa hai người. Mẫu hậu nhìn phụ vương rồi lại lắc đầu nhìn sang phía hoàng hậu Thần Hựu. Dường như họ đã ngầm thỏa thuận với nhau là hãy đứng ngoài mọi hiềm khích cá nhân giữa q“Y Tỉ Tư, hôm nay ông cần nói rõ ràng với tôi ai là con hồ ly già?” Nhiều lần phụ vương nhắc đi nhắc lại hai tiếng “hồ ly” trước mặt quốc vương Thần Hựu khiến cho ông ta vô cùng tức giận.

“Ai nghe thấy thế mà giận run lên thì người ấy chính là hồ ly. Quang Hựu Thành, ông còn cần tôi phải chỉ mặt đặt tên thì mới rõ sao?” Phụ vương tôi cũng không vừa, chỉ một câu nói ấy thôi cũng đủ khiến cho quốc vương Thần Hựu tức tối đến mức nhảy dựng lên, thiếu chút nữa thì hai người họ lao vào ẩu đả.

Chứng kiến cảnh hai người họ gây âm ỉ trước hội trường, đầu óc tôi bỗng văng vát. Họ đã đối đầu bao năm rồi mà vẫn còn hứng thú để nhìn thấy nhau là tranh cãi đến nỗi không ai chịu nhường ai, thật khiến người khác phải đau đầu mất mặt.

“Cha à, chúng ta vào trong thôi, chương trình khai giảng cũng sắp bắt đầu rồi.” Từ đầu đến giờ, Quang Hựu Lý cứ đứng lạng theo dõi, cuối cùng cũng chịu lên tiếng. Anh ta bước lên trước quốc vương Thần Hựu,

quay sang nói với phụ vương tôi: “Cha, bá phụ, cả hai người đều là quốc vương của một nước mà lại đứng đây tranh cãi âm ỉ, như vậy chẳng phải là mất mặt quá sao?”

Chỉ với một câu nói đơn giản, Quang Hựu Lý đã dập tắt được ngọn lửa tức giận đang bốc cháy hừng hực trong lòng hai vị quốc vương. Phụ vương tôi vỗ vai Quang Hựu Lý khen ngợi: “Hựu Lý à, may mà còn có cậu là người hiểu chuyện. Chỉ cần cha cậu bằng một nửa cậu thôi thì thiên hạ đã thái bình rồi”.

“Hừm.” Quốc vương Thần Hựu kiêu ngạo ngẩng cao đầu lách qua phụ vương tôi, tiến thẳng vào hội trường. Hoàng hậu Kỳ Á vội sải bước theo sau.

“Hựu Lý à, lần này khiến cậu bị giận oan rồi.” Phụ vương cùng Quang Hựu Lý sánh bước bên nhau, theo sau là tôi và mẫu hậu. Phụ vương vừa mĩa mai tranh cãi với quốc vương Thần Hựu bao nhiêu thì giờ lại mềm mỏng, nhẹ nhàng nói chuyện với Quang Hựu Lý bấy nhiêu. “Nếu cậu cảm thấy mình làm được, nếu cậu vẫn quyết tâm thực hiện đến cùng mà không hề miễn cưỡng, do dự, ta cũng không có gì để nói, thế nhưng sức mạnh của cậu bây giờ cũng không còn được như trước nữa rồi.” Nghe phụ vương nói như thế, Quang Hựu Lý liếc nhanh về phía tôi, ánh mắt dừng lại trên chiếc vòng thạch anh tím ở cổ tay tôi. Không biết anh ta đang suy tính điều gì, tôi bất giác đưa tay lên nắm chặt chiếc vòng như thể sợ anh ta cướp mất. Quang Hựu Lý nhanh chóng quay lên khiến tôi bị một phen lo sợ vẩn vơ.

“Bá phụ, không sao đâu ạ, cháu sẽ biết lượng sức mình, không liều lĩnh như trước nữa, xin bác cứ yên tâm.” Quang Hựu Lý tỏ ra rất khiêm nhường và cung kính khi nói chuyện với phụ vương khiến tôi càng tò mò, nghi hoặc.

“Mẹ, cha con và Quang Hựu Lý đang nói đến chuyện gì vậy?” Tôi liền quay sang hỏi mẫu hậu.

“Không có gì đâu.” Mẫu hậu lẩn tránh ánh mắt của tôi như cố ý muốn che giấu điều gì đó. “Phạm Hi, lễ khai giảng sắp bắt đầu rồi, mẹ và cha con phải tới chỗ ngồi dành riêng cho đại biểu, con hãy mau tìm chỗ ngồi của lớp con đi.” Mẫu hậu không muốn nói, tôi cũng chẳng có cách nào để hỏi thêm, đành phải tiến bà đến chỗ ngồi dành cho thượng khách. Phụ vương và Quang Hựu Lý còn đứng lại nói chuyện hồi lâu. Tôi một mình chán nản quay đầu tìm đến chỗ ngồi của lớp mình.

Những học sinh của học viện phép thuật Lợi Á Đốn, căn cứ vào thân phận, địa vị và sức mạnh phép thuật, mà chia thành ba lớp: Y Phổ Cát Nhĩ, Âu Tư Đắc và Hải An. Học sinh được phát những huy hiệu làm bằng các chất liệu khác nhau: vàng, bạc, đồng để phân biệt. Thầy hiệu trưởng trao cho tôi chiếc huy hiệu bằng vàng, chính là chiếc huy hiệu màu vàng nhạt mà tôi đã chơi trò trốn tìm hôm trước.

“A, đây rồi!” Lớp Y Phổ Cát Nhĩ được xếp ngồi ở vị trí trung tâm của hội trường. Chỗ ngồi cũng được phân làm ba tầng bậc, căn cứ vào thân phận cao thấp mà có chỗ ngồi trên dưới, trước sau. Tôi ngồi ở chính giữa của hàng ghế đầu tiên. Bên trái có dán tên của Quang Hựu Lý. Bên phải là Hắc Trạch Diệu đã ngồi từ trước. Trông thấy tôi bước đến, anh ta mỉm cười chào thân thiện: “Chào Phạm Hi”.

“Chào...” Tôi ngồi xuống. Hắc Trạch Diệu vô tình khua khua bàn tay. Nghĩ đến chuyện hôm trước bị anh ta hôn tay, tôi bỗng cảm thấy hơi khó chịu.

Quan hệ giữa vương quốc Y Tỉ và vương quốc Hắc Trạch từ trước đến nay rất tốt, quan hệ qua lại giữa hai hoàng gia cũng đặc biệt thân thiết. Tôi còn nhớ, khi còn nhỏ, Hắc Trạch Diệu vẫn thường xuyên lui tới hoàng cung Y Tỉ chơi. Nhưng điều kỳ lạ là, tôi và Hắc Trạch Diệu lại không hề tỏ ra thân thiết. Hôm đó, đến nhà thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ dự tiệc, anh ta tặng hoa cho tôi, lại còn hôn lên tay tôi khiến tôi thấy khiếp sợ.

Từ khi còn rất nhỏ, Hắc Trạch Diệu đã sở hữu một đôi mắt đen nhánh như bao thần dân khác của vương quốc Hắc Trạch. Đến tuổi thành niên, mặc dù trên vầng trán đã bắt đầu xuất hiện những nếp nhăn mờ mờ, nhưng đôi mắt và mái tóc thì càng đen nhánh đến cuốn hút. Tròng mắt anh ta long lanh như viên ngọc huyền diệu, cái mũi cao và đôi môi mềm mại toát lên vẻ nghiêm nghị, cứng cỏi, nhưng cũng không kém phần dịu dàng, lôi cuốn. Chả trách anh ta đã hút hồn biết bao cô gái, ngay cả lúc này cũng có biết bao cánh tay đang chỉ về phía anh ta.

“Phạm Hi, hôm đó...” Nhận thấy vẻ phân vân của tôi, Hắc Trạch Diệu lên tiếng như muốn giải thích điều gì đó. Đúng lúc ấy, Quang Hựu Lý xuất hiện, anh ta do dự không dám nói tiếp.

Anh ta đột ngột lên tiếng, rồi lại đột ngột im bật. Tôi cũng chẳng muốn hỏi lại.

Quang Hựu Lý lặng lẽ ngồi xuống bên trái tôi. Cả ba chúng tôi đều im lặng cho đến khi chương trình của buổi lễ khai giảng bắt đầu.

Lễ khai giảng là một trong những hoạt động quan trọng đầu năm của học viện phép thuật Lợi Á Đồn. Trong buổi lễ khai giảng, các giáo sư phép thuật hàng đầu đều được mời đến để tiến hành kiểm tra phép thuật của mỗi học sinh. Dựa vào kết quả kiểm tra đó để đưa ra những kiến giảng và chương trình giảng dạy phù hợp nhất với linh lực vốn có của từng người.

Học sinh lớp Y Phổ Cát Nhĩ chúng tôi vinh dự được chính thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ kiểm tra. Hôm nay khác với mọi hôm, thầy mặc một chiếc áo choàng rộng màu trắng, ngón giữa của bàn tay trái có đeo chiếc nhẫn kim cương phát ra những ánh hào quang lấp lánh, tay phải thầy cầm một cuốn sổ nhỏ. Trong cuốn sổ này thầy đã sắp xếp danh sách học sinh các lớp. Thầy đặt cuốn sổ lên trước mặt, gọi tên từng người một.

“Đầu tiên, xin mời Hắc Trạch Diệu.” Hắc Trạch Diệu đứng dậy, bước đến trước mặt thầy. Thầy hiệu trưởng đặt ngón tay đeo nhẫn chỉ lên giữa trán Hắc Trạch Diệu. Trong nháy mắt, một thẻ chữ màu xanh lam mờ mờ xuất hiện trên đầu Hắc Trạch Diệu. Đó là một ký tự rất lạ tôi không hề hay biết, có lẽ chỉ có thầy mới hiểu được. Thầy hiệu trưởng nở nụ cười rạng rỡ.

“Điểm linh lực 98, tiềm lực 98. Rất tốt! So với năm trước em đã có nhiều tiến bộ.”

Nghe nói linh lực đạt 100 điểm là đạt đến đỉnh cao nhất. Linh lực của Hắc Trạch Diệu được 98 điểm, thật là một thiên tài! “Thứ hai, mời Quang Hựu Lý!” Quang Hựu Lý bước lên phía trước. Cũng giống như Hắc Trạch Diệu, thầy hiệu trưởng cũng tiến hành kiểm tra sức mạnh linh lực cho Quang Hựu Lý, nhưng lần này thầy hiệu trưởng hơi nhíu mày, có vẻ như sức mạnh phép thuật của anh ta kém hơn rất nhiều.

“Linh lực của em chỉ đạt 50 điểm, bằng một nửa so với năm trước... Tôi có thể cảm nhận được một nguồn linh lực mạnh mẽ của em đã bị truyền ra bên ngoài, em đã chia sẻ một nửa năng lực phép thuật của mình cho người khác phải không?” “Dạ, vâng... đó là một người rất quan trọng với em.” Quang Hựu Lý gật đầu, giọng nói rần rở. “Khi cô ấy gặp nguy hiểm, em không thể bỏ mặc cô ấy. Vì vậy em đã truyền cho cô ấy một nửa sức mạnh phép thuật của mình.” “Nếu quả đúng như vậy thì thiệt thòi cho em quá!” Thầy hiệu trưởng gật đầu tỏ vẻ chia sẻ và thông cảm, sau đó ra hiệu cho Quang Hựu Lý trở về chỗ ngồi.

“Người tiếp theo, Y Phạn Hi.” Người thứ ba được kiểm tra sức mạnh phép thuật là tôi. Tôi ngoan ngoãn đứng dậy, bước đến trước mặt thầy hiệu trưởng, ngẩng đầu nhìn thẳng vào thầy.

“Ừm, để thầy kiểm tra xem linh lực của em thế nào...” Thầy hiệu trưởng đưa ngón tay đeo nhẫn lên ấn nhẹ vào giữa trán tôi. Giây phút hồi hộp và căng thẳng. Hắc Trạch Diệu ngồi bên dưới vô tình hắng giọng khiến trái tim tôi càng thêm loạn nhịp.

“Hừm, tại sao lại thành ra thế này?” Thầy hiệu trưởng khẽ thở dài, giọng nói đầy vẻ tiếc nuối. “Y Phạn Hi, linh lực chỉ đạt... 0 điểm.” “Chỉ đạt... 0 điểm.” Thầy đang thông báo điểm của tôi sao? Cả hội trường nhao nhao, ai nấy đều sững sốt, không thể tin vào tai mình. Khi những tiếng ồn ào tạm lắng xuống, mọi người lại bắt đầu trao nhau những cái nhìn đầy ẩn ý, túm tụm bàn tán xôn xao. Không biết họ đang nói những gì, nhưng tôi chắc rằng tất cả các chủ đề bàn luận lúc này đều tập trung vào tôi. Họ đang thì thầm về tôi.

Lúc trước tôi còn cho rằng điểm linh lực của Quang Hựu Lý chỉ đạt 50 điểm đã là quá thấp. Không ngờ bây giờ tôi còn thấp hơn. Linh lực... 0 điểm. Điều đó chẳng phải là một chút khả năng phép thuật tôi cũng không có sao? Trong lòng tôi trào dâng một cảm giác thất vọng, xấu hổ ê chề. Phụ vương và mẫu hậu bước vội đến bên tôi. Tôi tủi hờn sà vào lòng phụ vương khóc: “Hu... hu... phụ vương... tại sao... tại sao ngay cả một chút khả năng phép thuật con cũng không có? Lẽ nào con không phải là con gái của người sao?”.

“Y Phạn Hi, con là con gái yêu quý của cha.

Điều này không ai có thể phủ nhận được.” Phụ vương vỗ nhẹ vào lưng tôi an ủi.

“Nhưng... nhưng con... đến một chút linh lực cũng không có. Chẳng phải phép thuật của cha mẹ đều rất cao cường sao? Tại sao con không được thừa hưởng một chút nào vậy?” Phụ vương chẳng biết nên nói sao để an ủi tôi, chỉ còn biết để mặc tôi vùi đầu vào ngực người khóc lớn.

“Hừm, công chúa Y Phạn Hi, thầy sẽ có cách giúp em nhanh chóng phục hồi khả năng phép thuật của mình.” Thầy hiệu trưởng đứng bên cạnh tôi khẽ hắng giọng nói. Câu nói của thầy đặc biệt thu hút được sự chú ý của tôi. “Nếu em có thể dành toàn bộ thời gian để nghiên cứu cẩn thận các loại sách phép thuật, tôi tin rằng em có thể nhanh chóng theo kịp trình độ của các bạn khác.” “Thật không ạ?” Tôi rời khỏi vòng tay cha, khuôn mặt ướt nhoe nước mắt, ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn thầy hiệu trưởng.

“Tất nhiên là được rồi!” Thầy hiệu trưởng khẳng định. “Một lát nữa thầy sẽ sai người mang cho em những tài liệu học tập tốt nhất. Như vậy em có thể bắt tay vào ôn tập luôn được rồi.” “Vâng, em sẽ quyết tâm học thật chăm chỉ để trở thành phép thuật gia giỏi nhất.” Tôi nắm chặt hai tay như muốn truyền thêm quyết tâm và sức mạnh cho chính mình.

...

Phép thuật nước, phép thuật lửa, phép thuật từ đất, phép thuật từ gió, phép hội tụ, phép biến ảo... Buổi chiều, sau khi kết thúc lễ khai giảng, tôi nhận được từ thầy hiệu trưởng tất cả những tài liệu phép thuật ấy. Tôi xếp chúng lên giá sách đặt trong phòng ngủ. Phải sắp xếp ngay từ bây giờ để có thể tranh thủ thời gian đọc sách.

Tôi muốn tập trung toàn bộ sức lực để nhanh chóng có được sức mạnh phép thuật.

“Tất cả mọi vật chất tồn tại trong thế giới này đều ẩn chứa một năng lượng phép thuật đặc biệt...” Tay trái tôi lật giở cuốn sách Lịch sử phép thuật, tay phải ghi nhanh những nội dung quan trọng vào sổ ghi nhớ. “Phép thuật trắng, phép thuật ma quỷ, phép thuật yêu linh là ba loại phép thuật chính thống. Ngoài ra còn có phép thuật hắc ám, phép thuật vô hình... không được con người thừa nhận...” “Haizz, vất vả cho công chúa quá! Tối rồi mà vẫn không được nghỉ ngơi sao?!” Bỗng một bóng đen lướt qua cửa sổ, trong nháy mắt một thân hình cao lớn ngồi vắt vẻo trên cửa sổ phòng tôi. Lúc đầu tôi còn ngỡ rằng đó là con dơi hay vật kỳ lạ nào đó bay ngang qua, nhưng ngay khi giọng nói quen thuộc đó cất lên, tôi nhận ra ngay lại là âm hồn tên tiểu hồ ly Quang Hựu Lý lớn vồn quanh đây.

“Bạn đến đây làm gì?” Tôi vẫn vui đùa vào việc ghi ghi chép chép, chẳng thèm ngẩng lên nhìn.

“Vẫn còn nửa tiếng nữa buổi khiêu vũ mới bắt đầu. Buổi khiêu vũ long trọng này một năm mới có một lần, bạn có muốn đi không?” “Cha mẹ tôi đều đến tham dự. Nhưng tôi thì không thích.” Tôi còn đang bận học, làm gì có thời gian cho những việc như vậy chứ.

“Nếu vậy thì thật đáng tiếc. ”Tiểu thư đứng đầu” của lớp Y Phổ Cát Nhĩ lại không tham gia. Buổi khiêu vũ hôm nay chắc sẽ mất vui rồi!” Quang Hựu Lý không thèm để ý đến thái độ của tôi, chuyển sang dùng biện pháp “khích tướng” để chọc tức tôi.

“Mong bạn rút lại cụm từ ”tiểu thư đứng đầu lớp” cho tôi nhờ.” Cuối cùng tôi không thể kiên nhẫn hơn được nữa, quay đầu lại trừng mắt nhìn Quang Hựu Lý. “Đợi đến khi tôi thực sự trở thành ”học sinh đứng đầu lớp“, lúc ấy bạn đến mời tôi đi khiêu vũ, tôi nhất định sẽ không từ chối.” Hôm nay, Quang Hựu Lý mặc một bộ lễ phục viền vàng màu tím thẫm, chiếc quần sáng màu được là phẳng phiu càng khiến cho đôi chân vốn thon dài của anh ta thêm mảnh mai, thanh thoát hơn. Nếu không phải ngồi gò bó trên bệ cửa sổ nhỏ bé này, chắc chắn anh ta sẽ khiến biết bao cô gái chạy theo xin chết.

“Nhưng buổi khiêu vũ hôm nay còn có rất nhiều học sinh xuất sắc đến tham dự. Họ còn chia sẻ với chúng ta những bí quyết học tập thành công. Nếu bạn không muốn đi thì để mình tôi đến lĩnh hội vậy.” Quang Hựu Lý nhún vai làm ra vẻ tiếc nuối, chẳng còn cách nào khác đưa tay chuẩn bị bay khỏi phòng tôi.

Những học sinh xuất sắc nhất sẽ đến tham dự và chia sẻ bí quyết học tập thành công sao? Vốn đang định vui đùa học tiếp, nghe thấy câu nói này của Quang Hựu Lý, tôi đứng phắt dậy chạy ra cửa sổ gọi to: “Quang Hựu Lý, bạn quay lại đây cho tôi”.

“Có chuyện gì thế?” Quang Hựu Lý dừng lại trong không trung, nhìn tôi ra điều khó hiểu, nhưng từ cặp mắt giả bộ ngây ngô ấy vẫn ánh lên vẻ lém lỉnh, hóm hỉnh của anh ta... Haizzz, anh ta nhất định biết rõ tôi gọi anh ta lại là có chuyện gì rồi mà còn vờ vịt, đúng là tên tiểu hồ ly đáng ghét! “À... Nếu quả thực có những học sinh xuất sắc đến tham dự và còn truyền đạt kinh nghiệm học tập như bạn nói, vậy thì tôi cũng muốn tham gia.” Tôi nhún nhường nói với anh ta.

“Được thôi, nếu bạn muốn đến tham dự thì tôi sẽ cố gắng mang bạn theo cùng vậy!” Quang Hựu Lý bay nhanh đến gần ban công, đưa tay ra phía tôi. Tôi không hiểu anh ta lại định giữ trò gì nữa, vô thức chìa tay ra. Bỗng nhiên, nhẹ bẫng một cái, Quang Hựu Lý đã lôi tôi ra ngoài cửa sổ. Tôi chưa kịp hét lên, cánh tay còn lại của anh ta đã nhẹ nhàng ôm gọn lấy tôi, đưa tôi bay về phía hội trường.

Trăng lưỡi liềm khoe nụ cười rạng rỡ trên nền trời bao la. Làn gió đêm mát dịu vỗ vào tai tôi êm ái. Tôi chợt thấy hơi sợ, đưa tay ra nắm chặt lấy cánh tay chắc khỏe của Quang Hựu Lý. Bay được một lúc thì tôi thấy không có gì đáng để lo sợ cả, cảm giác thư giãn, thật là dễ chịu.

Đây là lần đầu tiên có người đưa tôi bay lên... Thật tuyệt vời! “Đến nơi rồi!” Hội trường, nơi tổ chức buổi khiêu vũ cách chỗ tôi ở không xa. Chưa đầy mấy phút sau chúng tôi đã đến nơi. Quang Hựu Lý đưa tôi đến trước cửa lớn rồi thả tôi xuống.

“Gần như thế, tôi đi bộ cũng được, không cần thiết phải bay như vậy.” Sau khi xuống mặt đất, tôi mới nhận ra Quang Hựu Lý vẫn còn ôm eo tôi, liền vội vàng kéo tay anh ta ra, lùi lại để giữ một khoảng cách an toàn.

“Tôi nghĩ bạn không nên tự mình bay trên không trung, đợi đến khi sức mạnh phép thuật được khôi phục rồi hãy thử.” Quang Hựu Lý nhìn tôi từ trên xuống dưới. “Tại sao bạn không mặc trang phục khiêu vũ? Bạn nghĩ bạn có thể nhảy với bộ đồng phục học sinh này sao?” Tôi cúi đầu nhìn lại mình. Tôi đang mặc bộ áo choàng màu đen, vừa dài vừa rộng, nhìn sang bộ trang phục nổi bật của Quang Hựu Lý, chợt cảm thấy mình thật quê mùa, xấu xí chẳng ăn nhập gì với dáng vẻ rạng ngời của anh ta.

“Sao bạn không nói sớm, tôi có rất nhiều quần áo đẹp trong ký túc...” Tôi có biết đâu sự việc sẽ là thế này. Tôi vốn chỉ một lòng một dạ tập trung vào việc học, trang điểm cầu kỳ, ăn mặc lộng lẫy để làm gì. Nếu sớm biết thì tôi đã thay bộ trang phục khác rồi. Bây giờ hối hận cũng đã muộn.

“Khỏi phải nói dáng vẻ của bạn lúc này kỳ quái đến mức nào, bộ trang phục như nữ tu sĩ, tôi không thể tưởng tượng nổi sao mình lại mang theo bức tượng khô cứng như vậy đi khiêu vũ. Thật là...” Quang Hựu Lý mắng mỏ tôi không tiếc lời. Anh ta kéo tôi, mở cửa bước vào trong.

Trước mắt tôi không hề có ánh sáng nhấp nháy hay âm thanh náo nhiệt như trong tưởng tượng của tôi mà là những tấm rèm vải quây thành từng ô một xếp thành hàng dọc bên trái. Bên phải là gian phòng có kê một chiếc tủ tường rộng chia nhiều ngăn. Chỉ có duy nhất một cái bóng đèn vàng vọt chiếu sáng. Phải nheo mắt lại tôi mới nhìn rõ đối diện với nơi chúng tôi đang đứng có một cánh cửa khép chặt. Quang Hựu Lý buông tay tôi ra bước đến bên tủ tìm đồ.

“Đây là đâu?” Tôi mơ hồ nghe thấy tiếng nhạc khiêu vũ từ cửa phòng bên vọng tới, chắc chỗ này cách nơi tổ chức khiêu vũ không xa.

“Phòng thay đồ.” Quang Hựu Lý lấy từ trong tủ ra một túi đồ, nhét vào tay tôi và chỉ cho tôi chỗ thay quần áo. “Đây là trang phục mà tôi đã chuẩn bị sẵn cho bạn. Mau thay đi.” Tôi mở ra xem, bên trong túi là một chiếc váy dạ hội màu bạc. Đó là màu sắc mà tôi rất thích. Tôi với tay vén một bức rèm vải, cầm túi bước vào, kéo rèm rồi cởi bỏ bộ đồng phục cứng nhắc trên người. Sau khi cầm bộ váy lên xem kỹ, tôi mới nhận ra bộ váy xinh xắn có kiểu dáng rất cầu kỳ, phía sau váy có rất nhiều dây thắt lại, nhìn đến hoa cả mắt.

Tôi cẩn thận mặc chiếc váy lên người, chỉnh ngay ngắn phía trước, rồi đưa hai tay ra phía sau lần từng sợi dây và buộc chúng lại. Nhưng vì không nhìn được rõ nên tôi chỉ có thể buộc một cách ngẫu nhiên, không theo một quy tắc nào cả. Sau khi buộc xong qua loa, ngay cả thử tôi cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

“Này, bạn không sao chứ hả? Có mặc mỗi bộ váy thôi mà cũng lâu thế?” Tôi đang cố tìm cách nới lỏng mấy sợi dây trên cùng ra thì Quang Hựu Lý đứng bên ngoài sốt ruột lắc nhẹ tấm rèm che nói. “Buổi khiêu vũ đã bắt đầu rồi đấy!” “Nhưng...” Tôi mở hé tấm rèm thò mặt ra ngoài, thấy Quang Hựu Lý nôn nóng nên lúng túng giải thích: “Phía sau của chiếc váy kết nhiều dây phức tạp quá, hình như tôi buộc sai hết cả rồi...”

“Buộc sai hả? Tưởng có chuyện gì. Để tôi giúp bạn.” Nói xong, Quang Hựu Lý kéo tấm rèm bước vào, tôi vội giằng tấm rèm che lấy người không để anh ta có thêm cơ hội đục nước thả câu.

“Bạn có thể giúp tôi, nhưng bạn phải hứa với tôi một chuyện... Bạn phải nhắm mắt lại, không được nhìn trộm tôi.” Tôi căng thẳng đề nghị.

“Hừm, được rồi!” Quang Hựu Lý khịt mũi tỏ vẻ khó chịu.

Chờ cho anh ta đảm bảo chắc chắn tôi mới từ từ bỏ tấm rèm che ra, quay người lại. “Có thể bắt đầu được rồi.” Sau vài giây im lặng, tôi mới thấy đôi tay ấm áp nhẹ nhàng chạm vào lưng tôi, dần dần di chuyển xuống dưới. Tôi cảm nhận rất rõ từng sợi dây được buộc lại một cách khéo léo. Tôi đưa tay giữ chặt lấy phần váy trước ngực. Có vẻ như tôi đã quá lo xa. Quang Hựu Lý khéo léo giúp tôi buộc từng chiếc dây lại, không chặt cũng không lỏng. Tôi thở một cách dễ chịu, khoan khoái.

Quang Hựu Lý vẫn cẩn thận thắt từng chiếc dây, khi tôi cảm nhận thấy chiếc dây cuối cùng sắp được buộc xong anh ta chợt dừng lại, đợi một hồi lâu vẫn không thấy anh ta buộc tiếp, không kiên nhẫn được nữa, tôi quay lại hỏi: “Đã thắt xong chưa?”.

Quang Hựu Lý không hề nhắm mắt như tôi nghĩ. Anh ta mở to mắt nhìn tôi. Trong đôi mắt xanh thẳm ẩn chứa bao tâm trạng phức tạp, có yêu thương, sầu nhớ và cả sự khát khao, chờ đợi... Quang Hựu Lý bất ngờ tiến sát lại, làn môi run nhẹ kề sát môi tôi. Đầu óc tôi bỗng trở nên trống rỗng. Mùi hoa oải hương thoang thoảng quyện hòa hai chúng tôi làm một. Cảm giác quen thuộc tuyệt vời khiến tôi ngây ngất đắm chìm, đôi tay cũng vô thức ôm chặt lấy eo Quang Hựu Lý.

Bỗng nhiên tiếng nhạc khiêu vũ ở phòng bên ngừng bật, ánh đèn được bật lên sáng rõ hơn, tôi bất giác mở mắt, Quang Hựu Lý cũng thoáng giật mình, bộ dạng bối rối của anh ta khiến tôi thấy buồn cười... Thì ra Quang Hựu Lý cũng có những phút giây bối rối đến buồn cười như vậy sao? Nhưng trong hoàn cảnh này tôi không thể bật cười được. Tôi nói lỏng vòng ôm của Quang Hựu Lý, tránh khỏi vòng tay anh ta. Nhìn ra cánh cửa vừa mở, tôi sững sờ như bị sét đánh, chôn chân không động đậy. Người vừa mở cửa bước vào, không thể ngờ được lại chính là phụ vương và mẫu hậu của tôi.

Phải một lúc lâu sau tôi mới dần dần làm chủ được suy nghĩ của mình.

Quang Hựu Lý hôn tôi. Tôi lại còn để mặc anh ta làm thế để đến nỗi bị phụ vương và mẫu hậu bắt gặp. Phụ vương và mẫu hậu sẽ nghĩ thế nào về tôi đây. Trời, đến chết mất! “Hai đứa...” “Bọn con...” Mẫu hậu và tôi nhìn nhau, cùng kêu lên, sau đó không ai nói thêm câu nào nữa, cả căn phòng ngập chìm trong không khí yên ắng, ngưng đọng.

“Ha ha! Có phải cha mẹ đã đến không đúng lúc không?” Cuối cùng vẫn là phụ vương lên tiếng trước. Phụ vương mỉm cười bước về phía chúng tôi. “Cha cứ nghĩ các con đã...” “Không!” Tôi hốt hoảng lắc đầu, vội vàng trốn sau lưng phụ vương để tìm kiếm sự che chở của người. “Quang Hựu Lý, bạn ấy là tên đáng ghét. Cha, cha phải bênh vực con.” “Y - Phạn - Hi.” Quang Hựu Lý tức giận gọi tên tôi. “Vừa nãy là ai đã xúc động ôm chặt lấy tôi? Người chủ động là bạn mới đúng!” Bị Quang Hựu Lý vạch trần sự xấu hổ của mình, tôi tủi thân tự biện bạch. “Rõ ràng lần trước bạn đã ăn quả đấm cảnh cáo của tôi, lại còn nói sao? Rõ ràng là bạn quá xấu xa mà!” “Bạn...” Quang Hựu Lý bị tôi trách móc lại càng tức giận, vẻ mặt bầm bầm, không thêm nói hết câu.

“Thôi, được rồi. Thực ra cũng có chuyện gì to tát lắm đâu, không đáng để phá vỡ hòa khí của mọi người như thế.” Mẫu hậu cũng đứng ra nói giúp cho Quang Hựu Lý. “Phạn Hi, vốn dĩ cha mẹ cứ tưởng là con sẽ không đến. May mà có Quang Hựu Lý đưa con đến đây, vậy thì con cùng cậu ấy đến bên kia khiêu vũ và hãy tìm cách để cảm ơn cậu ấy nhé!” “Con không thích!” Tôi nhìn Quang Hựu Lý, anh ta cũng đang giận dữ nhìn tôi, chạnh lòng thu ánh mắt lại, quay người chạy ra khỏi phòng thay đồ đi đến nơi trần ngập âm thanh và màu sắc.

3 Nổi bật trong đêm khiêu vũ

Những ô sáng hình bầu dục nhấp nháy đung đưa trên sàn nhảy, một nhóm nhạc được đào tạo cơ bản đang trình diễn những bản nhạc dễ nghe. Giữa sàn nhảy, các cô gái lộng lẫy sánh bước bên các anh chàng lịch sự, lướt nhẹ theo điệu nhạc. Những học sinh không khiêu vũ ngồi lại trong khu vực nghỉ ngơi bên cạnh sàn nhảy, túm năm tùm ba chuyện trò rôm rả. Ai nấy đều có thú vui của riêng mình, còn tôi chọn lấy một góc bàn còn trống rồi ngồi xuống.

Tự nhiên tôi lại nhớ đến nụ hôn sự cố vừa rồi. Tôi đưa tay lên chạm nhẹ lên môi mình. Đường như nơi ấy vẫn còn lưu lại dấu vết của sự ngọt ngào, ấm áp. Nỗi hoảng sợ bất giác trào lên trong lòng, tôi mơ hồ nghĩ đến một chú thỏ xinh đẹp, kết quả của sự hoài thai kỳ diệu.

“Công chúa Y Phạn Hi! Xin hỏi tôi có thể có được vinh dự mời bạn nhảy cùng tôi một điệu không?” Một

bàn tay chắc khỏe, phóng khoáng chìa ra trước mặt tôi. Tôi sững sờ trong giây lát, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Hắc Trạch Diệu với khuôn mặt rạng ngời cùng nụ cười tươi rói đang chờ đợi sự đồng ý của tôi.

“Được thôi, rất sẵn lòng.” Tôi đưa bàn tay từ trên môi xuống, cố gắng thoát khỏi âm hôn ám ảnh của Quang Hựu Lý, nắm lấy tay Hắc Trạch Diệu. Tôi cùng anh ta sánh vai nhau bước ra sàn nhảy.

“Tôi đã chờ bạn đến từ rất lâu rồi, đang thất vọng vì tưởng bạn không tới. Đúng lúc ấy bạn lại xuất hiện, đem đến cho tôi một sự bất ngờ lớn.” Hắc Trạch Diệu dịu dàng nắm tay tôi, đưa tôi nhẹ nhàng lướt theo điệu nhạc êm ái đầy mê hoặc.

“Tại sao bạn lại đợi tôi?” Tôi bối rối lẩn tránh ánh nhìn trêu mến của Hắc Trạch Diệu. Tôi lấy lại bình tĩnh và tiếp tục cất lời. “Tôi không nghĩ rằng mình lại xứng đáng nhận được sự ưu ái đó của bạn đâu?” “Ha ha! Tôi biết là bạn sẽ nói như vậy mà!” Thái độ của Hắc Trạch Diệu vẫn không thay đổi. Sau nụ cười hút hồn, anh ta khéo léo đổi chủ đề.

“Sáng nay, sau buổi lễ khai giảng, tôi không nhìn thấy bạn đâu cả, bạn đã làm gì vậy?” “Học bài.” Đường như cảm thấy đang bị anh ta theo dõi, tôi tỏ ra khó chịu và trả lời, giọng có phần gay gắt. “Khả năng phép thuật của tôi chỉ đạt 0 điểm, bây giờ tôi không học bài thì còn biết làm gì nữa, không lẽ còn phải đợi người khác nhắc nhở mới bắt đầu học sao?” “Nhưng bây giờ chẳng phải bạn đang cùng người khác vui vẻ khiêu vũ hay sao?” Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang đến bên tai tôi. Tôi bất giác quay đầu về hướng phát ra âm thanh đó. Quả nhiên là Quang Hựu Lý.

Quang Hựu Lý đang khiêu vũ cùng một cô gái xinh đẹp trong trang phục màu xanh nhạt trông khá hấp dẫn. Cô gái đó có mái tóc màu tro và đôi mắt màu vàng nhạt. Trục giác mách bảo tôi rằng sức mạnh phép thuật của cô gái này rất cao cường.

“Tôi rất vui khi được cùng người khác khiêu vũ, bạn quản được tôi sao?” Vừa nhìn thấy Quang Hựu Lý, tôi lại nhớ đến nụ hôn ngọt ngào trong phòng thay đồ. Để che giấu sự ngượng ngùng của mình, tôi kiêu ngạo cất cao giọng hỏi lại Quang Hựu Lý.

“Đương nhiên!” Quang Hựu Lý vốn đứng rất gần tôi. Anh ta vừa nói vừa tiến sát về phía tôi. Lợi dụng lúc chuyển nhạc anh ta nhẹ nhàng đẩy người bạn gái kia về phía Hắc Trạch Diệu, nhân cơ hội Hắc Trạch Diệu buông lỏng tay tôi, sau một vòng quay đơn giản, tôi kinh ngạc nhận ra người bạn nhảy của tôi lúc này chính là Quang Hựu Lý.

“Bạn...” Hành động của Quang Hựu Lý làm tôi hết sức kinh ngạc, nhưng tự đáy lòng tôi cũng cảm thấy vui.

“Thế nào? Tôi đã nói tôi có thể kiểm soát được bạn, không để bạn vui vẻ khiêu vũ cùng người khác, bạn tin tôi rồi chứ?” Quang Hựu Lý nháy mắt nhìn tôi vẻ dương dương tự đắc, sau đó quay sang đôi nhảy cũng đang kinh ngạc không kém đứng bên cạnh nói: “Hắc Trạch Diệu, Tinh Dã Kỳ, cảm ơn hai bạn nhé!”

Tinh Dã Kỳ - tên cô gái xinh đẹp kia, tôi nhắc mình phải ghi nhớ! Khi bản nhạc gần kết thúc, các đôi nhảy gần nhau có thể đổi bạn nhảy cho nhau, một số khác không muốn nhảy nữa thì có thể tạt qua bên cạnh để nghỉ ngơi hoặc trò chuyện. Tôi giằng co để thoát khỏi vòng tay của Quang Hựu Lý, nhưng anh ta không mấy may để ý tới. Tôi bực mình giẫm mạnh lên chân anh ta, nhưng rất nhanh anh ta khéo léo nhấc chân tránh kịp.

“Rốt cuộc bạn lại muốn giở trò gì đây?” Đã đến quãng nghỉ giữa hai bản nhạc, Quang Hựu Lý vẫn không chịu buông tay tôi ra, tôi bực mình quát lớn.

“Đương nhiên là... làm... một việc rất quan trọng!” Quang Hựu Lý lại bất ngờ kéo mạnh tôi lại gần anh ta. Tôi không ngờ anh ta lại có thể giở thủ đoạn này nên không phòng bị trước.

Tôi lạnh lùng dán mắt vào khuôn mặt ngập đầy ánh sáng của anh ta. Khuôn mặt anh ta vẫn không bộc lộ chút cảm xúc nào, nhưng hai cánh tay lại nhanh chóng lần ra sau lưng tôi, nhẹ nhàng giúp tôi buộc nốt chiếc dây cuối cùng.

“Lúc này trong phòng thay đồ việc bạn nhờ tôi vẫn chưa hoàn thành, bây giờ coi như đã xong.” Quang Hựu Lý buộc nốt chiếc dây còn lại rồi buông tôi ra. “Tôi không muốn làm hỏng bản nhạc với người bạn nhảy trong trang phục không chỉnh tề.” Chính bạn mới là người làm hỏng bản nhạc trong bộ trang phục không

chỉnh tề ấy!” Tôi đưa tay ra sau lưng kiểm tra để chắc chắn chiếc dây cuối cùng đã được anh ta buộc lại cẩn thận sau đó mới hạ tay xuống.

“Quân tử động khẩu không động tay, tôi thừa nhận vừa rồi tôi có hơi thất lễ.” Quang Hựu Lý hơi cúi xuống nhìn tôi, nhân lúc tôi không đề phòng hôn nhẹ vào môi tôi.

“A...” Tôi tức giận hét lên, nhưng chẳng có ai đứng về phía tôi cả. Ngược mắt nhìn lên, tôi mới phát hiện ra lúc này các bạn đã vây quanh tôi, tôi lắp bắp không nói thành lời.

Khi mới được nửa bản nhạc, chính giữa sàn nhảy đã không còn ai ngoài hai chúng tôi. Tất cả các đôi nhảy khéo léo tránh sang nhường lại vị trí trung tâm cho tôi và Quang Hựu Lý. Quang Hựu Lý quá giỏi hoạt, khôn khéo. Còn tôi lại quá ngây thơ không sớm nhận ra ý đồ của anh ta. Ở giữa sàn nhảy, trước con mắt dò theo của bao người mà anh ta lại làm cái trò này, chẳng trách cả hội trường trở nên náo động.

“Hoan hô! Hoan hô!...” Tôi đang ân hận vì không rời khỏi cái tên tiểu hồ ly này từ sớm, thì tiếng vỗ tay xung quanh vang lên không ngớt. Ban đầu chỉ là những người đứng gần chúng tôi, dần dần cả những người đứng xa hơn cũng ủa tới hòa cùng, người vỗ tay càng ngày càng nhiều, tiếng vỗ tay càng ngày càng to, tôi đứng chôn chân dưới con mắt nhìn ngó của mọi người, càng bối rối hơn.

“Công chúa Y Phạn Hi và hoàng tử Quang Hựu Lý thực sự không hổ danh là một cặp trời sinh.” “Đúng vậy, họ là cặp đôi đẹp nhất của học viện phép thuật Lợi Á Đốn chúng ta.”... Xen lẫn những tiếng vỗ tay ào ào là những lời tán dương không ngớt. Chỉ nghe thấy những tiếng “một cặp trời sinh” thôi tôi cũng sồn cả da gà, ngượng ngùng đỏ mặt. Ngược nhìn khuôn mặt đầy vẻ đắc ý của Quang Hựu Lý, tôi càng tức giận, lúng túng quay người chạy khỏi sàn nhảy.

4 Cánh đồng hoa oải hương

Trong khi các hoạt động trong hội trường vẫn diễn ra sôi nổi, tôi chạy ra bên ngoài, không khí mát mẻ tấp vào mặt. Tôi đứng lại hít một hơi thật sâu rồi đưa tay ra ôm lấy cánh tay trần, hơi lạnh khiến tôi khẽ rung mình. Đang do dự không biết có nên quay lại phòng thay đồ để lấy chiếc áo choàng đen hay không thì bỗng một cánh tay từ phía sau đưa chiếc áo đến trước mặt tôi. Tôi cúi đầu nhìn xuống, đúng là chiếc áo choàng quen thuộc của tôi.

“Cảm...” Tôi chưa kịp nói lời cảm ơn với người giúp tôi lấy áo, quay đầu nhìn lại thì nhận ra đó là Q

“Bạn định đi đâu bây giờ?” Quang Hựu Lý bỏ hai tay vào túi quần, nhìn chăm chú vào khoảng không mờ mịt.

“Tất nhiên là về ký túc học bài, chứ còn đi đâu được nữa.” Tôi vừa nói vừa làm ra vẻ bước đi luôn.

“Đợi đã.” Quang Hựu Lý chặn tôi lại, không khách khí nắm lấy tay tôi, kéo tôi về phía trước. “Tôi muốn đưa bạn đến một nơi.” “Đi đâu?” Nhận được hơi ấm nồng nàn từ bàn tay anh ta, ngay cả trái tim tôi cũng trở nên ấm áp.

“Đi đến một nơi mà chắc chắn bạn sẽ rất thích.” Quang Hựu Lý lẩm nhẩm niệm thần chú. Quang cảnh trước mặt chúng tôi nhanh chóng biến đổi. Chỉ trong nháy mắt, tôi đã ra khỏi trường học và đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Nơi đó có dòng suối trong vắt, rừng cây ngút ngàn và... cả một cánh đồng hoa oải hương trải dài đến tít tắp.

Ánh sáng diệu kỳ của mặt trăng tỏa rạng khắp không gian, những vì sao lấp lánh như muôn ngàn những con đom đóm xinh xắn ẩn mình giữa nền trời bao la. Màu sáng bằng bạc dịu mát của mặt trăng quyện hòa cùng những đốm sáng nhấp nháy của vô vàn những vì tinh tú làm nổi bật cánh đồng hoa sặc sỡ. Màu tím thắm, màu đỏ đậm, màu tím nhạt... Mỗi bông hoa một màu sắc tạo cho ta cảm giác vui mắt đến bất ngờ. Quang Hựu Lý. Lời chưa nói bỗng nghẹn lại nơi cổ họng.

“Đây là...” Tôi cảm động không nói nên lời, lắc nhẹ cánh tay Quang Hựu Lý nói.

”Đây là món quà mà em hằng mong muốn.

Hôm nay, cuối cùng anh đã có thể đem tặng cho em.” Đằng sau vẻ mặt bình thản của Quang Hựu Lý là điều gì đó khó nói ẩn sâu trong đôi mắt. “Em có nhìn thấy cái hồ và khu rừng đằng xa kia không? Nó nằm trong khu vực chung của đế chế Tây Ma - hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu. Em đã từng nói với anh, em rất thích

đến đây, đến cánh đồng hoa oải hương thuộc về riêng chúng mình.” “Quang Hựu Lý, trước đây chúng ta đã từng quen nhau sao?” Nhìn khuôn mặt đang chất chứa nỗi buồn da diết của Quang Hựu Lý, tôi thực sự không nghĩ rằng anh ta đang nói dối. Nhưng những lời mà Quang Hựu Lý nói ra khiến tôi hoài nghi không hiểu. Tôi tìm lại ký ức trước đây của mình, cẩn thận nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn không thể tìm ra một dấu vết nào chứng minh sự quen biết của tôi và anh ta trong quá khứ.

“Không!” Ánh mắt Quang Hựu Lý nhìn vào khoảng không xa xăm trước mặt. “Anh hỏi em, em có hy vọng trước đây mình từng quen biết nhau không?” Nhìn ánh mắt đau khổ của anh ta, tôi chợt nghĩ mình cần làm gì đó để anh ta vui vẻ lên một chút hay trêu chọc cho anh ta thấy thoải mái hơn.

“Ồ, nếu nói là quen biết một tên tiểu hồ ly gian ác thì tôi chỉ muốn tránh cho thật xa. Có điều ngẫm kỹ lại đôi khi biểu hiện của bạn cũng không giống loài hồ ly cho lắm.” Tôi quay lại nhìn Quang Hựu Lý nở nụ cười tinh nghịch. “Ví dụ như dáng vẻ yếu đuối, ủy mị lúc này của bạn rất dễ bị tôi bắt nạt. Tôi hy vọng có thể bắt nạt được bạn dài dài. He he!...” “Bạn nói hay thật đấy!” Có vẻ như nhờ câu nói đùa vừa rồi của tôi, khuôn mặt Quang Hựu Lý bớt đau buồn một chút. Anh ta nâng tay tôi lên. “Tôi đã tổn hao rất nhiều linh lực để trồng cả một cánh đồng hoa tặng bạn, không ngờ chỉ nhận được mấy lời đùa cợt vô nghĩa như vậy sao? Uống công tôi chịu bao khổ cực!” “Này!” Anh ta chạm đến lòng tự ái của tôi khiến tôi tủi thân vô hạn. “Sớm biết đằng nào cũng bị chỉ trích thế này thì ngay từ đầu tôi đã nói dối cho xong.” “Được rồi, phiền quá đi mất!” Thấy tôi như vậy, Quang Hựu Lý chẳng biết phải làm sao, đành cất giọng than thở. Anh ta nắm chặt tay tôi, nhìn tôi không rời. “Được rồi, để bù đắp cho bạn, tôi sẽ thỏa mãn một yêu cầu của bạn.” “Thật không? Vậy...” Tôi vui vẻ ngẩng đầu lên suy nghĩ một lát sau đó chỉ tay ra phía rừng Ngân Vũ và hồ Kinh Dạ nói: “Tôi muốn đến đó chơi!”

“Không được!” Tôi vừa dứt lời, Quang Hựu Lý đã sa sầm nét mặt, kiên quyết từ chối yêu cầu của tôi.

“Tại sao lại không được? Chúng ta đã đến đây rồi, đi thêm một đoạn đến đó chơi thì có gì là không được!” Tôi bắt đầu chu miệng lại. “Lại còn nói sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của tôi, rõ ràng là lừa người mà.” “Bạn muốn nói sao thì tùy, nhưng tôi không thể đưa bạn đến đó.” Quang Hựu Lý khó chịu, nhíu mày lại. “Đổi yêu cầu khác đi, yêu cầu gì cũng được ngoại trừ những thứ liên quan đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vũ.” “Vậy thì có gì để chơi ở đây nữa chứ?” Tôi chán nản quay lưng lại, làm ra vẻ muốn rời khỏi nơi đây. “Ở đây chơi thà rằng tôi về nhà đọc sách còn hơn.” “Đợi đã!” Quang Hựu Lý vội kéo tay tôi.

Miệng lẩm nhẩm niệm thần chú. Sau một tiếng nổ khẽ, trước mặt tôi hiện ra một cỗ xe hình quả bí đỏ, bên trên được khảm nạm những viên đá quý nhiều màu sắc, phía trước có bốn con ngựa bạch cường tráng sẵn sàng kéo xe. Quang Hựu Lý dùng phép thuật biến hóa ra cỗ xe ngựa lông lẩy khiến tôi vô cùng ngạc nhiên, thích thú, trong lòng thầm ngưỡng mộ khả năng phép thuật cao cường của anh ta. Chỉ một thời gian ngắn nữa, tôi sẽ vượt qua trình độ này. Tôi vừa tự nhủ vừa thầm an ủi bản thân mình.

“Lên xe đi!” Quang Hựu Lý nhảy lên cỗ xe ngựa rồi kéo tôi lên. Bên trong “quả bí đỏ” mặc dù không được rộng rãi, nhưng hai người ngồi cảm giác vẫn rất thoải mái. Quang Hựu Lý chỉ tay về phía trước, tức thì cánh đồng hoa oải hương rẽ sang hai bên, mở lối cho cỗ xe lướt qua. Gió mát thổi tạt vào bên trong xe, tôi thích thú chìa tay ra ngoài đón làn gió mát lành thổi tới. Hoa oải hương hai bên đường cũng khẽ đung đưa theo gió. Tôi đưa tay với lấy vài bông hoa xinh xắn, thích thú ngắm nghía rồi đưa lên mũi hít lấy hương thơm mát lành. Cảm giác thư thái tuyệt vời! “Được rồi. Chúng ta dừng lại ở đây thôi!” Chưa đi được bao lâu, Quang Hựu Lý liền ra hiệu cho cỗ xe dừng lại. Anh ta nhẹ nhàng đỡ tôi xuống xe, chỉ tay lên, cỗ xe ngựa chợt biến mất sau một tiếng nổ khẽ.

Tôi vừa kinh ngạc, vừa cảm kích nhưng cũng thấy hơi hối hận. “Nếu biết trước bạn sẽ cho cỗ xe biến mất, tôi đã nhặt mấy viên đá giữ lại, bây giờ thì muộn mất rồi, tiếc quá!” “Bạn thật là...” Quang Hựu Lý đang im lặng, nghe tôi nói chợt bật cười, vỗ nhẹ vào vai tôi. “Đường đường là công chúa vương quốc Y Tử, của cải vô số, vì mấy viên đá đó mà so đo tính toán như vậy sao?” “Tôi thích mà. Không được sao?” Thực sự tôi không hề so đo tính toán vì mấy viên đá đó, chỉ hy vọng có thể giữ lại được cái gì đó để chứng tỏ rằng tôi đã từng đi đến một nơi lung linh, kỳ ảo như trong mơ này mà thôi.

“Được rồi. Không nói chuyện đó nữa. Đến được một nơi tuyệt vời như thế này mà không nằm xuống tận hưởng trời sao thì thật là đáng tiếc.” Quang Hựu Lý vừa nói vừa nằm xuống, mặt hướng lên trời cao.

Bây giờ tôi mới kịp nhận ra chỗ chúng tôi đang đứng là chính giữa cánh đồng hoa oải hương. Dưới mặt đất

không biết từ lúc nào đã được phủ lên một tấm vải mềm mại, dễ chịu. Tôi nằm xuống bên cạnh Quang Hựu Lý, hai tay vòng qua đầu làm gối, thư thái đắm chìm vào khoảng không bao la.

Bầu trời đêm giống như một tấm thảm nhung đen tuyền huyền ảo, trên đó điểm xuyết vô số những vì sao lấp lánh, có ngôi sao lung linh sáng tỏ, có ngôi sao mờ mờ ảo ảo. Chúng tôn nhau lên, chói sáng hết mình, tỏa rạng cả vùng trời bao la, thậm chí ngay cả ánh sáng dịu dịu của mặt trăng cũng không thể làm lu mờ những đốm sáng nhỏ li ti mà rực rỡ đó.

“Phạn Hi, bạn nhìn chòm sao kia xem trong lòng có cảm giác gì không?” Quang Hựu Lý cất tiếng hỏi, không rời mắt khỏi bầu trời sao.

“Tôi cảm thấy những người có sức mạnh phép thuật cao cường như bạn và Hắc Trạch Diệu chính là những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời luôn được mọi người chú ý. Còn tôi và những người không có khả năng phép thuật chỉ là những ngôi sao mờ ảo, đương nhiên chẳng có ai chú ý đến cả. Nhưng tôi nghĩ một ngày nào đó nhất định tôi sẽ vượt qua tất cả các ngôi sao xuất sắc khác để trở thành ngôi sao sáng nhất trên bầu trời cao.” “Nhưng bạn biết không, trong lòng tôi, bạn chính là ngôi sao sáng nhất, cuốn hút nhất, không ai có thể sánh được.” Quang Hựu Lý quay sang nhìn tôi. Ánh mắt sáng ngời của anh ta còn sáng hơn cả những ngôi sao sáng nhất trên trời.

“Mặc dù trong đế chế Tây Ma có rất nhiều người nổi bật và tài giỏi hơn Y Phạn Hi của vương quốc Y Tỉ, nhưng đối với tôi, bạn chính là ngôi sao sáng nhất, từ khi sinh ra đã rạng rỡ, chói ngời như thế rồi.” “Bạn lại phóng đại lên rồi!” Ánh mắt Quang Hựu Lý lại trở nên xa xăm, trầm buồn. Tôi chẳng biết nói gì hơn, ngấm lại những gì anh ta nói mà cảm thấy hoài nghi và khó hiểu.

“Linh lực của tôi thấp nhất toàn học viện, còn có thể khiến cho người khác ngưỡng mộ hay sao? Còn nữa, nếu tôi có là ngôi sao sáng nhất đi chăng nữa thì cũng chỉ sáng trong lòng phụ vương và mẫu hậu tôi thôi, chứ làm sao mà tỏa sáng trong lòng bạn được?” “Đừng vội kết luận như vậy. Tôi tin rằng sau này nhất định bạn sẽ thay đổi.” Quang Hựu Lý ngồi dậy, chăm chú nhìn vào mắt tôi cười cười nói nói, sau đó lại nằm xuống, ánh mắt đắm đắm nhìn lên bầu trời ra chiều suy nghĩ.

Tôi không nói thêm gì nữa, lặng lẽ ngắm nhìn trời đêm bao la, mong một ngày tôi thực sự có thể trở thành vì sao sáng nhất.

4. Chương 3: Cuộc Dạo Chơi Bất Ngờ

1 Bức chân dung của tôi

Sau khi các hoạt động chào mừng năm học mới kết thúc, chúng tôi chính thức bước vào buổi học đầu tiên. Sáng hôm nay, cô Hà Liên Na, giáo viên môn Nghệ thuật phép thuật, sẽ dạy chúng tôi. Cô là một giáo viên trẻ, thông minh và rất thân thiện. Không khí buổi học đầu tiên hết sức đặc biệt.

“Các em, vì hôm nay là buổi học đầu tiên, để tạo điều kiện thuận lợi cho chúng ta làm quen, giao lưu với nhau, tôi quyết định chúng ta sẽ không học những kiến thức khô khan trong sách vở ở trong phòng học này, tôi sẽ đưa các em ra bên ngoài. Các em nghĩ sao?” Nhiệm vụ của môn Nghệ thuật phép thuật là trang bị cho chúng tôi những kiến thức cơ bản nhất để sáng tạo các hình thức nghệ thuật hấp dẫn, phô diễn tài năng và sức mạnh phép thuật của mình. Lời đề nghị của cô giáo nhanh chóng nhận được sự hưởng ứng của tất cả mọi người. Cô đã đưa chúng tôi đến vườn hoa được trồng trong nhà kính giữ nhiệt của trường để chúng tôi tự do vẽ những loài hoa mình yêu thích.

Vườn hoa được trồng trong nhà kính giữ nhiệt của học viện phép thuật Lợi Á Đốn là một trong những địa điểm tham quan thú vị của đế chế Tây Ma. Vườn hoa được bao phủ bởi những vách kính bốn bên và một mái vòm khổng lồ gấp bốn lần diện tích sân bóng thông thường. Mái vòm cũng được làm bằng những tấm kính chịu nhiệt, có tác dụng điều chỉnh nhiệt độ và ánh sáng mặt trời. Tia nắng mặt trời chiếu rọi thông qua sự khúc xạ của những tấm kính tạo nên sắc màu lung linh, huyền ảo như bảy sắc cầu vồng chiếu vào bên trong. Các cây hoa phép thuật nhận được lượng ánh sáng với màu sắc khác nhau tạo thành những đốm

màu sắc đa dạng, lạ mắt cuốn hút người xem. Nhờ có những tấm kính giữ nhiệt mà các loài cây được trồng trong nhà kính luôn được hấp thu ánh sáng tốt nhất, chúng sinh trưởng nhanh hơn và màu sắc cũng rực rỡ hơn.

Khi tôi đang chăm chú nhìn xung quanh để lựa chọn cho mình một chỗ ngồi tốt nhất, thì một luồng sáng chiếu vào nhà kính rơi vào mắt tôi, tôi vội quay mặt đi. Không biết Quang Hựu Lý đang tìm cái gì, vừa nhìn thấy tôi liền gọi lớn: “Phạn Hi, mau đến đây xem, hoa Phồn Hi, loài hoa thuộc về bạn đã nở rồi”. Quang Hựu Lý vừa nói vừa chạy lại kéo tôi đi về hướng anh ta chỉ. Quả nhiên ngay bên đường rải đá hiện ra một khóm hoa Phồn Hi tươi thắm, từng bông từng bông làm thành một khóm nhỏ, màu sắc rực rỡ trông thật vui mắt.

Hoa Phồn Hi nở lần đầu tiên vào đúng năm tôi được sinh ra. Để chào mừng ngày sinh của tôi, phụ vương đã cho mời tất cả những người thợ trồng hoa ưu tú nhất vương quốc vào hoàng cung trồng rất nhiều khóm hoa Phồn Hi tươi thắm. Hoa Phồn Hi, loài hoa tượng trưng cho sự phồn vinh và hạnh phúc, tên gọi của hoa cũng đồng âm với tên tôi, mang ý nghĩa: hy vọng rằng cuộc sống hạnh phúc, phồn vinh sẽ đến với tôi. Loài hoa Phồn Hi có vòng sinh trưởng rất dài, từ đầu mùa xuân, ngày mùng 1 tháng 3 năm trước cho đến ngày mùng 1 tháng 1 năm sau mới trở hoa khoe sắc. Ngày mùng 1 tháng 1 chính là ngày sinh nhật tôi. Có thể nói từ khi tôi được hoài thai trong bụng mẹ, hoa Phồn Hi cũng bắt đầu sinh trưởng, cho đến ngày tôi chào đời, hoa Phồn Hi cũng bung nở với vẻ đẹp viên mãn nhất.

”Những đóa hoa Phồn Hi thật đáng yêu.

Tôi quyết định sẽ ngồi lại đây để vẽ chúng.” Tôi cúi xuống hít một hơi thật sâu mùi hương thanh thoát của loài hoa hạnh phúc. Không nở rời xa loài hoa đáng yêu đến nửa bước, tôi tìm một thảm cỏ trống rồi ngồi xuống, đặt giá vẽ lên chân, say sưa ngồi vẽ.

“Này, nếu bạn đã chọn được chỗ vẽ tốt như vậy thì tôi cũng không nở rời xa chỗ này đâu.” Thấy tôi đã ngồi xuống và bắt đầu vẽ, Quang Hựu Lý cũng bước qua bên, tìm một thảm cỏ xanh, hạ giá vẽ xuống, ngồi đối diện với tôi và vẽ hoa Phồn Hi.

Hoa Phồn Hi nở có bảy màu: đỏ nhạt, vàng cam, vàng nhạt, xanh lục, xanh biếc, xanh lam, tím. Mỗi cánh hoa một màu sắc đều nhận được những tia nắng mặt trời. Nhờ những tấm kính mái vòm có khả năng phân những tia nắng mặt trời thành bảy màu khác nhau nên những đóa hoa Phồn Hi được trồng trong nhà kính giữ nhiệt đẹp hơn hẳn so với những chỗ khác. Mặc dù được tận mắt nhìn ngắm những đóa hoa xinh đẹp như thế, nhưng không có nền tảng hội họa cơ bản, lại không có được linh lực cao nên tôi không thể vẽ được thần thái xinh đẹp của loài hoa này. Sau một hồi loay hoay tấy tấy xóa xóa, tôi chỉ có thể vẽ nguệch vẽ ngoạc, chẳng ra bức tranh hoa Phồn Hi hay cái gì khác.

“Y Phạn Hi, em vẽ thế này là không được rồi.” Cô Hà Liên Na bước đến bên tôi, nhìn bức tranh với những nét vẽ lộn xộn của tôi, giảng giải cho tôi một lúc. Nhưng tôi càng vẽ lại càng hỏng, khóm hoa Phồn Hi xinh đẹp trước mặt bị tôi làm cho biến dạng. Sau một hồi hướng dẫn tỉ mỉ mà tôi không có tiến triển gì, cô Hà Liên Na lắc đầu nản chí. Có lẽ khả năng hội họa của tôi chỉ được đến thế này thôi. Không có năng khiếu, cũng chẳng có linh lực, tôi chẳng thể nào vẽ đẹp hơn được.

Cô Hà Liên Na tiếp tục bước qua con đường rải đá đến bên cạnh Quang Hựu Lý. Vừa nhìn vào bức tranh của Quang Hựu Lý, cô liền nhìn nhanh sang phía tôi mỉm cười nói nhỏ với Quang Hựu Lý điều gì đó. Cuộc trao đổi vui vẻ giữa họ kích thích sự tò mò của tôi. Tôi giả bộ vẽ nguệch ngoạc xuống mặt đất mấy cái, rồi lén vòng qua thám thính Quang Hựu Lý từ phía sau.

Tôi gạt nhẹ mấy khóm cây đằng sau Quang Hựu Lý, qua khoảng trống giữa anh ta và cô Hà Liên Na, chỉ nhìn thấy một phần của bức vẽ. Đó là một bụi hoa Phồn Hi bảy màu rực rỡ, ở giữa hình như còn vẽ hình gì đó rất mờ, đứng ở khoảng cách này tôi không thể thấy rõ được. Tôi đang định bước đến gần hơn để xem thì bỗng một nhóm đông các bạn nữ sinh không biết từ đâu ríu rít gọi nhau chạy đến. Khoảng trống trước mặt tôi bị bao kín, không thể nhìn thấy hình vẽ ấy.

“Woa, bức tranh của hoàng tử Hựu Lý đẹp quá!” “Không biết người con gái trong bức tranh của hoàng tử là ai nhỉ? Xinh quá!...” Các bạn nữ ủa đến, nhanh chóng vây kín lấy Quang Hựu Lý và cô Hà Liên Na, cười cười nói nói. Những lời họ nói càng thôi thúc sự hiếu kỳ trong tôi. Tôi quyết định chui qua những khóm cây trước mặt, bước đến, hòa vào đám đông. Tôi vỗ nhẹ lên vai bạn gái đứng trước tôi, tỏ ý muốn bạn ấy tránh

sang cho tôi đứng với. Không ngờ, cô gái ấy quay đầu lại, vừa nhìn thấy tôi, sắc mặt trắng bệch giống như vừa trông thấy ma vậy, vội vàng lùi mất. Tôi bèn dùng cách đối phó hữu hiệu này để “giải quyết” nốt mấy bạn nữ tiếp theo. Nhờ vậy mà tôi nghiễm nhiên có được một chỗ đứng ngay phía sau Quang Hựu Lý.

Đứng ở vị trí này, tôi đã có thể nhìn thấy rất rõ bức tranh của Quang Hựu Lý. Bức tranh với những đường nét rất tinh tế. Một khóm hoa Phồn Hi lớn, ở chính giữa khóm hoa còn có một cô gái xinh đẹp, mái tóc vàng rực rỡ, mặc bộ váy nhiều màu, đuôi váy được đính rất nhiều bông hoa Phồn Hi nhỏ li ti, vô số các loài bướm bay đến vờn lượn xung quanh cô gái, cảnh vật trong tranh vừa yên bình vừa mê đắm. Có lẽ bởi Quang Hựu Lý chưa vẽ xong khuôn mặt cô gái nên trong bức tranh còn chứa lại một khoảng trống.

“Quang Hựu Lý, bạn vẽ nốt đi.” Tôi nôn nóng muốn được xem bức tranh hoàn thiện liền lên tiếng giục Quang Hựu Lý vẽ tiếp.

“Phạn Hi...” Quang Hựu Lý quay lại nhìn chằm chằm vào mặt tôi, như nhớ lại điều gì đó, anh ta không nói nữa, quay sang cầm bút vẽ nhanh khuôn mặt cô gái.

Chỉ trong thoáng chốc, ngũ quan trên khuôn mặt cô gái hiện lên rõ nét. Đôi mắt trong veo, long lanh màu ngọc bích, cặp lông mày thanh tú, cái mũi xinh xắn và đôi môi mềm mại, căng mọng tựa như những cánh hồng phấn, đôi mắt nhìn xuống bàn tay phải, những ngón tay thon dài hình đóa hoa lan hé nở, một chú bướm vờn màu sắc sắc sỡ vô tình đậu lại nơi đầu ngón tay, cô gái nhìn chăm chú xuống dưới như nhìn một vật báu quý hiếm trên thế gian.

“Quang Hựu Lý, năng khiếu hội họa của em không tệ chút nào. Có điều nếu bức tranh có thêm cảm xúc nữa thì chắc hẳn sẽ tuyệt vời hơn...” Cô Hà Liên Na nhìn vào bức tranh đã được hoàn thành của Quang Hựu Lý, khen ngợi và góp ý.

“Vâng, ý kiến của cô rất hay ạ!” Quang Hựu Lý bỏ bút vẽ xuống, nhắm mắt lại, sau đó đan hai tay vào nhau, lẩm nhẩm đọc thần chú. Một luồng ánh sáng màu vàng từ từ xuất hiện nơi lòng bàn tay. Anh ta mở hai tay ra, khẽ lướt nhẹ bàn tay lên bức tranh, kiên nhẫn đưa qua đưa lại mấy lần cho đến khi ánh sáng màu vàng từ hai bàn tay truyền vào bức tranh rồi từ từ dừng lại.

Bức họa giống như lớp bột biển nhanh chóng hấp thụ ánh sáng. Chỉ sau vài giây, bức tranh vốn tĩnh lặng bỗng sống động đến lạ thường - gió thổi nhẹ nhẹ, những đóa hoa Phồn Hi khẽ đung đưa trong gió, hương thơm ngan ngát, từng đàn bướm vờn bay múa lượn trong không trung, dưới ánh nắng mặt trời, những cánh hoa Phồn Hi khúc xạ đủ năm màu huyền ảo. Đẹp nhất vẫn là hình ảnh cô gái. Cô nhìn chăm chú vào con bướm đậu trên đầu ngón tay mình, khoe miệng xinh xinh khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó, rồi con bướm rời khỏi ngón tay cô gái, cô nhìn theo con bướm đang tung tăng bay lượn, khẽ mỉm cười.

“Woa...” Chứng kiến cảnh tượng kỳ diệu này, tôi và các bạn gái bên cạnh không giấu nổi vẻ thích thú cùng thốt lên thán phục năng khiếu hội họa và phép thuật cao cường của Quang Hựu Lý.

“Được rồi, các em đã xem bạn Quang Hựu Lý vẽ, bây giờ các em cũng biết là mình phải cố gắng nhiều như thế nào rồi chứ?” Cô Hà Liên Na quay sang giảng giải cho chúng tôi về một số kỹ năng hội họa. Mọi người chăm chú lắng nghe và ghi chép.

Buổi học kết thúc, các bạn nữ sinh nhanh chóng tản đi hết. Quang Hựu Lý cũng bắt đầu thu dọn dụng cụ vẽ của mình lại. Tôi nhìn bức tranh, trầm nghĩ đến bạn gái khiêu vũ cùng Quang Hựu Lý hôm trước. Những bản khoả trong lòng mỗi lúc một nhiều thêm.

“Quang Hựu Lý, cô gái trong bức tranh này là ai vậy?” Tôi nhìn vào khuôn mặt cô gái trong tranh, không hiểu sao cứ có cảm giác đó là chính mình, duy chỉ có màu tóc là không giống. Tóc cô gái mà Quang Hựu Lý vẽ có màu vàng rực rỡ như ánh nắng mặt trời, còn mái tóc của tôi lại có màu bạc lạnh lẽo như ánh trăng.

“Phạn Hi, bạn đúng là đồ ngốc mà, ngoài bạn ra tôi còn có thể vẽ người khác sao?” Quang Hựu Lý nhìn tôi, buông tiếng thở dài, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc tôi. “Còn màu của mái tóc này, bạn không nên nghĩ nhiều làm gì, sẽ có một ngày linh lực của bạn được khôi phục hoàn toàn, lúc đó mái tóc cũng trở lại màu như cũ. Đúng rồi, bức tranh này tôi tặng bạn đây, bạn có thể treo nó trong phòng của mình.” “Thật không? Ồi, hay quá!” Nghe được câu nói này của Quang Hựu Lý, tôi không thể vui mừng hơn được nữa, nhanh chóng nhận lấy bức tranh, giữ chặt bên mình. “Quang Hựu Lý, cảm ơn bạn nhé!” “Không có gì!” Quang Hựu Lý nhìn nụ cười mãn nguyện trên khuôn mặt rạng ngời của tôi, ngần ngại trong giây lát.

Ánh mặt trời ấm áp tràn ngập trong vườn hoa, nụ cười rạng rỡ như hoa cũng dâng tràn trong ánh mắt...

2 Ôn tập kiến thức một cách nghiêm túc

Sau tiết học Nghệ thuật phép thuật thú vị, chúng tôi bước vào giờ học chính thức. Vì năng lực phép thuật của tôi thấp nhất lớp nên rất khó theo kịp các bạn. Trước khi vào buổi học, thầy giáo đã nói qua tình hình của tôi với cả lớp. Lần trước trong buổi khiêu vũ chào mừng ngày khai giảng, tiểu thư Tinh Dã Kỳ, bạn nhảy của Quang Hựu Lý, đã đồng ý phụ đạo giúp tôi sau mỗi buổi học cho đến khi tôi có đủ khả năng theo kịp các buổi học trên lớp cùng các bạn.

“Công chúa Y Phạn Hi, hôm nay chúng ta sẽ bắt đầu với việc phân loại các loại phép thuật nhé.” Sau khi tan học, mọi người lũ lượt kéo nhau ra về, chỉ còn lại tôi và Tinh Dã Kỳ trong lớp. Cô ấy bắt đầu phụ đạo cho tôi từ chương đầu tiên trong sách giáo khoa.

“Phép thuật trong đế chế Tây Ma của chúng ta chủ yếu được phân làm ba loại: Phép thuật trắng, phép thuật ma quỷ và phép thuật yêu linh. Công chúa Y Phạn Hi là công chúa của vương quốc Y Tỉ, ngay từ khi sinh ra đã có trong mình sức mạnh phép thuật trắng, khả năng này đủ để sử dụng thần chú và huy động thảo dược nhằm cầu nguyện và trị thương...” “Ồ, trước đây phụ vương và mẫu hậu tôi cũng nói với tôi như vậy. Những thần dân vương quốc Y Tỉ của chúng tôi đều có khả năng sử dụng thành thục phép thuật trắng. Nhưng điều kỳ lạ là tôi, một chút phép thuật cũng không có, không hiểu khả năng phép thuật, ít nhất là phép thuật trắng của tôi, đã biến đâu mất...” Nhìn vào hình vẽ phác họa phép thuật trắng trong sách, tôi thấy mình cái gì cũng không biết, nỗi buồn bực trong lòng không sao nén nổi, hiện lên trên khuôn mặt đầy vẻ tức tối của tôi.

Rõ ràng là lúc này khi cả lớp ra về, Quang Hựu Lý cũng đã bước ra khỏi phòng học, vậy mà giờ đây anh ta lại lù lù xuất hiện trước mặt tôi. Nhìn vẻ mặt ủ rũ của tôi, Quang Hựu Lý vỗ nhẹ lên vai Tinh Dã Kỳ. “Tinh Dã Kỳ, để tôi!” “Ừ!” Chẳng hiểu vì lý do gì, Tinh Dã Kỳ lại rất nghe lời Quang Hựu Lý. Anh ta vừa nói một câu, cô ấy liền nhanh nhẹn đứng lên, nhường vị trí “giáo viên” cho Quang Hựu Lý.

“Công chúa Y Phạn Hi, bây giờ hoàng tử Quang Hựu Lý sẽ phụ đạo cho bạn, tôi sẽ giúp đỡ bạn ở môn khác.” Tinh Dã Kỳ lễ phép nói, sau đó quay người ra khỏi lớp học.

“Haizzz!” Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Quang Hựu Lý, trong lòng tôi mơ hồ cảm thấy có điều không may sẽ xảy đến. Những lúc bình thường, anh ta thường tỏ ra nhảu nhở, cười nói chẳng có chút gì là đứng đắn cả, nhưng hễ động đến vấn đề phụ đạo kiến thức cho tôi thì luôn làm ra vẻ nghiêm túc. Có điều với một người chẳng có chút khả năng phép thuật như tôi, cho dù có nghiêm khắc như thế cũng e rằng khó có thể theo kịp các bài học trên lớp. Phải làm sao đây? “Hôm nay chúng ta chủ yếu nói về phép thuật hắc ám.” Quang Hựu Lý đặt cuốn sách của anh ta trước mặt, mở đến trang 100 rồi đẩy nó về phía tôi. “Nội dung bài học hôm nay rất quan trọng, bạn nhất định phải nghiên cứu thật kỹ phần này, một chữ cũng không được bỏ sót, làm xong tôi sẽ giao bài tập về nhà cho bạn.” “Nhưng... nhưng mà phép thuật hắc ám là một trong những loại ma thuật không được đế chế Tây Ma thừa nhận, và lại vấn đề này cũng có cuốn sách nào giới thiệu đâu...” “Không nhưng gì hết, cũng không cần quan tâm xem các sách có viết đến hay không, hãy nhớ những gì tôi nói, nhất định phải nhớ kỹ.

Đối với bạn, không có gì là ngoại trừ cả.” Không hiểu sao hễ nói đến phép thuật hắc ám, Quang Hựu Lý lại có thái độ kích động như thế. Anh ta đưa cuốn sổ đến trước mặt tôi, nhét cây bút vào tay tôi, yêu cầu tôi ghi chép cẩn thận những gì anh ta đọc.

“Phép thuật hắc ám là một loại phép thuật dùng bùa chú hoặc dược liệu để tiêu diệt, nguyên rửa những người, những vật khác nhằm tăng sức mạnh của bản thân hoặc tiến hành một âm mưu nào đó hòng lừa bịp con người.” “Phép thuật hắc ám là...” Tôi nhắm theo Quang Hựu Lý từng câu, từng chữ một, vừa đọc vừa ghi chép vào cuốn sổ của mình. Nhưng tôi còn chưa kịp viết xong một câu, thì Quang Hựu Lý đột nhiên giằng lấy cuốn sổ của tôi. “Soạt... soạt”, hai trang đầu trong cuốn sổ đã bị xé nát.

“Quang Hựu Lý, bạn làm cái trò gì vậy?” Tôi nhìn khuôn mặt bừng bừng lửa giận của Quang Hựu Lý, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Anh ta vò nát trang giấy mà như vò nát chính bản thân tôi vậy. Hành động này khiến tôi có chút sợ hãi.

“Phạn Hi, tôi hoàn toàn không muốn làm thế này với bạn, nhưng bạn xem lại xem, bạn viết thể liệu chính

bạn có đọc được không?” Quả như những gì tôi lo lắng ban đầu, thái độ của Quang Hựu Lý khi tiến hành phụ đạo cho tôi hoàn toàn không giống với thái độ vui vẻ của anh ta lúc bình thường. Về nghiêm khắc của anh ta thật đáng sợ! Nhưng nghĩ lại, mọi việc anh ta làm đều chỉ vì muốn tốt cho tôi. Biết vậy, chẳng còn cách nào khác, tôi đành ngoan ngoãn làm theo những gì anh ta nói, cẩn thận viết lại từng chữ một, chữ nào cảm thấy khó nhìn hoặc viết sai, tôi đều gạch đi rồi viết lại cho rõ hơn. Mới học phụ đạo được ba ngày mà cuốn sổ 100 trang của tôi chỉ còn lại chưa đến 30 trang, và cánh tay tôi cũng mỏi nhừ, tê cứng.

“Ồ, mới có mấy hôm miệt mài khổ luyện mà chữ của bạn đã đẹp lên nhiều rồi đó! Có điều tất cả những gì bạn ghi chép, bạn đã nhớ hết chưa?” Đến buổi phụ đạo thứ tư, Quang Hựu Lý kiểm tra kết quả học tập của tôi trong ba ngày trước, vẻ mặt rất hài lòng.

“Đương nhiên là nhớ hết rồi!” Tôi dắc ý trả lời. Mặc dù nội dung phụ đạo và những kiến thức thầy giảng trên lớp chẳng có gì liên quan đến nhau, tôi cũng không biết phải tìm hiểu phép thuật hắc ám kỹ càng như thế để làm gì, nhưng qua mấy ngày nhắc đi nhắc lại nhiều lần nội dung đã học, tôi cũng nắm rõ tất cả những kiến thức này.

“Rất tốt, vậy bạn nhất định phải nhớ thật kỹ những đặc trưng cơ bản của phép thuật hắc ám, sau này nếu gặp phải người nào dùng một trong những cách tương tự như vậy để dụ dỗ bạn, bạn cần phải phản ứng kịp thời, bằng mọi cách không được để cho họ đạt được mục đích, rõ chưa?” “Rõ rồi...” Những lời Quang Hựu Lý nói khiến tôi mơ hồ. Tôi mới chỉ nắm vững những kiến thức lý thuyết về phép thuật hắc ám thôi, chứ đã được thực hành đâu. Có điều, nghe anh ta nói có vẻ quan trọng nên tôi gật đầu đồng ý.

“Chúng ta đã học vát vả rồi, cả ba buổi đều ngồi trong phòng buồn chán để tiếp thu những kiến thức khan, cứng nhắc. Hôm nay chúng ta sẽ dạo chơi một buổi, bạn thấy thế nào?” Quang Hựu Lý gấp cuốn sách lại. Khuôn mặt vừa nãy còn làm ra vẻ đăm đăm, nghiêm khắc giờ bỗng thân thiện, tươi tỉnh hơn.

“Hay quá! Hay quá!” Thật ra tôi cũng đã chán ngấy cái trò đọc đọc viết viết thế này rồi, có thể ra ngoài dạo chơi, thật sung sướng không gì bằng!

3 Rơi xuống dòng suối sâu

Bên ngoài học viện phép thuật Lợi Á Đồn có một quảng trường nhỏ, ở đó chuyên bày bán những mặt hàng lưu niệm xinh xắn, dễ thương. Ở chính giữa quảng trường có dựng một tấm bia đá hình vuông được thiết kế theo phong cách Ai Cập cổ đại. Rất nhiều những người buôn bán nhỏ dựng các quầy hàng nhỏ xinh xung quanh tấm bia đá đó. Người đi lại dạo chơi quanh khu chợ nhỏ phần lớn đều là những học sinh của học viện phép thuật Lợi Á Đồn. Đó là các đôi nắm tay dạo bước hay một nhóm bạn rông rần kéo nhau đi.

Tôi mới vào học viện được hơn một tuần, các nơi trong học viện còn chưa đi hết nói gì đến những chỗ bên ngoài học viện. Dù chỉ cách học viện không xa nhưng với tôi những chỗ như thế này hoàn toàn lạ lẫm. Cũng may mà Quang Hựu Lý tỏ ra đặc biệt thông thạo. Anh ta nắm tay tôi, dắt tôi đi trên những con đường nhỏ quanh quảng trường. Tôi hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh, trong lòng vô cùng thích thú.

Khi nhìn xung quanh, tôi nhận ra những người bán hàng và các bạn cùng trường đang ngạc nhiên nhìn lại tôi và Quang Hựu Lý. Những tiếng trao đổi mua bán náo nhiệt bỗng chốc thay bằng những tiếng thì thầm nhỏ to. Mọi người chụm đầu, ghé vào tai nhau bàn luận rất say sưa, thi thoảng lại có vài ánh mắt liếc về phía tôi một cách khó hiểu.

“Phạn Hi, ăn quả này không?” Quang Hựu Lý không hề để ý tới những tiếng bàn tán xung quanh. Anh ta ghé vào một quầy hàng nhỏ mua mấy quả tròn tròn đưa cho tôi.

“Đây là quả gì vậy?” Tôi cầm lấy một quả, đặt vào lòng bàn tay xoay tròn ngắm nghía loại quả nho nhỏ màu trắng, trơn nhẵn, mềm mềm, vẻ thích thú.

“Ăn thử đi thì sẽ biết...” Quang Hựu Lý vừa nói vừa nhặt một quả đưa vào miệng, nhai một cách ngon lành. Nhìn anh ta ăn, con sâu hám ăn trong bụng tôi lại được dịp réo lên ầm ĩ. Tôi cũng bắt chước Quang Hựu Lý, nhặt một quả cho vào miệng.

Ồ, thơm thơm, ngọt ngọt, lại có vị mát, hương vị này có gì đó rất giống... giống loại bánh ngọt mà tôi thích ăn.

“Quang Hựu Lý, quả này có phải là loại quả làm bánh pudding không?” Bất ngờ được ném vị bánh pudding mà đã lâu lắm rồi chưa được ăn, trong lòng tôi trào dâng một cảm giác ngọt ngào.

“Loại quả này có hương vị rất giống loại bánh pudding nhưng nó tuyệt đối không gây sâu răng, cho nên Phan Hi, bạn cứ yên tâm mà ăn thỏa thích.” Quang Hựu Lý nhìn vẻ mặt vừa lo vừa mừng của tôi, quay sang mua thêm một ít rồi nhét vào tay tôi.

Vì vấn đề sâu răng của tôi ngày càng nghiêm trọng nên phụ vương và mẫu hậu cấm tôi không được ăn món bánh ngọt mà tôi yêu thích. Tôi đã phải nhịn lâu lắm rồi, hôm nay mới được ăn thỏa thích loại quả có hương vị giống bánh pudding này, tôi vui như mở cờ trong bụng.

Quang Hựu Lý đi trước tôi, luôn miệng giới thiệu với tôi những quầy hàng dọc hai bên đường. Tôi chậm chạp đi sau anh ta, không nói lời nào, cũng chẳng nghe ra câu nào, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của quả pudding thơm ngon, hấp dẫn. Đợi sau khi giải quyết hết chỗ trái cây ôm trong lòng, tôi mới nhớ đến Quang Hựu Lý, ngẩng đầu nhìn lên thì trời ơi đã không thấy anh ta đâu rồi! Tôi mới chỉ ăn có mấy quả pudding mà anh ta đã biến đi đâu mất. Xung quanh vẫn ồn ào náo nhiệt, người qua người lại đông đúc, duy chỉ có Quang Hựu Lý là mất tăm. Vừa nghĩ đến việc để lạc mất Quang Hựu Lý, mất đi chỗ dựa an toàn giữa chốn xa lạ này, toàn thân tôi đã run lên, tay chân lạnh buốt.

“Quang Hựu Lý, Quang Hựu Lý...” Tôi lo lắng chạy khắp khu chợ gọi to tên anh ta. Đôi mắt hoảng hốt không ngừng tìm kiếm nhưng càng gọi, càng tìm lại càng chẳng thấy bóng dáng cao lớn của anh ta đâu.

Đúng lúc hoảng sợ nhất, một cánh tay bắt chợt vỗ vào vai tôi mấy cái. Theo bản năng tôi cứ ngỡ rằng Quang Hựu Lý đã quay lại, hớn hở nhìn sang, thì ra đó là một cô gái. Cô ta có mái tóc xoăn màu nâu và đôi mắt màu xanh lục, mặc một bộ váy cầu kỳ màu trắng, nhìn tôi cười thân thiện. Để giấu đi vẻ mặt đầy thất vọng, tôi cũng mỉm cười lịch sự đáp lại.

“Chào bạn, tôi là Hựu Đình, thần dân của vương quốc Thần Hựu.” Cô gái gặp tôi không có vẻ gì là đang lừa gạt. Cô ấy tự giới thiệu trước. “Tôi vừa nghe bạn gọi tên hoàng tử Quang Hựu Lý nên tôi muốn qua đây giúp bạn.” “Thật sao? Bạn biết Quang Hựu Lý đang ở đâu à?” Tôi vui mừng thốt lên. “À, đúng rồi, tôi là Phan Hi, tôi đến từ vương quốc Y Tỉ...” “Bạn là công chúa Y Phan Hi của vương quốc Y Tỉ thật sao? Tất cả chúng tôi ở đây đều biết đến bạn mà.” Hựu Đình cắt ngang lời tôi, chân phải hơi lùi lại, kéo váy, nhún người lễ phép chào tôi. “Hoàng tử Quang Hựu Lý có chút việc phải đi trước, cậu ấy bảo tôi đưa bạn đến chỗ cậu ấy.” “Thì ra là như thế. Vậy thì tốt quá rồi!” Nghe Hựu Đình nói vậy, tôi không nghi ngờ gì nữa, vội rảo bước cùng cô ấy rời khỏi khu chợ.

“Công chúa Y Phan Hi, hình như hoàng tử Quang Hựu Lý của chúng tôi rất thích bạn!” Trên đường đến chỗ Quang Hựu Lý, Hựu Đình luôn nhìn tôi với ánh mắt dò xét, giọng điệu có gì đó rất kỳ lạ.

“À, bạn ấy cứ làm phiền tôi cả ngày... nhưng thực ra giữa tôi và bạn ấy không có chút tình cảm nào cả...” Nghe Hựu Đình hỏi, không hiểu sao khuôn mặt tôi lại ửng hồng, tôi bối rối gãi đầu, không nghĩ rằng mình và Quang Hựu Lý lại bị hiểu lầm như thế.

“Ồ, vậy sao?” Giọng nói của Hựu Đình đột nhiên trở nên gay gắt, ánh mắt nhìn tôi cũng có vẻ quyết liệt hơn.

“Hựu Đình, đây là đâu vậy?” Nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ hận thù của cô ta, tôi linh cảm thấy điều gì đó chẳng lành sắp xảy ra. Tôi ngược nhìn xung quanh, bốn bề hoang vu, xa lạ. Nghĩ đến việc mình đã đi khỏi khu chợ khá xa, tôi bắt đầu cảnh giác.

“Đến rồi, chúng ta dừng ở đây thôi.” Hựu Đình đưa tôi đi xuyên qua một khu rừng, đi đến một dòng suối rộng, nước trong xanh, xung quanh không một bóng người.

Tôi nhìn dòng suối, mặc dù nước suối rất trong nhưng không thể nhìn thấy đáy. Tôi lo sợ quay sang định hỏi Quang Hựu Lý ở đâu, thì có hai người con gái khác từ trong rừng đi ra, dung mạo của họ rất giống với Hựu Đình, cũng mặc bộ váy cầu kỳ màu trắng, một người

tóc dài ngang lưng, còn người kia tóc ngắn trông có vẻ hoạt bát và nhanh nhẹn hơn.

“Công chúa Y Phan Hi, cô vẫn khỏe chứ?” Hai cô gái bước nhanh tới đứng hai bên Hựu Đình.

“Tôi là Hựu Như, chị gái của Hựu Đình.” Cô gái tóc ngắn giới thiệu.

“Còn tôi là Hựu Vân, em gái của Hựu Đình.” Người còn lại tiếp lời.

Đợi sau khi Hựu Vân nói xong, ba chị em nhà họ không ai bảo ai cùng nhau đưa tay ra ấn vào ngực tôi, đáng vẻ hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.

“Các người... muốn làm gì tôi? Quang Hựu Lý, bạn ở đâu?” Nhận thấy tình cảnh nguy hiểm trước mắt, tôi giật mình nhận ra mình đã rơi vào cái bẫy từ lúc nào không biết. Trước mắt là ba cô gái gian ác không chút tính người. Giá mà Quang Hựu Lý ở đây thì may ra tôi mới được cứu thoát. Nghĩ vậy, tôi hết hoảng, không ngừng gọi tên anh ta.

“Ôi chào! Sao hoàng tử Quang Hựu Lý có một không hai của vương quốc chúng tôi lại bị cái đồ bị thịt này cướp mất cơ chứ? Thật là bất công mà!” Hựu Như giễu cợt nhìn tôi như nhìn một thứ đồ dơ bẩn đáng ghét.

“Đúng thế! Đúng thế! Y Phạn Hi, tôi nói cho cô biết, cô không có tư cách gì để cướp mất hoàng tử Quang Hựu Lý của chúng tôi. Hoàng tử của vương quốc Thần Hựu chỉ có thể thuộc về các tiểu thư của vương quốc Thần Hựu mà thôi!” “Cho nên cô phải nhớ lấy một điều: hãy nhanh chóng rời xa hoàng tử Hựu Lý, rút về vương quốc Y Tỉ của cô mà tìm một người có chút phép thuật để làm bạn trai!” Hựu Như vừa dứt lời, Hựu Vân và Hựu Đình hòa theo kết tội tôi như thể tôi vừa phạm phải một tội ác tày trời vậy.

“Có lẽ các cô hiểu lầm rồi, chính Quang Hựu Lý mới là người lúc nào cũng làm phiền tôi. Hơn nữa, tôi không phải là bạn gái của Quang Hựu Lý. Các cô kết tội tôi cũng vô ích thôi!” Mặc dù tôi vẫn chưa rõ giữa tôi và những người này có mâu thuẫn ghê gớm gì, nhưng rõ ràng họ là thành viên trong đội ngũ đông đảo gồm những người yêu mến Quang Hựu Lý. Họ khác những người kia ở chỗ họ quyết liệt cho rằng tôi là thủ phạm cướp mất Quang Hựu Lý của họ. Đó là điều khiến tôi không thể ngờ tới.

”Thôi, cô không cần phải phủ nhận nữa.

Chính cô mới là người mặt dày theo đuổi hoàng tử Quang Hựu Lý, làm cho cậu ấy xiêu lòng mà không thèm để ý tới những tiểu thư quý tộc tư chất thông minh, thân phận cao quý như chúng tôi đây. Chính cô mới là người luôn làm phiền cậu ấy!” Nghe xong những lời biện minh của tôi, ba cô gái càng tỏ ra tức giận. Hựu Như, hai tay chống nạnh, lớn tiếng quát mắng tôi.

Hựu Như tiến thêm một bước, dang tay ra định tát vào mặt tôi, nhưng tôi đã tránh được. Không nản chí, cô ta tiếp tục vung cái tát thứ hai. Lần này tôi cũng may mắn tránh được cái bạt tai trời giáng của cô ta.

Hai cái tát đều không trúng đích, vẻ mặt Hựu Như trông thật thảm hại. Cô ta giận dữ trừng mắt nhìn tôi, sau đó nháy mắt ra hiệu cho Hựu Đình và Hựu Vân xông tới.

“Cô nghĩ có thể tránh mãi được sao? Không có chuyện dễ dàng như vậy đâu!” Ba người họ nhìn nhau ngầm thỏa thuận điều gì đó. Rồi không ai bảo ai cùng bước lên bao vây lấy tôi. Không đợi tôi kịp phản ứng, ba cánh tay cùng túm lấy cổ áo tôi, miệng lẩm nhẩm đọc nhanh thần chú mà tôi nghe không rõ. Trong nháy mắt, cả bốn người chúng tôi từ từ bay lên khỏi mặt đất. Dưới sự dẫn đường của Hựu Như, ba chị em họ hợp sức đưa tôi bay đến giữa dòng suối.

“Các cô... các cô định làm gì?” Tôi sợ hãi nhìn xuống dòng suối rộng lớn phía dưới, nước suối trong veo cơ hồ không thể nhìn đến tận đáy sâu thăm thẳm. Tôi vô cùng sợ hãi, cố gắng giãy giụa thoát ra mà không thể, bắt lực hết lên.

“Chẳng làm gì cả, chỉ là muốn dạy cho cô một bài học nhớ đời thôi mà!” Nhìn đáng vẻ vô cùng kinh hãi của tôi, Hựu Như có vẻ rất mãn nguyện, lạnh lùng đáp.

Giọng nói dần nhỏ đi, ba chị em họ nhanh chóng nhìn nhau, cùng buông tay...

4 Được chăm sóc cẩn thận

Sau khi thả tay ra, họ cười lớn, đẩy tôi xuống dòng suối. Tôi chơi vơi rồi rơi xuống. Tiếng gió “tu... tu” thổi vào tai tôi. Chưa kịp thích nghi với tình hình, cả người tôi ngã nhào xuống nước. Nước suối lạnh lẽo thấm ướt quần áo tôi. Cái lạnh thấu xương ngấm vào da thịt.

Tôi ra sức giãy giụa. Nhưng dù tôi có cố gắng bao nhiêu cũng không thể giữ cho cơ thể mình nổi lên được. Dần dần, cả người tôi cứ chìm dần, nước lạnh tràn cả vào miệng, vào mũi tôi.

Sau mấy lần bị sặc nước, tôi gắng sức gơ hai tay vùng vẫy, nhưng mỗi lần nỗ lực như thế chỉ có thể duy trì được trong mấy giây. Tôi kiệt sức, cơ thể cứ thế chìm sâu xuống lòng suối. Ý thức của tôi cũng mờ nhạt dần... Khi tôi sắp chìm sâu trong nước, chiếc vòng thạch anh tím ở cổ tay bỗng phát ra ánh sáng chói mắt. Một lúc sau, tôi mơ hồ cảm thấy có người lao tới kéo tay tôi, nhanh chóng đưa tôi vào bờ.

“Phạm Hi, Phạm Hi!” Tôi cảm nhận rất rõ một luồng hơi ấm đang ôm lấy tôi, một bàn tay to khỏe vỗ nhẹ lên mặt tôi. Tôi rất muốn mở mắt để nhìn xem cuối cùng ai đã cứu mình, nhưng trước mắt tôi chỉ là màn sương mờ ảo. Tôi cố mở miệng để nói điều gì đó nhưng nước suối ứ đầy trong miệng khiến tôi nghẹn lại. Tôi gắng gượng đến đỏ mặt mà vẫn không thể ho, không thể nói một lời.

Người tôi không nhìn rõ mặt nhẹ nhàng đặt tôi nằm trên thảm cỏ bên bờ suối, sau đó đan hai tay vào nhau, đặt lên ngực tôi ép mạnh, từng nhịp, từng nhịp đều đặn. Sau hai tiếng khắc mạnh, nước trong lồng ngực tôi đã được đẩy hết ra ngoài. Lúc này tôi mới cảm thấy dễ chịu hơn.

“Phạm Hi, bây giờ bạn có thể nói được rồi.” Người ấy cúi xuống thì thầm vào tai tôi.

Tôi khẽ mở mắt, khuôn mặt của Quang Hựu Lý dần hiện ra trước mắt tôi. Khuôn mặt rạng ngời, tuấn tú đang rất lo lắng cho tôi. Sao anh ta có thể đến kịp để cứu tôi? Nhìn thấy Quang Hựu Lý, tôi thấy yên tâm.

“Quang Hựu Lý, tôi...” Tôi chưa kịp nói lời cảm ơn thì bàn tay anh ta đã khẽ đặt lên miệng tôi, ngăn không cho tôi nói tiếp.

“Phạm Hi, bạn không sao là tốt rồi. Bây giờ tôi đưa bạn về ký túc nghỉ ngơi, có chuyện gì để sau rồi nói!” Dứt lời, Quang Hựu Lý liền đỡ tôi ngồi dậy.

Tôi nép đầu vào ngực anh ta, cảm nhận rất rõ tiếng trái tim đập mạnh, cảm giác vô cùng thoải mái, chỉ hơi thấy mệt mỏi vì có lẽ đã phải gắng gượng vùng vẫy dưới nước khá lâu. Tôi nhắm mắt lại, dần dần chìm sâu vào giấc ngủ trong vòng tay ấm áp của Quang Hựu Lý.

Chúng tôi nhanh chóng trở về ký túc. Sau khi đặt tôi ngồi xuống chiếc ghế tựa trong phòng ngủ, Quang Hựu Lý vội vàng lục tìm tủ thuốc, lấy cho tôi một loại xiro tăng cường sức khỏe. Sau khi uống một ngụm, tôi cảm thấy khá hơn rất nhiều. Tôi vào phòng tắm, cởi bỏ bộ quần áo ướt trên người rồi ngâm mình trong bồn nước ấm áp.

Tắm xong, tôi trở vào phòng ngủ, nằm xuống chiếc giường êm ái. Lúc này Quang Hựu Lý mới nhẹ nhàng ngồi xuống bên tôi, hai tay chống cằm, ánh mắt dịu dàng nhìn tôi như chưa bao giờ thư thái đến vậy.

“Quang Hựu Lý, làm thế nào mà bạn tìm được tôi?” Nghĩ đến những gì khủng khiếp vừa xảy ra, tôi lại rùng mình ớn lạnh. Nếu Quang Hựu Lý không tới kịp thì có lẽ giờ này tôi đã bị chôn vùi dưới dòng suối lạnh lẽo, rùng rợn ấy rồi. Hay chỉ cần anh ta chậm một chút nữa thôi thì chắc hẳn khả năng tôi có thể sống sót là rất nhỏ. Nghĩ tới điều này, tôi thấy vô cùng cảm kích Quang Hựu Lý.

”Ngay sau khi phát hiện ra mình lạc mất bạn, tôi lập tức đi tìm khắp khu quảng trường.

Nhưng mọi người ở đó đều nói không nhìn thấy bạn, tôi cảm thấy rất bất an. Tôi dùng linh lực bay lên không trung tìm kiếm, không hiểu sao lại bỏ sót mất khu rừng và dòng suối đó.” Quang Hựu Lý nắm lấy chiếc vòng đeo trên cổ tay phải của tôi. “May có chuỗi vòng này cảm nhận được nguy hiểm sẽ xảy đến với bạn, kịp thời phát ra chuỗi ánh sáng báo hiệu cho tôi, tôi mới có thể nhanh chóng đến cứu bạn thoát khỏi nguy hiểm.” “Quang Hựu Lý, thực sự cảm ơn bạn!” Nghe Quang Hựu Lý thuật lại ngắn gọn mọi chuyện, tôi mới hiểu thì ra chính ánh sáng màu tím phát ra từ chiếc vòng này đã truyền tín hiệu báo cho anh ta kịp thời đến cứu tôi. Tôi nắm lấy chiếc vòng thạch anh, nhìn Quang Hựu Lý với ánh mắt đầy cảm kích.

“Phạm Hi, chắc hẳn chuyện xảy ra hôm nay đã khiến bạn vô cùng sợ hãi phải không? Nhưng bạn có biết ai đã đưa bạn đến cánh rừng đó và còn đẩy bạn xuống suối không?” Thấy tôi cảm ơn, khuôn mặt Quang Hựu Lý bớt căng thẳng một chút, nhưng rất nhanh sau đó anh ta lại sa sầm nét mặt, nghiêm giọng nói.

“Họ có tất cả ba người, đều là người của vương quốc Thần Hựu, tên là Hựu Như, Hựu Đình và Hựu Vân...” Tôi nghiêng đầu cố nhớ tên mấy người đó.

“Là họ sao?” Nghe tôi nói, Quang Hựu Lý nhíu mày, trên trán hằn rõ những nếp nhăn, siết chặt tay tôi. “Họ có nói gì với bạn nữa không?” “Họ cảnh cáo tôi không được làm phiền bạn, tôi giải thích mấy câu thì họ liền ra tay...” Tôi chau mày nhớ lại tình cảnh lúc đó, lại nhìn sắc mặt tỏ vẻ rất nghiêm trọng của Quang Hựu Lý, trong đầu nghĩ đến một khả năng rất xấu. Cảm giác như trong số mấy người ấy có người là bạn gái, thậm chí là vị hôn thê của Quang Hựu Lý vậy.

“Quang Hựu Lý, nghe họ nói thì có vẻ như họ rất tôn trọng bạn. Giữa bạn và họ liệu có quan hệ đặc biệt nào không?” “Hựu Như, Hựu Đình và Hựu Vân đều là những tiểu thư thuộc dòng dõi quý tộc của vương quốc Thần Hựu chúng tôi. Quan hệ giữa gia đình họ với gia đình tôi khá thân thiết. Tôi luôn coi họ như những người chị em tốt, không ngờ họ lại có thể...” Quang Hựu Lý hạ thấp giọng, sắc mặt biểu lộ vẻ khó chịu. “Có thể nói như thế này, mấy người họ với tôi là những người bạn thanh mai trúc mã với nhau.” Những lời bạch bạch của Quang Hựu Lý không hoàn toàn trùng khớp với những dự đoán ban đầu của tôi, nhưng cũng đúng đến tám, chín phần. Trái tim tôi bỗng nghẹn lại.

“Phạm Hi, bạn đừng bận tâm đến chuyện này. Tôi đảm bảo quan hệ giữa tôi và họ không vượt quá mức bạn bè bình thường.” Quang Hựu Lý đứng dậy, hôn nhẹ lên trán tôi dịu dàng nói. “Phạm Hi, hôm nay bạn mệt rồi, tôi sẽ giúp bạn xin nghỉ buổi học ngày mai, phụ vương và mẫu thân của bạn cũng đang trên đường đến đây. Bạn yên tâm mà nghỉ ngơi đi, tôi sẽ luôn ở bên cạnh để bảo vệ bạn, những việc khác bạn đừng lo, cứ để tôi giải quyết.” “Được rồi!” Những lời nói của Quang Hựu Lý khiến tôi hoàn toàn yên tâm. Anh ta còn đứng lại nhìn tôi trong giây lát để chắc chắn rằng tôi đã nằm xuống nghỉ ngơi rồi mới quay đi. Tôi chìm dần vào giấc ngủ...

5. Chương 4: Phép Thuật Lửa

1 Lời xin lỗi bất đắc dĩ

Sáng hôm sau, khi những tia nắng báo hiệu một ngày mới bắt đầu tràn vào qua khung cửa sổ, tôi mơ màng tỉnh giấc. Thấy bên giường trống trải, cả đêm qua Quang Hựu Lý đã ở cạnh tôi. Anh ta đi đâu vậy nhỉ? Tôi tìm quanh phòng ngủ một hồi vẫn không thấy bóng dáng anh ta đâu. Lạ thật! Tôi vội tung chăn nhảy ra khỏi giường chạy vào nhà tắm ở tầng hai, ngó quanh cũng không thấy, tôi càng cảm thấy kỳ lạ, lẽ nào Quang Hựu Lý có chuyện gì vội mà không kịp báo lại với tôi. Tôi vừa nghĩ vừa bước xuống tầng một thì mùi thơm từ phòng bếp bay đến.

“Quang Hựu Lý, Quang Hựu Lý...” Tôi chạy nhanh vào bếp, ngỡ rằng anh ta đang chuẩn bị bữa sáng, nhưng khi đến nơi tôi cảm thấy thất vọng. Ngoài bữa sáng thơm ngon được dọn sẵn trên bàn ăn, tuyệt nhiên không hề thấy “âm hồn” Quang Hựu Lý.

Tôi bước đến bên bàn, nhìn thấy mẫu giấy đặt dưới cốc sữa. Tôi cầm lên đọc mấy chữ viết vội trên đó, nét bút khoáng đạt, tự nhiên.

“Phạm Hi, tôi đi tìm mấy chị em nhà Hựu Như có chút chuyện, bữa sáng đã chuẩn bị sẵn, bạn nhớ ăn nhiều một chút nhé! - Hựu Lý!” Lời dặn dò cẩn thận và bữa sáng còn nóng hổi trên bàn khiến lòng tôi ấm áp. Tôi bước vào nhà tắm, nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân buổi sáng rồi ngồi xuống bàn ăn thưởng thức bữa sáng một cách ngon lành.

“Reng! Reng! Reng!” Tôi còn chưa kịp ăn xong bữa sáng thì chuông cửa đã réo lên mấy hồi. Tôi vội đặt miếng bánh kẹp tay xuống, bước đến bên cửa, nhìn qua ô cửa, thấy phụ vương và mẫu hậu đang đứng bên ngoài, đáng vẻ vô cùng lo lắng.

“Cha, mẹ!” Tôi mở cửa, chạy tới ôm chầm lấy họ. Phụ vương và mẫu hậu thấy tôi cũng rất xúc động. Ba người đứng ôm nhau một lúc ngoài cửa sau đó mới bước vào nhà, ngồi xuống chiếc sofa trong phòng khách.

“Ôi Chúa ơi! Phạm Hi, con không sao chứ?” Vừa ngồi xuống, mẫu hậu liền quan sát tôi từ đầu đến chân, cẩn thận đến nỗi dường như một sợi tóc cũng không bỏ qua.

“Mẫu hậu, người đừng lo lắng. Con chỉ bị rơi xuống nước một tí thôi, bây giờ đã hoàn toàn bình phục rồi!” Tôi đứng lên xoay hai vòng trước mặt bà, làm dáng để bà yên tâm.

“Ôi! Không sao là tốt rồi! Tối qua, vừa nghe Quang Hựu Lý báo tin con bị hại rơi xuống suối, mẹ lo lắng chỉ muốn lên xe đến đây ngay. Cha con nói có Quang Hựu Lý ở bên chăm sóc cho con rồi, nhưng thực lòng mẹ vẫn không yên tâm. Sáng sớm nay, cha mẹ vội vã lên đường ngay...” Mẫu hậu lại âu yếm ôm tôi vào lòng.

“Phạm Hi, Quang Hựu Lý đâu rồi?” Trong lúc tôi và mẫu hậu nói chuyện, phụ vương ngó quanh các phòng hồi lâu, lên tiếng hỏi.

“Hình như anh ta đi tìm bọn người hại con hôm qua để tính sổ...” Tôi đi vào phòng bếp cầm mẫu giấy anh ta để lại đưa cho phụ vương xem rồi thuật lại vắn tắt chuyện xảy ra hôm qua cho phụ vương và mẫu hậu nghe.

“Vậy toàn bộ sự việc là do mấy tiểu thư dòng dõi quý tộc của vương quốc Thần Hựu hại con. Nhờ ánh sáng của chiếc vòng thạch anh con đeo mà Quang Hựu Lý mới tìm được và cứu con phải không?” Nghe tôi kể lại, lại đọc qua tờ giấy nhắn của Quang Hựu Lý, sắc mặt phụ vương đã bớt lo lắng đi nhiều.

“Vâng, toàn bộ sự việc đúng là như thế ạ!” Tôi gật đầu ngoan ngoãn trả lời.

“Y Tỉ Tư, tôi vẫn chưa yên tâm lắm. Anh chàng Quang Hựu Lý này thực sự có đáng tin hay không?” Ánh mắt mẫu hậu ngần ngại nhìn phụ vương và tôi không giấu nổi sự nghi hoặc.

“Tháp Lợi, người khác bà có thể không tin, lẽ nào tiêu chuẩn và con mắt nhìn người của tôi bà cũng không tin sao?” Phụ vương tròng mắt nhìn mẫu hậu, an ủi người. “Phạm Hi là con gái yêu duy nhất của chúng ta, nhất định tôi sẽ chọn người tốt nhất để chăm sóc con bé, không để con chúng ta phải chịu thiệt thòi đâu.” “Nhưng hoàn cảnh bây giờ...” Mẫu hậu còn chưa nói xong, chuông cửa bất ngờ vang lên làm ngắt quãng những tâm sự đầy lo lắng của bà.

“Để con ra mở cửa.” Tôi có linh cảm người bấm chuông lần này chắc chắn là Quang Hựu Lý. Tôi nhìn qua ô cửa, quả nhiên anh ta đang đứng bên ngoài.

“Quang Hựu Lý, bạn vào đi!” Tôi mở cửa, cười rạng rỡ chào anh ta. “Mau vào trong đi, phụ vương và mẫu hậu tôi cũng đến rồi!” “Bá phụ, bá mẫu cũng đến rồi à? Vậy thì tốt quá!” Quang Hựu Lý bước vào phòng trước rồi lách người quay lại phía sau. “Hựu Như, mau gọi hai em của cô vào đi.” Nghe Quang Hựu Lý nói tôi mới để ý thấy phía sau Quang Hựu Lý còn có ba người: Hựu Như, Hựu Đình và Hựu Vân. Ba chị em nhà họ không ai bảo ai cùng cúi gằm mặt, lùi thối bước vào, dáng vẻ ngại ngùng khác hẳn vẻ kiêu ngạo hôm qua.

“Vâng, thưa hoàng tử Hựu Lý!” Hựu Như trả lời nhỏ nhẹ. “Công chúa Y Phạm Hi, thật ngại quá, lại làm phiền đến bạn, chúng tôi vào được chứ?” “Vào đi!” Tôi gật đầu lách sang phía Quang Hựu Lý nhường đường cho họ bước vào.

“Cảm ơn!” Sau tiếng cảm ơn, Hựu Như đi trước, Hựu Đình và Hựu Vân bước theo sau.

“Quang Hựu Lý của vương quốc Thần Hựu xin kính chào quốc vương Y Tỉ Tư và hoàng hậu Tháp Lợi.” Quang Hựu Lý cùng tôi bước nhanh vào phòng khách, đến trước mặt phụ vương và mẫu hậu, áp tay lên ngực, hơi cúi đầu cung kính chào.

“Hựu Như, Hựu Đình và Hựu Vân của vương quốc Thần Hựu xin được diện kiến quốc vương Y Tỉ Tư và hoàng hậu Tháp Lợi.” Mấy chị em nhà Hựu Như cũng học theo, khẽ nhắc chiếc váy kiểu dáng cầu kỳ, cúi xuống vắn an phụ vương và mẫu hậu.

“Đây không phải là hoàng cung, mấy người không cần đa lễ như vậy.” Phụ vương xua tay, ra hiệu cho họ đứng dậy rồi nhìn sang phía Quang Hựu Lý dò hỏi. “Hựu Lý, cậu đưa mấy cô gái này đến đây là có việc gì vậy?” “Thưa bá phụ, cháu đưa mấy người này tới để họ tạ lỗi với Phạm Hi. May quá lại gặp bá phụ và bá mẫu ở đây, xin hai người đứng ra làm chứng cho lời xin lỗi của họ.” Quang Hựu Lý trả lời ngắn gọn rồi quay sang mấy chị em Hựu Như.

Quang Hựu Lý vừa dứt lời, Hựu Như, Hựu Đình, Hựu Vân cùng bước đến trước mặt tôi, đứng thành hàng, cung kính gập người xuống, đồng thanh nói: “Công chúa Y Phạm Hi, hành động của chúng tôi hôm qua đã

làm tổn hại đến bạn, chúng tôi rất hối hận. Nhờ có sự chỉ dạy của hoàng tử Quang Hựu Lý, chúng tôi đã nhận ra tội lỗi của mình. Thành thật xin lỗi bạn, mong bạn tha thứ cho chúng tôi”.

Đối diện với những lời xin lỗi về trịnh trọng của họ, tôi hơi bối rối đưa mắt nhìn sang Quang Hựu Lý. Ánh mắt anh ta tươi cười khích lệ tôi. Nhìn sang phía phụ vương và mẫu hậu, phụ vương vẫn tỏ vẻ thần nhiên còn mẫu hậu nhìn tôi âu yếm. Thấy vẻ thành khẩn nhận lỗi của ba chị em họ, tôi có chút hài lòng, ưng thuận.

“Nếu các bạn đã thành khẩn xin lỗi như thế, tôi cũng không muốn để bụng chuyện cũ làm gì, tôi đồng ý tha lỗi cho các bạn!” Tôi bước lên phía trước đỡ từng người đứng thẳng dậy, vui vẻ nói.

“Nếu được như vậy thì thật may mắn cho chúng tôi!” Hựu Như là người sau cùng tôi đỡ dậy. Cô ta nhìn thẳng vào mắt tôi, trong đáy mắt của cô ta có điều gì đó rất phức tạp, nỗi hận thù như còn ẩn sâu trong đó. Tôi lặng người trong giây lát.

Nhưng ánh mắt khó hiểu ấy nhanh chóng biến mất, thay vào đó là nụ cười rạng rỡ đầy vẻ kiêu hãnh khiến tôi ngỡ rằng mình đã hoa mắt, hiểu lầm nụ cười trong sáng kia, tôi cũng nhớn miệng cười đáp lại.

“Được rồi, nếu đã biết nhận lỗi và được tha thứ thì không cần phải khách khí với nhau như vậy nữa!” Thấy cảnh tôi và Hựu Như cười khách sáo với nhau, Quang Hựu Lý làm ra vẻ đã giải quyết xong một vấn đề lớn bèn buông tiếng thở dài để xoa dịu tình hình.

“Phạn Hi, đến đây để mẫu hậu ngắm con nào.” Thấy sự việc đã được giải quyết, mẫu hậu cũng cảm thấy nhẹ nhõm, dang hai tay ra phía tôi, chờ tôi sà vào lòng bà.

“Vâng!” Tôi ngoan ngoãn chạy đến, ngồi xuống bên cạnh bà.

“Được rồi Hựu Lý, ta cũng có chuyện muốn nói với cậu, chúng ta lên gác nói chuyện.” Phụ vương đứng dậy, nhìn Quang Hựu Lý với ánh mắt nồng nhiệt. “Còn mấy cô gái này...” “Hựu Như, ở đây không còn việc của mấy chị em cô nữa, các cô lên lớp học được rồi!” Quang Hựu Lý ngầm hiểu ý của phụ vương, ra hiệu cho mấy chị em nhà Hựu Như rời khỏi đây.

“Vậy chúng tôi xin phép được cáo lui.” Thái độ của Quang Hựu Lý khiến chị em họ bị tổn thương, nhưng vì phụ vương và mẫu hậu tôi cũng có mặt ở đây nên họ phải ngoan ngoãn hành lễ sau đó kéo nhau rời khỏi ký túc.

2 Hình trái tim phép thuật

Sau khi chị em Hựu Như đi khỏi, phụ vương cùng Quang Hựu Lý lên tầng hai nói chuyện. Mẫu hậu dặn tôi rất nhiều điều, tất cả đều xoay quanh việc tôi phải biết cách tự chăm sóc bản thân, tuyệt đối không được gây mâu thuẫn với người khác, cố gắng học hành chăm chỉ... Về khoản của bà khiến tôi hơi ngạc nhiên, nhưng để bà yên tâm, tôi vẫn ngoan ngoãn ghi nhớ mọi điều.

Qua một ngày nghỉ ngơi, hôm sau tôi và Quang Hựu Lý lại trở về lớp Y Phổ Cát Nhĩ và tiếp tục công việc học tập của mình. Hôm nay, chúng tôi được làm quen với một môn học rất thú vị - Thực hành phép thuật. Thầy La Y Đức, giáo viên giảng dạy môn này là một vị giáo sư trung niên rất đáng kính. Thầy sẽ dạy chúng tôi cách sử dụng cây đũa phép thuật. Mặc dù nội dung bài học không yêu cầu người học nhất thiết phải có khả năng phép thuật cao cường, nhưng ít nhất cũng phải tiêu hao một chút linh lực. Vì vậy, đối với người linh lực còn rất yếu như tôi đây thực sự là một thách thức lớn.

Môn học này được chia làm hai phần, phần một là lý thuyết, phần hai là thực hành. Sau khi giới thiệu với cả lớp những điểm cần lưu ý khi sử dụng cây đũa phép thuật, thầy La Y Đức phát cho mỗi người một cây đũa, luyện tập cách dùng sức mạnh của mình để vẽ những hình thù khác nhau trên các vách đá.

Thầy La Y Đức giảng rất nhanh về nguyên lý và yêu cầu khi sử dụng cây đũa phép thuật. Tôi cố gắng ghi lại nội dung bài giảng, nhưng dù cố gắng thế nào thì mạch suy nghĩ và ngòi bút vẫn không theo kịp tốc độ giảng của thầy.

Thầy đã giảng xong phần lý thuyết nhưng còn rất nhiều nội dung tôi chưa ghi kịp. Thầy đi từ cuối lớp lên, phát đũa phép thuật cho mọi người. Nhân cơ hội này tôi ngó lên nhìn Quang Hựu Lý. Anh ta đã ghi chép đầy đủ, tử tế. Tôi chuẩn bị “phát động đợt tấn công” về phía anh ta.

“Quang Hựu Lý...” Tôi nhào người, dùng bút chọc chọc vào cánh tay Quang Hựu Lý, làm ra vẻ đáng thương mong anh ta động lòng mà cho tôi mượn vở chép bài.

“Để tôi xem bạn viết được những gì rồi nào!” Quang Hựu Lý quay xuống, không đưa vở của anh ta cho tôi mà còn giật phất cuốn vở của tôi. Anh ta nhìn nhanh một lượt những ghi chép nguệch ngoạc của tôi, chau mày vẻ khó chịu. “Phạn Hi, bạn ghi chép lộn xộn thế này à, lại còn viết sai nữa chứ. Bạn học hành kiểu gì vậy hả?” “Tôi... Được rồi, tôi sẽ sửa ngay bây giờ đây, bạn cho tôi mượn vở đi.” Nhìn nét mặt nghiêm nghị của Quang Hựu Lý, tôi lắp bắp trả lời, đưa tay ra định đón lấy cuốn vở để sửa lại những chỗ viết sai.

“Được rồi, để đó tôi sửa cho!” Quang Hựu Lý nhìn vẻ mặt căng thẳng của tôi. Anh ta mỉm cười, giọng nói mềm mỏng trở lại, vội vàng cầm cây bút giúp tôi sửa bài.

“Quang Hựu Lý, cảm ơn nhé!” Sự giúp đỡ của Quang Hựu Lý khiến tôi vô cùng cảm kích, tôi vội vã cảm ơn.

“Công chúa Y Phạn Hi, đây là cây đũa phép thuật của em.” Vừa đúng lúc đó thầy La Y Đức đi đến bàn của tôi, đưa cây đũa phép thuật màu đen cho tôi. Tôi nhận lấy và cảm ơn thầy.

“Được rồi, tất cả các em đều đã có cây đũa phép thuật. Bây giờ chúng ta sẽ đến bên những phiến đá thực hành ở bãi cỏ học viện để tiến hành các thao tác luyện tập.” Thầy La Y Đức cầm cây đũa phép thuật cuối cùng trao cho Quang Hựu Lý, sau đó yêu cầu cả lớp ra ngoài bãi cỏ. “Bây giờ các em được tự do, một lúc sau chúng ta sẽ tập trung trước phiến đá lớn nhất ở bãi cỏ, được không nào?” “Vâng ạ!” Cả lớp đồng thanh trả lời, mọi người háo hức tản ra khắp các hướng, kéo nhau rời khỏi phòng học.

“Quang Hựu Lý, chúng ta cũng đi ra bãi cỏ thực hành thôi.” Tôi cầm cây đũa phép thuật trên tay, lắc lắc chơi đùa gọi Quang Hựu Lý.

“Tôi vẫn còn một đoạn nữa cần phải viết nốt, để tôi viết xong cho bạn đã. Phạn Hi, bạn ra trước đi, xong tôi sẽ ra ngay.” Quang Hựu Lý vẫn luôn tay ghi chép, chẳng thèm ngẩng đầu lên.

“Vậy cũng được, tôi đi trước đây.” Thấy Quang Hựu Lý vì mình mà bận rộn, tôi cũng không nài nỉ nữa, trề môi nhìn anh ta rồi bước ra khỏi phòng học.

Mặc dù khả năng phép thuật của tôi kém nhất lớp nhưng Quang Hựu Lý luôn ở bên cạnh bảo vệ tôi, một bước cũng không rời. Tôi gần như không mấy khi lo rằng mình không bằng người khác. Nhưng hôm nay, một mình bước đến bãi cỏ luyện tập của học viện, tôi mới phát hiện ra những người xung quanh tôi, hoặc có sức mạnh phép thuật hết sức cao cường, hoặc đã tích lũy được khả năng phép thuật nhất định, chỉ có tôi là người duy nhất không có nổi một chút sức mạnh phép thuật nào đến nỗi linh lực chỉ có 0 điểm.

“Được rồi, bây giờ mọi người đã có mặt đông đủ, các em có thể bắt đầu dùng cây đũa phép thuật để phô diễn khả năng phép thuật của mình lên phiến đá.” Nhìn dáng vẻ hào hứng của mọi người, thầy La Y Đức khích lệ nói.

Thầy La Y Đức vừa dứt lời, các bạn liền ồa tới những phiến đá trơn nhẵn trước mặt, dùng cây đũa phép thuật để vẽ lên mặt đá những hình thù khác nhau. Trên bãi cỏ rộ lên những tiếng tách tách và những tia sáng năng lượng với màu sắc khác nhau truyền theo hướng chỉ của cây đũa. Những bông hoa lửa xinh đẹp nhấp nháy truyền đến bề mặt mỗi phiến đá những hình thù kỳ lạ. Nhưng phiến đá phía ngoài cùng cao nhất vẫn chưa có ai có đủ khả năng truyền tới.

Tôi mơ hồ nhớ lại những lời giảng của thầy, sau đó từ từ đưa tay ra thử vận sức để thu góp khả năng phép thuật ít ỏi của mình hội tụ lại nơi đầu cây đũa, hướng về phiến đá gần nhất. Nhưng cây đũa trong tay tôi không hề tuân theo sự điều khiển của tôi, cho dù tôi có cố gắng như thế nào cũng không có tia sáng nào xuất hiện. Điều này khiến tôi vô cùng thất vọng.

“Công chúa Y Phạn Hi, nếu như bạn không thể điều khiển được cây đũa phép thuật, tôi có thể giúp bạn.” Đúng lúc tôi đang cố gắng vận sức thử lại một lần nữa thì giọng nói âm áp của Hắc Trạch Diệu vang bên tai tôi.

Tôi quay đầu nhìn lại. Hắc Trạch Diệu mỉm cười dịu dàng nhìn tôi. Anh ta giơ cao cây đũa trên tay phải hướng lên phiến đá cao nhất ngoài cùng, lập tức một tia sáng màu đen truyền thẳng tới phiến đá, lát sau hẳn lên rõ rệt một nét vẽ kỳ lạ, vui mắt.

“Woa, Hắc Trạch Diệu, bạn lợi hại thật đấy, truyền cho tôi một ít kinh nghiệm được không?” Thấy Hắc Trạch Diệu dễ dàng vẽ được những nét vẽ lên phiến đá cao nhất, tôi vô cùng bội phục, chấp hai tay lại về thành kính nhìn anh ta nói.

“Lại đây, tôi sẽ dạy cho bạn cách thức để có thể điều khiển thành công chiếc đĩa phép thuật...” Nhìn vẻ hào hứng của tôi, Hắc Trạch Diệu mỉm cười, bước đến phía sau tôi, chéch sang bên phải, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, nhưng khéo léo tránh chạm vào chiếc vòng thạch anh tím của tôi. Anh ta nhẹ nâng cao tay phải của tôi lên, đưa cây đĩa phép thuật trong tay tôi chỉ về phía phiến đá cách chỗ chúng tôi không xa lắm.

“Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ thử xem...” Hắc Trạch Diệu thử tìm cách ngằm chỉ huy khả năng phép thuật ít ỏi trong tôi, nhưng anh ta chưa nói hết câu thì một giọng nam cao từ phía sau tôi vọng đến.

“Làm như thế không được đâu.” Tôi và Hắc Trạch Diệu cùng quay đầu lại, khuôn mặt Quang Hựu Lý như được bao trùm bởi một màn sương mờ ảo, lạnh lẽo. Anh ta nhìn về phía chúng tôi. Tôi cảm thấy như có một luồng điện giật mạnh trong người. Sợ Quang Hựu Lý hiểu lầm, tôi vội vã giật cánh tay mình trên tay Hắc Trạch Diệu ra. Hành động này của tôi khiến Hắc Trạch Diệu không ngờ tới, nhưng tuyệt nhiên anh ta vẫn không mở miệng nói nửa lời.

“Phạn Hi, mượn sức mạnh phép thuật của người khác để điều khiển cây đĩa phép thuật lên phiến đá là việc đòi hỏi rất nhiều kỹ xảo, có lẽ hoàng tử Hắc Trạch Diệu chưa nắm vững phương pháp cơ bản này, hãy để tôi giúp cậu ấy làm mẫu cho.” Quang Hựu Lý đi lên phía trước, kéo tôi quay người hướng về phiến đá. Tay trái anh ta ôm lấy eo tôi một cách tự nhiên, tay phải nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay phải của tôi, sau đó tay anh ta khẽ sát vào chiếc vòng tay thạch anh tím, bàn tay và chiếc vòng tiếp xúc với nhau, trong nháy mắt chiếc vòng thạch anh tím như nhận được chỉ thị ngầm liền phát ra một tia hào quang màu vàng nhạt, từ từ kết hợp với tay phải của Quang Hựu Lý.

Hình như có một luồng hơi nóng bỗng làm da nơi cổ tay tôi nóng rát. Tôi chăm chú nhìn chiếc vòng xem có biểu hiện bất thường nào không. Quang Hựu Lý khẽ nâng tay phải của tôi lên, điều khiển cây đĩa phép thuật trong tay tôi hướng lên phiến đá cao nhất.

“Phạn Hi, bây giờ bạn hãy dùng sức mạnh của mình kết hợp với tôi rồi từ từ nhắm mắt lại...” Giọng nói quyến rũ của Quang Hựu Lý vang bên tai tôi. Tôi vô thức nhắm mắt làm theo những gì anh ta nói, hoàn toàn nhập tâm cùng anh ta điều khiển cây đĩa phép thuật.

Ban đầu, tôi chỉ cảm nhận thấy trước mắt mình xuất hiện một màn đêm đen nhánh, dần dần ở giữa hiện lên những điểm màu hồng phấn, sau đó đậm dần, lớn dần kéo dài ra hai bên. Một lúc sau, những đốm nhỏ đó kết thành từng đoạn, từng đoạn nối với nhau thành một hình trái tim màu hồng hoàn hảo, xung quanh hình trái tim còn có cái gì đó đang vờn lượn.

“Phạn Hi, xong rồi!” Đúng lúc tôi đang cố gắng tập trung nhìn những hình thù múa lượn trong không trung thì Quang Hựu Lý nhẹ nhàng ghé sát vào tôi, làn môi mềm mại chạm nhẹ vào tai tôi khẽ nói.

“Được rồi sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại, từ từ mở mắt ra. Trước mắt tôi lúc này hiện rõ hình trái tim màu hồng phấn lung linh trên phiến đá cao nhất, đúng như những hình dung ban đầu của tôi. Ánh sáng tỏa ra từ hình trái tim lấp lánh dưới ánh mặt trời, những hình vờn lượn mà tôi chưa thấy rõ là vô số cánh hoa hồng nhẹ rơi trong không trung, phủ đầy lên thảm cỏ nơi chúng tôi đang đứng.

“Woa, cánh hoa thật đẹp!” “Quang Hựu Lý thật tài giỏi!” “Không, cả Y Phạn Hi và Quang Hựu Lý đều rất giỏi.” Thấy muôn ngàn những cánh hoa rơi nhẹ vờn lượn trong không trung, các bạn học sinh vốn đang say sưa luyện tập với cây đĩa phép thuật trên tay cũng phải dừng lại hào hứng ngắm nhìn. Ai nấy đều tỏ vẻ thích thú, đưa tay ra hứng lấy những cánh hoa rơi. Cảnh tượng vô cùng thơ mộng và náo nhiệt.

“Quang Hựu Lý, em làm tốt lắm!” Thầy La Y Đức đi đến bên cạnh chúng tôi, vỗ nhẹ lên vai Quang Hựu Lý, nhìn hai chúng tôi nói. “Tôi có chút chuyện muốn nói riêng với em, sau khi tan học em đến phòng làm việc của tôi nhé!” “Vâng ạ.” Quang Hựu Lý khẽ gật đầu, giọng nói trầm xuống.

3 Hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vũ

“Phạn Hi, thầy La Y Đức cần gặp tôi có chút việc, bây giờ tôi sẽ đưa bạn về ký túc với tốc độ nhanh nhất nhé!” Sau khi tan học, các bạn trong lớp lũ lượt kéo nhau ra về thì Quang Hựu Lý nói với tôi.

“Không cần đâu, thầy La Y Đức tìm bạn, bạn mau đến phòng làm việc của thầy đi, từ đây về ký túc của tôi cũng không xa, tôi có thể tự về được.” Chỗ tôi ở và phòng làm việc của thầy La Y Đức nằm ở hai hướng ngược chiều nhau. Tôi không muốn Quang Hựu Lý phải mất công đưa tôi về nên kiên quyết từ chối.

“Vậy bạn về một mình nhé, phải chú ý cẩn thận đấy!” Thấy tôi nói vậy, Quang Hựu Lý cũng không miễn cưỡng. Anh ta dặn đi dặn lại, sau đó cùng thầy La Y Đức đi đến phòng làm việc của thầy.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy vẫn còn sớm, về ký túc bây giờ cũng chẳng biết làm gì, chợt nhớ tới cánh đồng hoa oải hương mà Quang Hựu Lý đã đưa tôi đến. Lần trước được ngắm nhìn cánh đồng hoa lung linh khoe sắc vào buổi tối, cảnh đẹp mê hoặc lòng người như vậy, được đến đó vào ban ngày chắc phong cảnh còn tuyệt vời hơn rất nhiều.

Tôi rất muốn đi đến cánh đồng hoa oải hương để dạo chơi, nhưng ngặt một nỗi lần đó Quang Hựu Lý dùng phép thuật đưa tôi đến đó, chỉ mất một khoảng thời gian rất ngắn, nếu bây giờ một mình tôi tới đó, chắc sẽ phải tìm đường rất vất vả. Theo trí nhớ của tôi, cánh đồng hoa oải hương ở gần hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu trong khu vực chung của đế chế Tây Ma, nếu gặp được người trong học viện quen với khu vực này để hỏi, tôi tin là mình có thể đến được nơi đó.

“Công chúa Y Phạn Hi, bạn còn chưa về ký túc sao?” Tôi đang mải nghĩ cách hỏi đường đến cánh đồng hoa oải hương thì Hắc Trạch Diệu đã đến bên cạnh tôi từ lúc nào, anh ta quan tâm hỏi.

“A, Hắc Trạch Diệu, bạn đến thật đúng lúc, tôi có điều này muốn hỏi bạn. Bạn có biết đường đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu không?” Vừa nhận ra người hỏi tôi là Hắc Trạch Diệu, tôi lập tức hỏi.

“Bạn đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu làm gì?” Hắc Trạch Diệu kinh ngạc hỏi lại tôi.

“Ở gần đó có cánh đồng hoa oải hương rất rộng, tôi muốn đến đó dạo chơi.” Tôi thật thà trả lời.

“Là vậy sao? Được rồi, tôi sẽ đưa bạn tới đó.” Hắc Trạch Diệu suy nghĩ một lát rồi quyết định không những chỉ đường giúp tôi mà còn đích thân đưa tôi đến chỗ cánh đồng hoa oải hương.

“Hắc Trạch Diệu, cảm ơn bạn nhé!” Không biết vì sao tôi luôn cảm thấy Hắc Trạch Diệu rất nhiệt tình với tôi. Lần trước, anh ta muốn hướng dẫn tôi sử dụng cây dưa phép thuật nhưng bị Quang Hựu Lý bắt ngờ phá ngang. Lần này, khi anh ta chủ động đề nghị đưa tôi đi, tôi cũng không ngại từ chối.

Tôi và Hắc Trạch Diệu vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, một lúc sau đã đến chỗ cánh đồng hoa oải hương mà Quang Hựu Lý trồng riêng để tặng tôi. Cánh đồng hoa dịu dàng khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời. Làn gió thổi tới khiến những cánh hoa mỏng manh chao mình đung đưa trong gió, từ xa đã ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, nhẹ nhàng.

Tôi từ từ nhắm mắt, dang rộng đôi tay khao khát ôm trọn cả cánh đồng hoa oải hương vào lòng để thu nhận trọn vẹn mùi hương ngọt dịu tỏa lan trong gió. Sau khi hít vào một hơi thật sâu, tôi cúi xuống, cẩn thận ngắt mấy nhánh hoa oải hương đặt trong lòng bàn tay, vuốt ve từng cánh nhỏ. “Những bông hoa thật đáng yêu.” “Công chúa Y Phạn Hi, hình như bạn rất thích loài hoa này.” Hắc Trạch Diệu đi đến bên tôi, thấy tôi nâng niu từng cánh hoa oải hương, khẽ mỉm cười cất tiếng hỏi. “Tôi còn nhớ lần trước khi chúng ta đến nhà thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ dùng cơm, hoàng tử Quang Hựu Lý đã dùng phép thuật biến hóa ra một bó hoa tặng bạn, chính là loài hoa oải hương này. Chắc hẳn bạn rất trân trọng và yêu mến món quà đó?!” Nghe Hắc Trạch Diệu nói như vậy, tôi cũng nhớ lại. Trong bữa cơm hôm đó, cả Quang Hựu Lý và Hắc Trạch Diệu đều tặng hoa cho tôi, một bó là hoa oải hương, còn bó kia là hoa cúc. Tất nhiên cả hai bó hoa đều rất đẹp, nhưng thực lòng tôi vẫn thích hoa oải hương hơn.

“Ý nghĩa của hoa oải hương là: tình yêu và sự chờ đợi. Tôi không mong nhận được tình yêu cho nên không mấy quan tâm đến ý nghĩa của nó. Nhưng ngoài ý nghĩa này ra, tôi rất thích vẻ đẹp và hương thơm của hoa oải hương.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn Hắc Trạch Diệu, nói thật những cảm xúc trong lòng mình. Sau câu trả lời của tôi, sắc mặt anh ta có vẻ hơi ảm đạm.

“Vì thế nên thật tình trong lòng công chúa Y Phạn Hi đã rất thích hoàng tử Quang Hựu Lý phải không?” Thấy tôi ngẩng đầu lên nhìn, Hắc Trạch Diệu miễn cưỡng nhún vai, làm ra vẻ thất vọng hỏi lại.

“Kỳ lạ thật! Hoa oải hương và Quang Hựu Lý chẳng liên quan gì đến nhau cả.” Nhìn dáng vẻ thất vọng trên khuôn mặt Hắc Trạch Diệu, tôi lại mơ hồ nhớ đến Quang Hựu Lý. Ở bên anh ta, mỗi khi tôi trêu đùa như

vậy, chắc hẳn anh ta sẽ bật cười ngay. Nhưng với Hắc Trạch Diệu, phương thức gây cười này vô hiệu. Sau câu trả lời vừa như để hỏi cũng vừa như để khẳng định lại này, tôi cũng im lặng chẳng biết nói gì hơn.

“... Công chúa Y Phạn Hi, bạn còn muốn dạo chơi nữa không? Nếu không, tôi đưa bạn về ký túc nhé!” Im lặng một lúc lâu sau, Hắc Trạch Diệu mới chủ động lên tiếng làm bầu không khí giữa hai chúng tôi bớt căng thẳng, ngưng ngừng. Anh ta chỉ tay về phía trường học dò hỏi.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh, thấy hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu cách chỗ chúng tôi đứng cũng không xa, trong đầu tôi chợt nảy ra ý nghĩ. “Hắc Trạch Diệu, tôi muốn đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu xem thử, bạn đưa tôi đến đó được không?” “Bạn thực sự muốn đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu chơi sao?” Hắc Trạch Diệu ngạc nhiên hỏi.

Rừng Ngân Vu dưới ánh mặt trời vẫn được phủ kín một lớp sương mù mờ ảo. Anh ta bắt giắc cau mày lại. “Thế Quang Hựu Lý không đưa bạn đến đó sao?” “Không. Không hiểu tại sao Quang Hựu Lý nhất quyết không cho tôi đến đó. Nhưng tôi thực sự rất muốn đi.” Cứ nghĩ đến thái độ cứng rắn của Quang Hựu Lý hôm đó, tôi rầu rĩ chu miệng lại làm ra vẻ khó hiểu.

Lần trước, Quang Hựu Lý kiên quyết không đưa tôi đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu, tôi đoán có lẽ là vì đến đó vào buổi tối sẽ nguy hiểm, vì lo cho sự an toàn của tôi cho nên anh ta mới không nhận lời. Nhưng lúc này trời chưa tối nên chắc hẳn vẫn an toàn. Mong muốn được một lần thám thính hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu của tôi càng được khích lệ.

“Vậy thì được rồi, tôi sẽ đưa bạn đi, cho dù có thể nào, tôi vẫn sẽ giúp bạn làm được những điều mà Quang Hựu Lý không làm được...” Sau khi nghe xong câu nói của tôi, nét mặt Hắc Trạch Diệu có chút ấm áp hơn. Anh ta lẩm bẩm điều gì đó mà tôi nghe không hiểu lắm, chỉ nhận rõ một điều anh ta đã hứa đưa tôi đi.

“Vậy thì chúng ta mau xuất phát thôi!” Vừa nghe thấy Hắc Trạch Diệu hứa sẽ đưa tôi đi, tôi vui sướng đặt bó hoa xuống, nhảy nhót như con chim non thấy mẹ tha mồi về tổ.

“Được rồi! Chúng ta đi thôi!” Thấy tôi vui mừng như thế, Hắc Trạch Diệu cũng nở nụ cười rạng rỡ, bước lên phía trước, nhắm thẳng hướng hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu, tôi cũng vội vã theo anh ta.

Càng bước đến gần hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu, lớp sương mù màu tro bạc càng dày đặc. Những tia nắng cuối chiều yếu ớt không thể chiếu rọi được tới nơi đây. Tôi không thể xác định được rõ ràng phương hướng, chỉ còn cách bám thật chặt Hắc Trạch Diệu, từng bước từng bước đi sâu vào trong rừng. 4 Khói lạ

“Đến nơi rồi! Đây chính là nơi tiếp giáp giữa hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu.” Không biết chúng tôi đã đi trong màn sương mù dày đặc bao lâu rồi, cuối cùng Hắc Trạch Diệu cũng đưa tôi đến được ranh giới tiếp giáp rừng Ngân Vu. Anh ta chỉ tay về phía trước. “Chỉ cần vượt qua ranh giới này chúng ta thực sự bước vào địa phận hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu.” “Vậy còn đứng đây làm gì, chúng ta mau đi thôi.” Xuyên qua lớp sương mù bao phủ, tôi có thể nhìn thấy rõ mặt hồ Kinh Dạ sáng như gương và cánh rừng Ngân Vu màu trắng bạc. Bây giờ đã đến tận nơi rồi, tôi không thể chờ thêm được nữa, chỉ muốn bước nhanh qua đường ranh giới, háo hức khám phá những bất ngờ phía trước.

“Hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu thuộc khu vực chung của đế chế Tây Ma, khi bước qua ranh giới này, sức mạnh phép thuật có thể sẽ bị yếu đi rất nhiều. Công chúa Y Phạn Hi, linh lực của bạn còn rất yếu, khi vào trong đó cần phải hết sức cẩn thận mới được.” Hắc Trạch Diệu bình tĩnh dặn đi dặn lại tôi vì sợ chẳng may gặp chuyện bất trắc.

“Ừ, tôi biết rồi!” Tôi vội gật đầu rồi nhanh chân bước qua ranh giới màu bạc, chính thức bước vào khu vực rừng Ngân Vu.

Bên trong rừng Ngân Vu trồng rất nhiều các loài cây phép thuật, có những thân cây cao vút xen kẽ với những bụi cây thấp phía dưới, dù là loại cây nào thì lá của nó cũng phát ra những ánh sáng màu trắng bạc. Những đám mây trắng lững lờ ở lưng chừng cây quấn lấy những tán lá làm cho màu sáng bạc càng sáng hơn. Thi thoảng có làn gió nhẹ thổi tới làm những chiếc lá khẽ đung đưa tạo nên âm thanh xào xạc giữa không gian vắng lặng, rừng cây càng bí hiểm, kỳ lạ. Lần đầu tiên được chứng kiến cảnh vật như thế này nên tôi không khỏi ngạc nhiên, thích thú và cũng thoáng rừng mình bởi vẻ đẹp mới lạ và đầy hoang dại của nó.

“Công chúa Y Phạn Hi, nếu bạn muốn đến hồ Kinh Dạ, chúng ta phải rẽ sang bên phải.” Thấy tôi tò mò

ngước nhìn đám mây bạc lơ lửng trôi giữa không trung, Hắc Trạch Diệu đã vượt lên trước một đoạn, ngoái đầu lại gọi.

“Hắc Trạch Diệu, bây giờ chúng ta đã khá thân thiết rồi, bạn cứ gọi tên tôi, không cần phải luôn miệng nhắc công chúa này công chúa nọ như thế nữa, được chứ?” Tôi chạy lên trước mấy bước, đến bên Hắc Trạch Diệu tha thiết dò hỏi ý kiến anh ta.

“Vậy được rồi, từ nay tôi sẽ gọi tên bạn thôi, Y Phạm Hi.” Thấy tôi tha thiết đề nghị như vậy, Hắc Trạch Diệu cũng có vẻ bất ngờ, nhưng rất nhanh sau đó anh ta mỉm cười thuận theo yêu cầu của tôi.

“Được rồi, chúng ta đến hồ Kinh Dạ thôi...” Còn chưa kịp nói hết câu, đột nhiên có một luồng khí lạ cuộn cuộn trong gió thổi tới phát ra những âm thanh “u... u...” ghê sợ, nhanh chóng quần lấy tôi và Hắc Trạch Diệu đi. Hắc Trạch Diệu vội vàng đứng thẳng người che trước mặt tôi, giúp tôi tránh được cơn gió đó.

“Là... là cái gì vậy?” Mặc dù đã được thân hình cao lớn của Hắc Trạch Diệu che chắn phía trước nhưng làn khí lạnh thổi tới vẫn khiến tôi rùng mình không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi tò mò ngoái cổ lên nhìn ngó, nhưng chưa kịp hiểu rõ vấn đề thì một làn khói đen đột nhiên bay tới trước mặt tôi, trong nháy mắt cả cơ thể tôi ngập chìm trong làn khói đen kỳ lạ.

Tôi vô cùng sợ hãi nhìn làn khói đen quần lấy người mình, đang không biết phải làm thế nào để thoát khỏi nó thì một luồng khí nữa xộc nhanh vào miệng, vào mũi tôi. Tôi vô thức đưa tay lên che mặt, thì phát hiện ra chiếc vòng thạch anh tím phát ra tia sáng giống như lần tôi bị chìm dưới suối, chỉ có điều ánh sáng lần này yếu hơn lần trước rất nhiều. Mặc dù vậy, ánh sáng ấy dường như cũng tạo ra được một sức mạnh bí ẩn nào đó tác động ngược trở lại làn khói kỳ lạ kia. Chỉ một lúc sau, làn khói đen từ từ tản ra xung quanh và tan nhanh vào lớp sương mù xám bạc. Hắc Trạch Diệu vẫn đứng cạnh tôi, bình yên vô sự.

Làn khói kỳ lạ kia chỉ bao quanh lấy một mình tôi mà không hề ảnh hưởng đến Hắc Trạch Diệu. Anh ta đứng ở bên ngoài vòng vây của làn khói lo lắng mà không biết phải làm thế nào. Lúc này, khi làn khói đen đã tan biến hết, anh ta mới vội vàng gọi lớn: “Y Phạm Hi, bạn không sao chứ?”

“Tôi... à, tôi... tôi... không sao!” Sau khi biết chắc rằng đám khói kỳ lạ đó không thể tấn công tôi một lần nữa, tôi mới yên tâm từ từ bỏ tay che mặt ra. Nhưng một chút khói đen trước đó vẫn còn đọng lại trong miệng, trong mũi khiến tôi thấy vô cùng khó chịu. Tôi ôm ngực ho dữ dội, cố gắng làm mọi cách để đẩy chúng ra khỏi cơ thể. Nhưng tôi cố ho đến đỏ cả mặt thì vẫn vô ích. Khói đen còn đọng lại trong ngực khiến tôi càng cảm thấy khó chịu.

“Chỗ này rất kỳ lạ, cũng rất nguy hiểm. Y Phạm Hi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi!” Nhìn thấy bộ dạng khó chịu của tôi, Hắc Trạch Diệu vội vàng đỡ lấy tôi, đưa tôi rời khỏi khu vực hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu trở về ký túc xá.

“Phạm Hi, bạn đã đi đâu vậy?” Hắc Trạch Diệu dìu tôi về đến cửa ký túc thì đã thấy Quang Hựu Lý đứng ở trước cửa đợi tôi về lo lắng. Anh ta bước vội đến bên tôi, kéo tôi từ phía Hắc Trạch Diệu về bên mình. “Bạn đã gặp phải chuyện gì nguy hiểm phải không? Tại sao sắc mặt lại khó coi thế kia?” “Tôi đưa Y Phạm Hi đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu. Ở rừng Ngân Vu bất ngờ đụng phải một làn khói đen rất kỳ lạ, cô ấy vô tình hít phải một ít khói cho nên trong người hơi khó chịu một chút.” Hắc Trạch Diệu thuật lại ngắn gọn mọi việc, khuôn mặt tỏ vẻ rất hối lỗi.

“Cậu đã đưa cô ấy đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu? Tại sao chưa được sự cho phép của tôi mà đã tự ý đưa cô ấy đến những chỗ nguy hiểm như thế hả?... Hoàng tử Hắc Trạch Diệu, bây giờ tôi bận trị thương cho Phạm Hi, cậu hãy về đi.” Quang Hựu Lý quả mắng Hắc Trạch Diệu. Đáng lẽ anh ta còn nói thêm mấy câu nữa nhưng nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ đau đớn của tôi, anh ta nói qua loa mấy câu để Hắc Trạch Diệu ra về rồi nhanh chóng dìu tôi vào ký túc.

Quang Hựu Lý đưa tôi lên phòng ngủ, đỡ tôi nằm xuống chiếc giường rộng rãi, ấm áp, rồi tự mình xuống tầng dưới lấy một cốc nước ấm, lục tủ thuốc tìm một túi thuốc bột mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy, sau đó đổ thuốc vào nước rồi ân cần đặt cốc nước vào tay tôi nói: “Phạm Hi, thuốc này hơi khó uống một chút, nhưng nhất định bạn phải uống hết đây”.

“Ừ, được rồi...” Tôi ngồi dậy, đỡ lấy cốc nước, cẩn thận uống từng ngụm một. Vị thuốc không đắng như tôi tưởng tượng, trái lại còn hơi ngọt. Uống hết cốc nước, tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Thế nào rồi? Bây giờ bạn đã cảm thấy dễ chịu hơn chút nào chưa?” Quang Hựu Lý nhìn sắc mặt dần hồng hào trở lại của tôi, đưa tay đỡ lấy chiếc cốc không rồi dịu dàng hỏi lại.

“Ừ, tôi cảm thấy khá hơn nhiều rồi!” Tôi đưa tay vỗ nhẹ vào ngực mình, hơi khói đen lúc trước còn ứ đầy trong ngực, giờ đã hoàn toàn biến mất. Tôi cảm thấy loại thuốc này thật kỳ diệu. “Quang Hựu Lý, bạn cho tôi uống loại thuốc gì vậy? Vị không khó uống lắm lại rất hiệu quả.” “Mấy hôm trước, sau khi ba chị em nhà Hựu Như ra về, bá phụ gọi tôi lên tầng, người đưa cho tôi gói thuốc này và dặn đi dặn lại tôi phải giữ cẩn thận phòng khi cần dùng đến, công hiệu của loại thuốc này rất tốt, rất có lợi trong việc trị thương cho bạn.” Quang Hựu Lý ngồi xuống mép giường, nhìn tôi vẻ nghiêm nghị. “Phạm Hi, hôm nay lúc tôi đến phòng làm việc của thầy La Y Đức, tôi cảm thấy có điều gì đó bất an, vội vã xin phép thầy ra về đến thẳng ký túc tìm bạn. Tôi đã phải đứng bên ngoài đợi bạn một lúc lâu mới thấy Hắc Trạch Diệu đưa bạn về, nhìn sắc mặt tái xám của bạn biết ngay là đã có chuyện xảy ra. Phạm Hi, lúc đó tôi thực sự bị bạn dọa cho phát khiếp đấy.” “Quang Hựu Lý, xin lỗi bạn, lẽ ra hôm nay Hắc Trạch Diệu chỉ đưa tôi đến cánh đồng hoa oải hương, nhưng tôi không kìm chế nổi tính tò mò, muốn đến ngắm cảnh hồ Kinh Dạ và rừng Ngăn Vu nên cứ nài nỉ Hắc Trạch Diệu mãi, cuối cùng anh ta đành phải đưa tôi đi. Có ai ngờ đâu vừa bước vào đó không lâu liền bị làn khói đen kỳ lạ tấn công...” Tôi chau mày lại khi nhớ tới sự việc vừa xảy ra. Tôi nghĩ mãi cũng không sao lý giải được làn khói đen ấy từ đâu bay đến.

“Làn khói đen ấy rất kỳ lạ, nó chỉ quấn lấy người tôi, Hắc Trạch Diệu ở ngay bên cạnh mà vẫn bình yên vô sự, thật là khó hiểu!” “Phạm Hi, bạn là con gái duy nhất của quốc vương và hoàng hậu Y Tỉ, cũng là người thừa kế tương lai của vương quốc Y Tỉ, rất nhiều người có âm mưu hãm hại bạn, sau những việc vừa rồi, bạn phải hết sức cảnh giác mới được.” Quang Hựu Lý thở dài nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi nói tiếp: “Sự việc hôm nay xảy ra đúng lúc tôi không có ở bên để bảo vệ bạn, cho nên từ nay về sau tôi nhất định sẽ luôn ở bên cạnh bạn, tuyệt đối không để chuyện gì không hay xảy đến với bạn nữa. Có điều bạn cũng phải hết sức cẩn thận mới được”.

“Được rồi!” Quang Hựu Lý ân cần dặn đi dặn lại khiến tôi thấy yên tâm hơn. Tôi mỉm cười gật đầu đồng ý.

Sq!0

6. Chương 5: Cuộc Thi Đấu Khó Khăn

1 Tập hợp sức mạnh phép thuật

Dưới sự bảo vệ của Quang Hựu Lý, tôi đã trải qua gần nửa học kỳ một cách bình yên. Trong hơn hai tháng này, nhờ sự giúp đỡ của Quang Hựu Lý, Hắc Trạch Diệu và Tinh Dã Kỳ, khả năng phép thuật của tôi đã tiến bộ hơn trước rất nhiều. Mặc dù tôi vẫn giữ vị trí quán quân trong lớp Y Phổ Cát Nhĩ tính từ dưới lên, nhưng tôi vẫn tin rằng chỉ cần tôi tiếp tục kiên trì thì một ngày nào đó linh lực của tôi sẽ hoàn thiện hơn.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, đã sắp đến tháng 12 rồi. Ngày 30 tháng 12 hằng năm là ngày hội thiếu nữ của đế chế Tây Ma. Các thiếu nữ đủ mười lăm tuổi đều có thể tham gia các cuộc thi trong ngày hội. Người giành giải nhất sẽ nhận được danh hiệu “Phù thủy Tây Ma”, đồng thời được gặp mặt quốc vương và hoàng hậu Tây Ma, dùng bữa cùng gia đình hoàng cung. Rất nhiều người thầm nuôi hy vọng có thể gặp mặt hoàng tử Tây Pháp La khôi ngô, tuấn tú, nuôi mộng được lọt vào mắt xanh của chàng hoàng tử đẹp trai, hào hoa này.

“Các em học sinh, cuộc thi của ngày hội thiếu nữ năm nay chính thức tiếp nhận danh sách thí sinh tham dự từ hôm nay, học sinh nào đủ tiêu chuẩn có nguyện vọng tham dự đều có thể trực tiếp đăng ký với lớp trưởng lớp mình, sau đó đề nghị lớp trưởng các lớp tập hợp danh sách và nộp tại phòng làm việc của tôi...” Buổi chiều hôm nay, trên đài phát thanh của trường, thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ đã thông báo với toàn thể học sinh cách thức đăng ký tham gia cuộc thi trong ngày hội thiếu nữ năm nay. Ai nấy đều chăm chú lắng nghe với một niềm háo hức hiếm thấy.

“Vừa rồi mọi người đều nghe thầy hiệu trưởng thông báo trên đài phát thanh, tôi xin lưu ý thêm với các bạn, tôi sẽ dành cho các bạn nửa tiếng để cân nhắc xem liệu mình có muốn tham gia hay không, sau đó tôi sẽ lấy ý kiến riêng của từng người, lập ra danh sách những người có nguyện vọng dự thi rồi nộp lại cho thầy hiệu trưởng. Thời gian rất gấp, mọi người hãy mau chóng suy nghĩ và đưa ra quyết định.” Sau thông báo của thầy hiệu trưởng, với cương vị lớp trưởng, Quang Hựu Lý đứng dậy, giọng sang sảng sắp xếp mọi việc, sau đó ngồi xuống chỗ của mình. Trong thoáng chốc, cả lớp lập tức bàn tán xôn xao về chủ đề này.

“Năm nay, nếu tổ chức thi thực hành phép thuật, nhất định tôi sẽ ghi tên!” “Tôi thì thích thi lý thuyết phép thuật hơn, làm bài thi lý thuyết vẫn dễ hơn các thao tác thực tế...” “Không cần biết phải thi cái gì, để được gặp mặt hoàng tử Tây Pháp La, dù thế nào tôi cũng bắt chấp mọi khó khăn để tham gia!”... Thấy mọi người bàn tán sôi nổi như thế, tôi cũng háo hức hẳn lên. Mặc dù nội dung thi mỗi năm mỗi khác, có khi là kiểm tra kiến thức phép thuật, có khi là kiểm tra các thao tác thực hành, thậm chí nhiều khi còn trực tiếp tiến hành đấu PK phép thuật. Mặc dù nói như thế nhưng những người có sức mạnh phép thuật cao cường luôn luôn có nhiều cơ hội chiến thắng. Tôi cũng rất muốn tham gia để có thể học hỏi thêm nhiều kiến thức và tăng kinh nghiệm thi đấu với những người có sức mạnh phép thuật cao cường, xem họ lợi hại như thế nào. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, với khả năng kém cỏi của mình, có lẽ tôi sẽ bị loại ngay từ vòng đầu tiên. Lúc đó, không những không thể học hỏi được những phép thuật lợi hại mà có thể làm mất mặt cả vương quốc Y Tỉ. Phụ vương và mẫu hậu đương nhiên sẽ không trách mắng gì tôi, nhưng biểu hiện của tôi kém cỏi như thế, họ nhất định sẽ rất buồn. Chỉ nghĩ đến đây thôi tôi lại do dự.

“Phạm Hi, cũng sắp đến sinh nhật của bạn rồi, hay là lần này bạn cũng đăng ký tham gia cuộc thi ngày hội thiếu nữ đi. Đó chẳng phải là một món quà sinh nhật thú vị dành tặng chính mình sao?” Thấy tôi vẫn còn do dự không biết có nên đăng ký tham gia hay không, Quang Hựu Lý kéo ghế ngồi xuống bên cạnh khích lệ.

“Nhưng khả năng phép thuật của tôi yếu như thế, dù có cố gắng thi đấu thế nào cũng không thể giành chiến thắng...” Tôi rầu rĩ chau mày, tự thấy lo lắng cho khả năng kém cỏi đáng thương của mình.

“Không sao cả, từ giờ đến lúc thi còn những nửa tháng nữa, tôi có thể giúp đỡ bạn!” “Nhưng hai tháng nay bạn đều giúp tôi bổ sung kiến thức mà khả năng phép thuật của tôi không tiến bộ được bao nhiêu. Nửa tháng ngắn ngủi liệu có làm được gì không?” Tôi biết với sự giúp đỡ của Quang Hựu Lý, tôi sẽ có thêm nghị lực để giành chiến thắng, nhưng tôi vẫn phân vân.

“Việc này...” Lời nói của tôi khiến Quang Hựu Lý cũng chau mày suy tư. Ngay lúc này, chính anh ta cũng không biết phải trả lời như thế nào.

“Y Phạm Hi, nếu bạn vẫn chưa thực sự tự tin, tôi cũng có thể giúp đỡ bạn giống như hoàng tử Quang Hựu Lý.” Khi tôi và Quang Hựu Lý còn đang mắt to mắt bé nhìn nhau, Hắc Trạch Diệu từ bàn khác nhẹ nhàng bước đến cạnh tôi.

“Y Phạm Hi là công chúa vương quốc Y Tỉ nên đã có sẵn khả năng phép thuật trắng cao cường, hoàng tử Quang Hựu Lý của vương quốc Thận Hựu tinh thông phép thuật ma quỷ, còn tôi ở vương quốc Hắc Trạch hiểu biết phép thuật yêu linh mê hoặc lòng người. Ba loại phép thuật này kết hợp lại có thể tạo thành sức mạnh phép thuật lớn mạnh nhất, việc giúp công chúa Y Phạm Hi có thể nói là rất dễ dàng.” “Còn tôi nữa, tôi cũng có thể giúp công chúa Y Phạm Hi giành chiến thắng.” Hắc Trạch Diệu vừa dứt lời, một giọng nữ đồng đặc vang lên. Cả ba chúng tôi cùng quay lại nhìn, người vừa lên tiếng chính là Tinh Dã Kỳ.

“Dã Kỳ, bạn...” Thấy Tinh Dã Kỳ chủ động đề xuất, Quang Hựu Lý nhíu mày làm ra vẻ có chuyện gì đó rất khó xử.

“Ồ, Tinh Dã Kỳ là người của vương quốc Thần Hựu, vậy bạn cũng giống như Quang Hựu Lý, inh thông phép thuật ma quỷ. Nếu có Quang Hựu Lý giúp đỡ tôi rồi, không cần nhờ đến sự giúp đỡ của bạn nữa. Rất cảm ơn ý tốt của bạn.” Tôi để ý thấy những biểu hiện khó chịu thoáng hiện trên khuôn mặt Quang Hựu Lý, điều này khiến tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, từ trong tiềm thức cũng muốn từ chối.

“Không, tôi vẫn còn những khả năng khác, hoàng tử Quang Hựu Lý cũng biết mà.” Tinh Dã Kỳ mỉm cười nhìn sang Quang Hựu Lý. “Tôi có chủ trương và lập trường của riêng mình, tôi sẽ dùng hết sức để bảo vệ công chúa Y Phạm Hi. Về điểm này, hoàng tử Quang Hựu Lý, bạn có thể hoàn toàn yên tâm, hai tháng qua chắc hẳn bạn cũng có thể nhận ra, phải không?” “Điều này...” Quang Hựu Lý trầm ngâm do dự hồi lâu, sau cùng mới chậm rãi gật đầu. “Được rồi, tôi tin tưởng bạn, bạn cũng có thể tham gia.” “Hay quá rồi, cảm ơn

hoàng tử Quang Hựu Lý.” Nghe Quang Hựu Lý nói như thế, Tinh Dã Kỳ, mặt mày rạng rỡ, đưa mắt nhìn sang phía tôi. “Công chúa Y Phạn Hi, chúng ta cùng ghi tên nhé, tôi nhất định sẽ giúp đỡ bạn.” “Ồ, Quang Hựu Lý, việc này...” Thấy Tinh Dã Kỳ nhìn sang phía mình, tôi do dự nhìn Quang Hựu Lý.

“Không sao đâu, Phạn Hi, bạn hãy đăng ký đi, lần này chắc chắn bạn có thể trở thành ”Phù thủy Tây Ma.“ Quang Hựu Lý siết nhẹ tay tôi khích lệ. “Tôi không thể chờ đợi thêm nữa, nóng lòng muốn được thấy gương mặt chiến thắng của bạn!” Lời khích lệ của Quang Hựu Lý càng khiến tôi chột dạ. Tôi đưa mắt nhìn Hắc Trạch Diệu. Anh ta cũng nở nụ cười động viên tôi. Còn Tinh Dã Kỳ thì khỏi phải nói, chắc chắn cũng ủng hộ tôi.

“Tôi... vậy được rồi!” Quang Hựu Lý, Hắc Trạch Diệu và Tinh Dã Kỳ chăm chú chờ đợi, tôi thấp thỏm nói lời đồng ý.

Có ba người họ giúp đỡ chắc tôi không đến nỗi thua cuộc một cách thảm hại, chỉ cần không làm phụ vương và mẫu hậu mất mặt là được. Sau khi Quang Hựu Lý tự tay viết tên tôi vào bản đăng ký tham gia cuộc thi ngày hội thiếu nữ, tôi suy nghĩ rồi tự an ủi mình.

2 Bó hoa phép thuật kỳ diệu

Trong nửa tháng đó, tôi cảm nhận được những áp lực khủng khiếp và cả những động lực lớn lao mà trước kia tôi chưa từng gặp. Hôm nào cũng vậy, từ sáng sớm cho đến chiều muộn, Quang Hựu Lý, Hắc Trạch Diệu và Tinh Dã Kỳ đều tiến hành tập luyện cho tôi với cường độ cao nhất. Từ việc học thuộc lòng những kiến thức phép thuật, trả lời nhanh những câu vấn đáp đến việc thực hành phép thuật biến hóa kỳ ảo, thậm chí Tinh Dã Kỳ còn trực tiếp ra trận, dùng sức mạnh phép thuật giả đánh nhau với tôi. Cũng thật kỳ lạ, luyện tập với cường độ cao như thế, tôi không những không mệt mỏi mà còn hăng hái hơn.

Thời gian trôi đi rất nhanh, thấm thoát đã đến ngày 30 tháng 12. Tất cả người dân của đế chế Tây Ma đều háo hức mong chờ ngày hội thiếu nữ năm nay. Cũng như những người tham gia khác, tôi dậy từ rất sớm để chuẩn bị. Tôi khoác trên người bộ lễ phục màu đen chuẩn bị riêng cho cuộc thi đấu, cùng Quang Hựu Lý đi đến địa điểm tổ chức cuộc thi.

Cuộc thi được tổ chức ở ngay bãi cỏ rộng trong khuôn viên trường chúng tôi. Từ sáng sớm, những người tham gia trên toàn đế chế Tây Ma đã tập hợp ở đây. Quang Hựu Lý đưa tôi đến cửa ra vào để kiểm tra tư cách thí sinh. Tôi lấy tấm biển ghi tên dự thi của mình đưa cho người gác cổng, trên đó có ghi số 109. Tôi gắn phù hiệu lên cổ áo bên trái theo quy định, sau đó tiến vào khu vực thi đấu.

“Công chúa Y Phạn Hi cũng đến tham gia sao? To gan thật đấy!” Vừa bước vào khu vực thi đấu tôi thấy Hựu Như, Hựu Đình và Hựu Vân đứng trong bãi nhìn tôi cười giễu cợt. Giọng nói của họ không to cũng không nhỏ đủ để tôi nghe thấy.

Lúc này tôi cảm thấy hơi lúng túng, gượng gạo. Đúng lúc không biết nên phải ứng phó ra sao, giọng nói như từ trên trời vọng xuống của Tinh Dã Kỳ truyền đến tai tôi, giải cứu cho tôi.

“Công chúa Y Phạn Hi, bạn đến rồi à? Tôi đã đợi bạn lâu rồi.” Tinh Dã Kỳ bước đến bên tôi. Tôi đưa mắt nhìn lên chiếc phù hiệu ghi số 108 trên cổ áo bên trái của Dã Kỳ. Cô ấy nhìn chăm chăm vào mấy chị em Hựu Như khiến bọn họ không dám ho he gì nữa. Sau đó cô ấy với lấy tay tôi kéo tôi ra góc xa rồi nói: “Tôi đã kiểm tra rất kỹ địa hình khu vực thi đấu, bây giờ tôi đưa bạn đi!”.

Tinh Dã Kỳ đưa tôi đến một góc xa nhất so với chỗ ngồi của ban giám khảo. Vị trí của chúng tôi bây giờ và khu vực bên ngoài dành cho khán giả chỉ cách nhau một dãy hàng rào và cũng cách rất xa những trọng tài quan sát việc thi đấu của các thí sinh, điều này khiến tôi hết sức ngạc nhiên.

“Tinh Dã Kỳ, vì sao chúng ta phải đến một chỗ hẻo lánh như thế này?” “Điều này...” Tinh Dã Kỳ mỉm cười tinh quái, ánh mắt ra hiệu cho tôi nhìn ra bên ngoài. Tôi quay lại nhìn, thì ra trong số khán giả đứng bên ngoài hàng rào bằng gỗ có cả Quang Hựu Lý và Hắc Trạch Diệu.

Tôi nháy mắt với Tinh Dã Kỳ. Trực giác mách bảo tôi ba người họ chắc chắn có “âm mưu” gì đó. Nhưng tôi chưa kịp lên tiếng hỏi thì thấy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ, trưởng ban giám khảo, đã đứng lên từ bục giám khảo, cất cao giọng thông báo với các thí sinh dự thi có mặt trong sân bãi.

“Mời các thí sinh chuẩn bị sẵn sàng, tôi xin tuyên bố phần thi trong vòng sơ khảo của cuộc thi ngày hội thiếu nữ lần này bắt đầu...” Thầy hiệu trưởng lên tiếng, trên bãi thi đấu vẫn vang lên những tiếng ồn ào chưa dứt. Mọi người không ai bảo ai cùng im lặng hồi hộp chờ đợi thầy hiệu trưởng công bố chủ đề của cuộc thi vòng loại năm nay.

Mọi người chăm chú theo dõi. Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ lấy từ trong phong thư đã được niêm phong cẩn thận ra một tờ giấy màu đen, nhìn mọi người rồi đọc to nội dung trong tờ giấy: “Chủ đề cuộc thi ngày hội thiếu nữ vòng sơ khảo là: trong ba phút, sử dụng khả năng phép thuật biến ra một bông hoa, bông hoa nào đẹp nhất, được khán giả yêu thích nhất sẽ giành được điểm số cao nhất”.

Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ vừa nói dứt lời, rất nhiều thí sinh đã bắt đầu xoa tay chuẩn bị, có người đã lăm lăm niệm thần chú, có người gồng sức gảy ngón tay. Khuyếch trương hơn, có người còn bắt đầu lăn qua lăn lại trên mặt đất. Chỉ trong vòng chưa đầy một phút, hơn một nửa số người tham gia đã dùng linh lực của mình biến hóa ra hoa, màu sắc sắc sỡ khiến người ta hoa mày chóng mặt.

Mặc dù tôi đã theo Quang Hựu Lý học niệm chú không phải là ít, nhưng đều là những câu thần chú để phòng thân, loại thần chú “tốt mã rẻ cùi” có thể dùng để biến ra hoa tôi không hề biết. Còn về thuật gảy ngón tay, trước đây tôi cũng thử nhiều lần, nhưng chẳng lần nào thành công. Nhìn mọi người biến hóa ra biết bao nhiêu loài hoa, tôi hoang mang nhìn Tinh Dã Kỳ, không biết phải làm gì nữa.

Thấy tôi để ý, Tinh Dã Kỳ hơi nhắm mắt lại, dang rộng hai tay, miệng lầm rầm niệm thần chú. Chưa đầy ba giây, một tiếng “bang” nổ ra, một bông hoa nhỏ màu đen tỏa hương thoang thoảng từ trong tay cô ấy bay vút lên không trung. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ nhìn thấy đóa hoa nào mọc ra từ tay như thế. Điều này khiến tôi vô cùng kinh ngạc.

“Tinh Dã Kỳ, bạn biến hóa ra loại hoa gì vậy?” “Đây là hoa Sơn Tử màu đen, loại hoa mà chỉ có tôi mới biết biến hóa ra.” Tinh Dã Kỳ ôm đóa hoa trong tay, khẽ cúi xuống ngửi rồi đặt đóa hoa xuống đất nhìn tôi cười rạng rỡ.

“Được rồi, công chúa Y Phạn Hi, bây giờ đến lượt bạn.” “Tôi không...” Tôi lắc đầu. Nhưng không đợi tôi nói hết câu, Tinh Dã Kỳ liền nắm lấy tay tôi, bỗng nhiên tôi thấy có một luồng hơi ấm truyền đến tay mình, kèm theo đó là một chuỗi thần chú từ trong người Tinh Dã Kỳ truyền đến lòng bàn tay tôi với tốc độ của một tia chớp. Khi Tinh Dã Kỳ đang truyền đến tôi những câu thần chú và sức mạnh phép thuật, thì đứng bên ngoài hàng rào ngăn cách, Quang Hựu Lý và Hắc Trạch Diệu cũng lặng lẽ niệm thần chú. Ba mươi giây sau, đột nhiên tôi cảm thấy bên cạnh mình dường như xuất hiện một sức mạnh rất lớn, rất nhiều đóa hoa Phồn Hi mọc lên quanh tôi, bao lấy tôi, những nụ hoa Phồn Hi rực rỡ sắc màu đua nhau đua trong gió.

Sau khi những bông hoa Phồn Hi đã phủ đầy một khoảng lớn, Tinh Dã Kỳ nhẹ thả tay tôi ra. Tôi nhìn những đóa hoa Phồn Hi phủ kín một vùng đất bao quanh mình, miệng há to ngạc nhiên, không thốt thành lời.

“Y Phạn Hi, nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành, bây giờ đến lượt bạn.” Nhìn những biểu hiện trên khuôn mặt tôi, Quang Hựu Lý khẽ mỉm cười. Anh ta nhẹ gơ cánh tay phải lên, chạm vào bông hoa Phồn Hi cao nhất, xoa nhẹ lên cánh hoa.

Tôi bắt chước Quang Hựu Lý, gơ tay phải lên, cách đóa hoa Phồn Hi cao nhất chừng ba phân, sau đó từ từ quay người khiến cho cánh tay có thể chạm nhẹ lên những đóa hoa trên cao. Thật bất ngờ, khi tay tôi chạm nhẹ lên những nụ hoa Phồn Hi mới hé nở, đột nhiên những cánh hoa từ từ bung nở. Cùng lúc đó, luồng ánh sáng màu bạc nhấp nháy vây quanh tôi, phủ lên những đóa hoa Phồn Hi giống như muôn vàn những mảnh kim cương lấp lánh rắc đều lên những cánh hoa.

Khi tay tôi còn chưa chạm vào tất cả những bông hoa Phồn Hi, những bông hoa Phồn Hi nở rộ đã thu hút được sự chú ý của không ít người xem. Tôi xoay tròn một vòng, tất cả những bông hoa Phồn Hi đều được chạm nhẹ. Cảnh tượng thật thần kỳ. Tất cả các nụ hoa đều vươn cánh rực rỡ, khiến người xem không khỏi trầm trồ tán thưởng. Những thí sinh khác lần lượt bước lên nhìn và ngắm vị giám khảo ngồi phía trên không ai bảo ai cùng đứng lên nhìn về phía tôi và Tinh Dã Kỳ.

“Thời gian cho bài thi vòng sơ khảo đã hết, mời các thí sinh dự thi trở về chỗ của mình. Chúng tôi sẽ tiến hành đánh giá kết quả của các bạn, sau đó sẽ công bố những người được lọt tiếp vào vòng sau.” Thầy hiệu

trưởng Táp Mễ Nhĩ cầm chiếc đồng hồ bấm giờ trong tay, đồng dạc tuyên bố đã hết thời gian thi đấu.

Những người vây quanh chiêm ngưỡng hoa Phồn Hi nghe thầy hiệu trưởng nói như thế liền lần lượt trở về chỗ của mình. Các thầy trong ban giám khảo bước xuống bục bắt đầu đánh giá kết quả của từng người một. Thầy hiệu trưởng bước đến trước mặt tôi. Khi tiến lại gần để xem những đóa hoa Phồn Hi ấy, thầy như ngơ ngác nhiên.

“Công chúa Y Phạn Hi, trình độ phép thuật của em đã tiến bộ không ít đâu!” “Hi hi! Dạ, vâng ạ!” Nhận được sự khen ngợi của thầy hiệu trưởng, tôi chỉ có thể cười một cách ngại ngùng.

Một lát sau, các vị giám khảo trở về chỗ ngồi.

Thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ bắt đầu công bố danh sách những người lọt vào vòng sau.

“Những người được vào vòng sau bao gồm: Y Phạn Hi, Tinh Dã Kỳ,... Hựu Như, Hựu Vân... Bây giờ, năm mươi thí sinh này đến nhà ăn của học viện ăn cơm trưa. Hai giờ chiều sẽ có người đến đưa các em tới địa điểm thi đấu vòng bán kết...”

3 Chiếc vòng cổ màu đen

Việc tôi và Tinh Dã Kỳ cùng bước vào vòng thi đấu bán kết khiến tôi vô cùng phấn khởi. Sau khi xuất sắc vượt qua vòng sơ khảo, những lời tán dương của mọi người luôn vây lấy tôi. Buổi trưa cùng Tinh Dã Kỳ đến nhà ăn của trường, nhớ đến những sự việc sáng nay, tôi thấy rất vui.

“Tinh Dã Kỳ, thật lòng cảm ơn bạn, cả Quang Hựu Lý và Hắc Trạch Diệu nữa. Nếu không có sự giúp đỡ của các bạn, chắc chắn tôi không thể lọt được vào vòng tiếp theo.” Trong lúc cùng Tinh Dã Kỳ đứng xếp hàng lấy thức ăn, tôi nghiêng người nhìn cô ấy cảm kích nói.

“Thực ra trong người công chúa Y Phạn Hi vốn đã có khả năng tiềm ẩn, nếu không thì mấy người chúng tôi có cố gắng giúp đỡ đến đâu chẳng nữa cũng không thể đạt được thành quả như ngày hôm nay.” Thấy tôi khen ngợi, Tinh Dã Kỳ chỉ khẽ mỉm cười từ chối, không dám nhận công lao về mình.

“Ồ, tôi biết ngay mà, công chúa Y Phạn Hi với linh lực phép thuật chỉ đạt 0 điểm như vậy thì làm sao có thể biến hóa ra những bông hoa đẹp như thế, thì ra là có người ngầm giúp đỡ.” “Đúng vậy! Thật không công bằng. Hựu Đình ngốc nghếch còn chạy qua xem, hóa ra những điều đó chỉ là trò lừa gạt. Bây giờ thì tốt rồi, để xem cô có thể vượt qua vòng bán kết không!” Tinh Dã Kỳ vừa nói dứt câu, giọng nói đầy vẻ mỉa mai từ phía sau tôi vọng lại. Cả tôi và Tinh Dã Kỳ đều quay đầu nhìn lại, người vừa nói chính là Hựu Như và Hựu Vân, họ đã đứng đằng sau chúng tôi từ lúc nào, nghe hết những gì chúng tôi nói.

Tôi chợt nhớ ra trong danh sách những thí sinh được lọt tiếp vào vòng thi đấu bán kết mà thầy hiệu trưởng vừa đọc hình như không có tên của Hựu Đình, xem ra “ba chị em phù thủy” luôn gắn liền với nhau như hình với bóng đã thiếu mất một người. Có điều nghe khẩu khí của Hựu Như và Hựu Vân, có lẽ cái cô Hựu Đình kia vẫn còn được xem là người tốt.

“Mong hai người tôn trọng quyền riêng tư của công chúa Y Phạn Hi và tôi. Nghe trộm người khác nói chuyện, lẽ nào hai người không cảm thấy đó là việc làm rất mất tư cách sao?” Vừa nhận ra Hựu Như và Hựu Vân, sắc mặt Tinh Dã Kỳ liền tỏ vẻ rất khó chịu, cô ấy nghiêm giọng nói.

“Này, thế nào là mất tư cách? Tinh Dã Kỳ, nếu không ý vào việc được hoàng tử Quang Hựu Lý nâng đỡ, liệu cô có được như ngày hôm nay không? Đừng quên cô chẳng qua chỉ là...” Trước những lời lẽ mắng mỏ của Tinh Dã Kỳ, Hựu Như vô cùng tức giận. Cô ta khoanh tay trước ngực đang định nói ra bí mật nào đó của Tinh Dã Kỳ thì sắc mặt của Tinh Dã Kỳ thay đổi hẳn, cô ấy hét lớn: “Cô câm miệng lại cho tôi!!!”

Lời nói nóng nảy của Tinh Dã Kỳ ngay lập tức khiến cho Hựu Như im bật, không dám nói gì nữa. Tôi cũng giật mình sợ hãi. Từ trước đến nay, Tinh Dã Kỳ vốn rất dịu dàng, đằng sau vẻ dịu dàng của cô ấy còn ẩn chứa những điều gì mà tôi không biết nữa đây? “Công chúa Y Phạn Hi, mong bạn thứ lỗi.

Tôi thật thất lễ quá!” Phản ứng của tôi khiến Tinh Dã Kỳ hơi chột dạ, nét mặt có phần mất tự nhiên, vội vàng xin lỗi tôi.

“Được rồi, bây giờ không sao rồi, chúng ta mau ăn cơm thôi!” “À, vâng!” Nghe Tinh Dã Kỳ nói như thế, tôi cũng nhanh chóng đổi chủ đề khác, cùng cô ấy chọn một số món ăn cho vào đĩa của mình.

Mặc dù trong lúc ăn cơm, chúng tôi chỉ nói tới những chủ đề thoải mái, nhưng tôi vẫn mơ hồ nhận thấy những lời Hựu Như và Hựu Vân nói vừa nãy có ảnh hưởng rất lớn đối với tâm trạng của Tinh Dã Kỳ. Trong lúc nói chuyện, tôi thấy có những lúc cô ấy ngây người, lơ đãng nghĩ ngợi điều gì đó. Nhưng tôi và Tinh Dã Kỳ quen biết nhau chưa lâu, tôi không tiện hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Bữa trưa trôi qua một cách vô vị, buồn tẻ.

Hai giờ chiều tôi và Tinh Dã Kỳ đi đến địa điểm tập trung mà thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ thông báo. Sau khi năm mươi thí sinh được vào vòng bán kết có mặt đông đủ, một chiếc xe không mui màu hồng phấn năm mươi chỗ ngồi cánh trắng như tuyết lướt tới đỗ trước mặt chúng tôi rất nhanh. Chúng tôi lần lượt lên xe, chiếc xe không mui vô cánh bay lên đưa chúng tôi đến khu vực giáp ranh giữa hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu.

“Được rồi, bây giờ tôi chính thức công bố nội dung của vòng thi bán kết: Xuất phát từ ranh giới bên ngoài hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu, xuyên qua khu rừng phủ kín sương mù màu xám bạc, giẫm lên chiếc cầu gỗ bắc qua để đến giữa hồ Kinh Dạ, lấy được quả cầu có đánh số. Tổng cộng chỉ có hai quả cầu, hai người lấy được sẽ bước vào vòng chung kết”.

Sau khi đọc xong nội dung thi của vòng bán kết được viết trong tờ giấy, thầy lướt mắt nhìn khắp một lượt năm mươi thí sinh dự thi, sau cùng ánh mắt thầy dừng lại trên khuôn mặt tôi, thầy cẩn thận dặn dò: “Tới rừng Ngân Vu, dưới lớp sương mù màu xám bạc bao phủ có rất nhiều nguy hiểm. Nước trong hồ Kinh Dạ cũng rất nguy hiểm, tất cả phải cẩn thận, tự bảo vệ mình, không được để bị thương, rõ chưa?”.

“Dạ, rõ rồi ạ!” Tất cả đồng thanh trả lời.

Không hiểu sao, tôi luôn cảm giác lời nói của thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ như dành riêng cho tôi. Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này. Lần trước, tôi mới bước qua vùng giáp ranh chưa được mấy bước đã bị làn khói đen không rõ từ đâu tấn công. Hôm nay, thử thách là phải vượt qua khu rừng Ngân Vu đến bên hồ Kinh Dạ, nếu làn khói đen lại xuất hiện gây cản trở, có lẽ tôi không thể hoàn thành cuộc thi được.

“Công chúa Y Phạn Hi, tôi sẽ đưa bạn vượt qua ranh giới này!” Trong khi tôi đang mải suy nghĩ làm cách nào để né tránh hoặc giảm thiểu một cách tối đa sự tấn công của làn khói đen, thì Tinh Dã Kỳ bước đến kéo tay tôi. Tôi quay lại nhìn sang phía cô ấy.

“Nhưng, tôi...” Tôi đang do dự không biết có nên nói ra sự việc gặp phải lần trước ở rừng Ngân Vu cho cô ấy nghe không thì Tinh Dã Kỳ đã đưa hai tay ra sau cổ, nhẹ nhàng tháo chiếc dây chuyền màu đen trên cổ mình ra, sau đó bước đến đeo sau tôi, đeo sợi dây đó lên cổ tôi.

“Tinh Dã Kỳ, đây là...” Hành động của Tinh Dã Kỳ làm tôi không kịp phản ứng, từ trong tiềm thức tôi rất muốn từ chối.

“Công chúa Y Phạn Hi, sợi dây chuyền này có thể đảm bảo sự an toàn cho bạn. Tôi cho bạn mượn, đợi sau khi cuộc thi này kết thúc, bạn trả lại cho tôi cũng được.” Tinh Dã Kỳ nắm lấy tay tôi, nở nụ cười thân thiện, không để tôi từ chối.

“Nhưng... việc này!” Tôi cúi xuống nhìn sợi dây chuyền đeo trên cổ. Sợi dây do mười hai hạt dạ minh châu màu đen kết hợp lại với nhau mà thành, đằng trước còn có một hình vòi rồng được chạm trổ rất tinh xảo, nó mở to miệng hướng ra phía trước trông có vẻ dữ tợn. Hình điêu khắc này khiến tôi thấy cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Công chúa Y Phạn Hi, chúng ta bước vào thôi!” Tinh Dã Kỳ chìa tay ra trước mặt tôi. Tôi nắm lấy bàn tay cô ấy. Sau đó chúng tôi cùng nhau vượt qua ranh giới hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu. Rừng Ngân Vu có sương mù giăng phủ quanh năm, lần trước vừa bước đến tôi đã không nhìn rõ con đường phía trước, nhưng lần này có Tinh Dã Kỳ thông thuộc nơi đây, cô ấy nắm chặt tay tôi, đưa tôi chạy về phía trước. Mặc dù không nhìn thấy rõ đường, nhưng tôi vẫn thận trọng quan sát xung quanh, chỉ sợ làn khói đen lại xuất hiện tấn công tôi một lần nữa.

4 Chiến thắng cuối cùng

Thật may mắn vì trong suốt quá trình Tinh Dã Kỳ kéo tay tôi chạy sâu vào rừng Ngân Vu, không có làn khói đen nào xuất hiện. Tôi vô cùng mừng rỡ. Hơn thế, những điều mà thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ cảnh báo, chúng tôi đều không gặp phải, thuận lợi băng qua rừng Ngân Vu, vượt tất cả các đối thủ khác.

Càng đến gần hồ Kinh Dạ, lớp sương mù xám bạc càng mờ dần. Cuối cùng chúng tôi cũng đến được bên hồ Kinh Dạ, lớp sương mù dường như đã biến mất hoàn toàn. Hiện ra trước mắt chúng tôi là hồ nước nhỏ hình tròn trong veo như một tấm gương.

Hồ Kinh Dạ quả giống như tên gọi của nó, sáng tựa mặt gương soi. Mặt nước hồ không hề dao động, ngay đến những gợn nước li ti cũng không có. Phía trước chúng tôi là một cây cầu gỗ kéo dài đến giữa hồ. Vì cây cầu khá cao nên tôi không thể nhìn thấy ở giữa hồ có hai quả cầu dành cho người chiến thắng hay không.

“Công chúa Y Phạn Hi, chúng ta tiến lên thôi!” Đợi tôi nhìn rõ quang cảnh quanh hồ, Tinh Dã Kỳ bước lên cây cầu trước, tôi vội vã bước theo.

Sau khi đặt được chân lên cầu, tôi mới phát hiện ra, mặt dù cây cầu khá hẹp, nhưng lại rất êm và vững chãi. Tôi thoáng ngạc nhiên. Tất cả những chỗ tôi đi qua, mặt nước hồ dưới chân tôi đều gợn lên những đợt sóng đục ngầu màu đen một cách kỳ lạ.

Khi chúng tôi đến giữa cầu, những vệt nước màu đen dưới chân tôi vẫn không ngừng xao động. Tôi nhìn xuống lòng hồ, bỗng có một lực rất mạnh từ phía dưới trào lên. Tôi chưa kịp phản ứng thì một luồng khói đen mạnh hơn lần trước rất nhiều từ dưới nước bốc lên, bao lấy tôi.

“Không!” Trong lúc tôi còn không biết phải ứng phó thế nào, Tinh Dã Kỳ đi trước đã phát hiện ra tình thế bất lợi. Cô ấy nhanh chóng quay lại, hét lên. Tôi có thể cảm nhận được làn khói đen ấy vì tiếng kêu của Tinh Dã Kỳ mà tan biến đi một chút, nhưng vẫn không từ bỏ mục đích, nhanh chóng vây lấy tôi.

Đúng lúc ấy, sợi dây chuyền màu đen đeo trên cổ tôi phát ra ánh hào quang chói mắt. Mặt rồng đột nhiên “sống” dậy, miệng mở rộng, từ từ hút hết luồng khí đen vây quanh tôi. Một lát sau, luồng khí đen tiêu biến hết, không để lại một chút dấu vết. Những hạt vòng cổ màu đen vốn trong suốt, giờ đây đã biến sắc, trở nên nóng bỏng.

“Công chúa Y Phạn Hi, bạn không sao chứ?” Thấy luồng khói đen đã được hút vào sợi dây chuyền, Tinh Dã Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm. Cô ấy bước lại gần tôi, lo lắng hỏi.

“Tôi không sao!” Tôi lắc đầu, cúi xuống nhìn chiếc dây chuyền đeo trước ngực, không rõ vì sao nó lại có thể hút được làn khói đen.

“Tinh Dã Kỳ, trận khói đen vừa rồi, rốt cuộc là thế nào? Chiếc dây chuyền của bạn có thể hút được khói đen, vậy bạn cũng biết rõ nguyên do chứ?” “Chuyện này... chuyện này tôi không tiện nói.” Tinh Dã Kỳ né tránh câu hỏi của tôi, sắc mặt thoáng ửng hồng, quay đầu về phía lòng hồ đi tiếp. Mặc dù không thấy được những biểu hiện trên khuôn mặt của cô ấy, nhưng qua vẻ khẽ run run của đôi vai nhỏ, tôi biết hiện giờ có lẽ cô ấy rất kích động.

Biết là không có cách nào khiến Tinh Dã Kỳ nói ra bí mật này, tôi thở dài đưa tay nắm lấy chiếc dây chuyền, lặng lẽ bước đến giữa hồ.

“Công chúa Y Phạn Hi, chúng ta đến nơi rồi!” Từ chỗ tôi bị luồng khói đen tấn công đến giữa hồ không xa. Tinh Dã Kỳ nghiêng người đưa tay chỉ vào những thứ đã được xếp giữa hồ.

Tôi đến giữa cây cầu gỗ và nhìn thấy hai quả cầu màu hồng được đặt trong hai lọ thủy tinh, trên quả cầu có đánh số “1” và “2”. Trong hai lọ thủy tinh còn có hai túi nhỏ đựng đồ cũng được đánh số “1”, “2”.

“Công chúa Y Phạn Hi, chúng ta mỗi người lấy một quả cầu và mở một cái túi nhỏ ra. Đúng như dự đoán, chúng ta sẽ bước vào trận chung kết, sau đó thi đấu PK.” Tinh Dã Kỳ đi đến phía trước, đưa tay vào lọ thủy tinh lấy ra một quả cầu và một cuộn giấy nhỏ có đánh số 2. Cô ấy mở cuộn giấy ra, trong đó là một cây đũa phép thuật mũi tẩm thuốc màu đen, cùng với một đoạn ghi chú: “Chúc mừng bạn đã được lọt vào vòng chung kết. Chủ đề trong vòng thi đấu chung kết là: bạn và người lấy được quả cầu số 1 sẽ thi sức mạnh pháp thuật với nhau. Ai có thể điểm được thuốc màu dính lên giữa trán đối phương, người đó sẽ giành chiến thắng, nhận được danh hiệu “Phù thủy Tây Ma”.

Sau khi đọc dòng chữ trên tờ giấy lên, Tinh Dã Kỳ cầm cây đũa phép thuật trong tay, dáng vẻ như có chủ định từ trước.

Vì Tinh Dã Kỳ giữ vị trí số 2, vậy tôi chỉ có thể nhận vị trí số 1. Tôi lấy quả cầu và chiếc túi nhỏ, đeo quả cầu vào cổ tay tay trái, sau đó mở túi ra. Trong túi cũng có một cây đũa phép thuật và một cuộn giấy ghi chú. Nhưng chiếc đũa phép thuật tôi nhận được có đầu nhọn được tẩm thuốc màu trắng.

“Chúng ta đều lấy được cây đũa phép thuật rồi, hãy bắt đầu cuộc chiến thôi!” Tinh Dã Kỳ vừa nắm chặt cây đũa phép thuật trong tay vừa nhẹ nhàng nói. Cô ấy chìa đầu nhọn của cây đũa về phía tôi, tôi liền cảnh giác.

“Tinh Dã Kỳ, lẽ nào chúng ta không đợi sau khi thầy hiệu trưởng Táp Mễ Nhĩ công bố chúng ta được lọt vào vòng chung kết rồi mới đấu tiếp sao?” Bất kể là so sánh trình độ phép thuật thực sự hay là kinh nghiệm và khả năng ứng phó linh hoạt trong thi đấu, tôi đều không thể theo kịp Tinh Dã Kỳ. Thi đấu với cô ấy, tôi nghĩ chưa đến ba chiêu, cô ấy đã có thể dễ dàng đưa đầu đũa tẩm thuốc đen vào giữa trán tôi, làm tôi thất bại thảm hại.

“Tôi nghĩ từ lúc chúng ta lấy được quả cầu nhỏ, các vị giám khảo sẽ biết chúng ta thi đấu với nhau, chỉ cần có một người bị điểm thuốc màu trên cây đũa phép thuật vào trán của người kia, như vậy kết quả thi đấu không cần nói cũng rõ rồi.” Từ đôi mắt của Tinh Dã Kỳ phát ra những tia sáng u ám. Lúc này dường như trong người cô ấy có một sức mạnh tấn công đặc biệt. Cô ấy từ từ điều khiển đầu nhọn của cây đũa phép thuật chìa vào tôi khê lắc lự, dáng vẻ như muốn khiêu chiến với tôi.

Đúng lúc ấy, những thí sinh theo sau chúng tôi cũng đã đến được bên hồ Kinh Dạ. Thấy tôi và Tinh Dã Kỳ, mỗi người ôm một quả cầu nhỏ, biết mình không còn hy vọng, nhưng họ không muốn rời đi ngay mà nán lại quanh hồ, nôn nóng chờ xem cuộc thi đấu giữa hai chúng tôi.

Thấy Tinh Dã Kỳ chỉ muốn lao về phía mình, tôi có chút sợ hãi, cúi đầu nhìn xuống quả cầu nhỏ màu hồng trong tay, biết mình không có cách nào thoát khỏi cuộc đối đầu với Tinh Dã Kỳ.

“Nhưng tôi...” Tôi thử dùng lời lẽ mềm mỏng để giảm bớt căng thẳng, nhưng không thể thốt thành lời. Tinh Dã Kỳ bất ngờ đưa thẳng cây đũa tấn công vào tôi, một vệt sáng màu đen phụt về phía tôi, nhằm chính giữa trán tôi. Nhưng khi chỉ còn trong tích tắc nữa là trúng đích, Tinh Dã Kỳ bất ngờ dùng tay trái liều mạng không chể tay phải của mình, ép vệt sáng màu đen phóng xuống dưới chân tôi.

“A...” Thấy Tinh Dã Kỳ phóng những vệt sáng màu đen từ cây đũa phép thuật về phía tôi. Tôi bất giác lùi lại mấy bước, vệt sáng ấy mặc dù rơi xuống chân tôi nhưng không hề làm tổn thương đến tôi.

“Được rồi, công chúa Y Phạn Hi, bây giờ đến lượt bạn.” Sau khi vệt sáng rơi xuống chân tôi, sắc mặt Tinh Dã Kỳ có vẻ nhẹ nhõm hẳn. Hình như cô ấy đã quá mạnh tay, lúc này phải gắng sức đưa tay trái của mình lên, vụng về giữ lấy cây đũa từ tay phải. Dáng vẻ thật khó diễn tả.

“Vây, tôi sẽ thử xem!” Tôi nhìn cây đũa phép thuật trên tay mình, thoáng nhớ lại câu thần chú điều khiển cây đũa phép thuật mà Quang Hựu Lý đã dạy. Sau khi nhắm đi nhắm lại mấy lần, tôi từ từ đưa tay phải lên, giơ đầu đũa lên trước mặt mình, cách không xa Tinh Dã Kỳ là mấy, bắt đầu niệm thần chú. Trong nháy mắt, từ đầu cây đũa phát ra một tia sáng màu trắng nhằm thẳng hướng Tinh Dã Kỳ lao tới.

Tôi nhìn nhanh theo vệt sáng đó. Lúc niệm thần chú, tôi cứ nghĩ rằng mình đã nhắm vào giữa trán Tinh Dã Kỳ, nhưng khi tia sáng phóng ra, tôi mới nhận thấy mình để tay quá cao, vệt sáng chỉ có thể tấn công lên đỉnh đầu Tinh Dã Kỳ rồi rơi xuống phía sau.

Vừa nghĩ đến việc lần ra tay đầu tiên đã thất bại, tôi không giấu nổi vẻ thất vọng, vội cúi đầu, rũ vai, đứng yên chuẩn bị đón nhận đòn tấn công thứ hai của Tinh Dã Kỳ. Đúng lúc đó, những thí sinh đang đứng vây quanh hồ Kinh Dạ đột nhiên kêu lên, kèm theo đó là những tràng pháo tay rầm rộ. Tôi giật mình nhìn lên, thấy vệt sáng màu trắng vô duyên vô cớ dính giữa trán Tinh Dã Kỳ. Cô ấy nhìn tôi, cười rạng rỡ. Tôi chau mày nhìn Tinh Dã Kỳ, cô ấy đã cách xa tôi thêm mấy bước. Tôi đã hiểu, chắc chắn cô ấy cố ý lùi lại mấy bước để tia sáng màu trắng điểm trúng giữa trán mình. Cô ấy cố ý thua tôi.

“Tinh Dã Kỳ, bạn...” Tôi chưa nói hết câu thì Tinh Dã Kỳ đã đặt cây đũa phép thuật xuống, hai tay nhẹ nâng vẩy, kính cẩn cúi đầu hành lễ.

“Công chúa Y Phạn Hi, chúc mừng bạn đã giành chiến thắng, đoạt được vị trí quán quân trong cuộc thi năm nay!” Tinh Dã Kỳ nói xong, những người đứng xem quanh hồ lại vỗ tay rào rào tán thưởng. Tôi nghĩ tất cả bọn họ đều không thể tin được là Tinh Dã Kỳ đã nhường ngôi vị quán quân cho tôi. Thật sự ngay chính tôi cũng cảm thấy mình không xứng đáng với vị trí này.

“Công chúa Y Phạn Hi, đừng nghĩ nhiều như thế. Bây giờ bạn đã là ”Phù thủy Tây Ma” mới, chúng ta hãy mau chóng ra khỏi chỗ này để nhận những lời chúc mừng của mọi người!” Thấy tôi đứng sững sờ, Tinh Dã Kỳ bước đến bên tôi, thân mật nắm lấy tay tôi trước những con mắt ngạc nhiên dõi theo của các thí sinh khác, kéo tôi rời cây cầu gỗ.

Chúng tôi rời khỏi hồ Kinh Dạ từ lúc nào tôi cũng không hề hay biết. Mặt hồ Kinh Dạ vốn phẳng lặng, sau khi chúng tôi rời khỏi, những gợn sóng màu đen lại đột nhiên gợn lên như sự phẫn nộ âm thầm tích tụ bấy lâu bỗng phun trào...

7. Chương 6: Nữ Phù Thủy Tây Ma

1 Tham quan cung điện hoàng gia

Vì sự nhượng bộ của Tinh Dã Kỳ, tôi nghiễm nhiên trở thành người đứng đầu vòng thi trong ngày hội thiếu nữ. Sau khi tôi và Tinh Dã Kỳ cùng các thí sinh khác rời khỏi hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu, thầy hiệu trưởng Tập Mê Nhĩ, trưởng ban giám khảo tuyên bố tôi chính thức trở thành quán quân trong ngày hội thiếu nữ năm nay, và là “nữ phù thủy Tây Ma” mới, có cơ hội được yết kiến quốc vương và hoàng hậu Tây Ma cao quý.

Ngày hôm sau, ngay từ sáng sớm, Quang Hựu Lý đã đến ký túc của tôi, bắt tôi mặc bộ áo dài màu hồng, biểu tượng cho danh hiệu nữ phù thủy Tây Ma, sau đó chúng tôi ngồi trên chiếc xe thạch anh hình viên kẹo giống y như chiếc xe mà tôi ngồi khi đến học viện nhập học, nhằm thẳng hướng cung điện để chế Tây Ma.

Tôi biết mỗi năm một ngày, phụ vương và mẫu hậu tôi cũng như quốc vương và hoàng hậu hai nước Thần Hựu và Hắc Trạch đều đến hoàng cung Tây Ma yết kiến quốc vương và hoàng hậu để thông báo những việc quan trọng diễn ra trong một năm qua. Nhưng ngoài ngày đó ra, những người thuộc ba vương quốc nhỏ này rất hiếm khi được bước vào hoàng cung Tây Ma.

Những người thuộc dòng dõi quý tộc khi đầy một trăm ngày được đưa vào hoàng cung Tây Ma để tiến hành lễ rửa tội. Tôi, Quang Hựu Lý và Hắc Trạch Diệu cũng không phải ngoại lệ. Ngoài một lần làm lễ rửa tội, tôi chưa bao giờ vào hoàng cung Tây Ma. Lần này có thể bước vào hoàng cung Tây Ma trên danh nghĩa quán quân trong cuộc thi ngày hội thiếu nữ, tôi vô cùng vui sướng.

Chiếc xe thạch anh hình viên kẹo lướt nhanh trên đường. Chưa đầy một giờ đồng hồ, chúng tôi đã đến cổng lớn của hoàng cung Tây Ma. Quang Hựu Lý đỡ tôi xuống xe, trình thẻ cho người gác cổng.

“Công chúa Y Phạn Hi, hoàng tử Quang Hựu Lý, tôi đã thông báo lại với người trong cung, ngay bây giờ sẽ có người ra đón tiếp hai vị, xin hai vị chờ trong giây lát.” Sau khi xem thẻ, người gác cổng dùng đường dây liên lạc đặc biệt trong cung thông báo tới nội cung là chúng tôi đã đến. Không lâu sau, một thiếu nữ trong trang phục cung nữ cao cấp vội vàng bước ra phía cổng lớn, theo sau cô ta là một đoàn tùy tùng. Xem ra thanh thế của cô ta rất lớn.

“Công chúa Y Phạn Hi, hoàng tử Quang Hựu Lý, tôi là Y La cung nữ theo hầu bên cạnh hoàng hậu Tây Ma, hoàng hậu và điện hạ mời hai vị vào cung, xin đi theo tôi.” Xem ra cô gái ấy cũng chỉ trạc tuổi tôi. Cô ta bước đến trước mặt tôi và Quang Hựu Lý, sau khi cúi chào, từ từ lùi lại hai bước đưa chúng tôi tiến vào hoàng cung.

Tôi và Quang Hựu Lý theo sau Y La bước vào hoàng cung cao ngút tầng mây. Trước khi yết kiến quốc vương và hoàng hậu Tây Ma, chúng tôi ghé thăm hoàng tử Tây Pháp La trước.

Hoàng tử Tây Pháp La mặc một bộ đồ quý phái, mái tóc màu vàng kim óng ánh như tia nắng mặt trời. Anh ta bước đến trước mặt tôi, nhìn tôi chăm chú, áy náy nói: “Công chúa Y Phạn Hi, hoàng tử Quang Hựu Lý, thành thật xin lỗi, phụ vương và mẫu hậu tôi đang ở trong thư phòng cùng các quan đại thần bàn công chuyện, không thể đón tiếp hai vị ngay được. Người phái tôi đến giải thích với hai vị, đồng thời dặn dò phải tiếp đãi các vị cẩn thận, hy vọng hai vị không để ý”.

“Không, chúng tôi còn phải cảm ơn hoàng tử vì đã tận tình tiếp đón chúng tôi ấy chứ.” Thấy hoàng tử vẫn chăm chú nhìn tôi, Quang Hựu Lý tỏ vẻ không vui, bắt tay hoàng tử Tây Pháp La.

“Công chúa Y Phạn Hi, bình an.” Sau khi bắt tay Quang Hựu Lý, hoàng tử Tây Pháp La quay sang, đưa tay về phía tôi.

Theo đúng nghi lễ, tôi cũng bắt tay anh ta.

“Hoàng tử Tây Pháp La, bình an.” Tôi phát hiện ra bàn tay anh ta thon dài và ấm áp. Thấy anh ta nắm chặt tay tôi hồi lâu mà vẫn không chịu buông, Quang Hựu Lý khẽ hắng giọng như muốn nhắc tôi. Tôi ngầm hiểu ra, lập tức rút tay lại, nhưng hoàng tử Tây Pháp La buông tay tôi ra rồi nhân lúc tôi không để ý liền hôn lên má tôi.

“Công chúa Y Phạn Hi xinh đẹp, rất vui vì có thể gặp lại công chúa ở đây.” “Ồ, trước đây hoàng tử Tây Pháp La đã gặp tôi rồi sao?” Câu nói của hoàng tử khiến tôi quên mất nụ hôn vụng trộm vừa rồi của anh ta. Tôi hơi lúng túng, ngăn người nhìn anh ta, lúng ba lúng búng hỏi lại.

“Hồi công chúa Y Phạn Hi làm lễ rửa tội khi tròn một trăm ngày, tôi có đến xem.” Anh ta lại âu yếm nhìn tôi không rời.

“Trong số các hậu duệ của ba vương quốc Y Tĩ, Thần Hựu và Hắc Trạch, chỉ có công chúa Y Phạn Hi là nữ, đương nhiên tôi càng chú ý tới công chúa rồi.” “Các bạn tán ngẫu xong chưa vậy?” Tôi và hoàng tử Tây Pháp La đang nói chuyện thì Quang Hựu Lý đứng bên cạnh tôi liên tục nhìn xuống, đợi hoàng tử Tây Pháp La nói hết câu, anh ta liền lên tiếng.

“Được rồi, tôi nói nhiều như thế không biết công chúa Y Phạn Hi còn nhớ ra tôi không nữa?” Bị Quang Hựu Lý làm phiền, hoàng tử Tây Pháp La đang cười vội nghiêm mặt lại, tiếp tục câu chuyện với tôi.

“Ồ, có lẽ tôi vẫn chưa nhớ ra...” Tôi nhìn nét mặt biến sắc của Quang Hựu Lý rồi nhìn sang nụ cười ấm áp của hoàng tử Tây Pháp La, đầu trống rỗng. Từ đầu đến cuối, tôi vẫn không nghĩ ra tôi đã từng có mối liên hệ nào với vị hoàng tử này.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý, thật thứ lỗi, có lẽ chúng tôi vẫn phải tiếp tục câu chuyện này.” Về do dự như muốn phủ nhận của tôi không khiến cho hoàng tử Tây Pháp La nhụt chí. Sau khi nói làm ra vẻ áy náy với Quang Hựu Lý, anh ta từ từ đưa tay phải của mình lên, miệng lầm bầm niệm thần chú.

Trên tay anh ta bỗng xuất hiện một khung hình giống như cửa sổ màu trắng được bao phủ bởi một lớp sương mù màu xám. Một lúc sau, lớp sương mù dần dần tan để lộ ra một bức hình độc đáo. Trong bức ảnh là một bé trai chừng bốn, năm tuổi mặc bộ y phục màu trắng mềm mại ôm một em bé khoảng ba, bốn tháng tuổi được cuốn trong chiếc tã lót màu hồng có bông hoa bảy sắc, ngủ ngon lành. Cậu bé đang cúi đầu hôn lên má bé gái.

“Bé gái này... là tôi?” Tôi nhìn vào chiếc tã lót trong bức ảnh, cảm thấy vô cùng quen thuộc, bông hoa bảy sắc in trên chiếc tã lót đó chính là hoa Phồn Hi. Chiếc tã này do mẫu hậu tự tay làm cho tôi, tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

“Không sai, bức ảnh này chụp công chúa Y Phạn Hi trong ngày lễ rửa tội. Sau khi làm lễ xong, quốc vương Y Tĩ đã tự tay chụp bức hình này. Tôi chính là chàng trai đầu tiên hôn công chúa Y Phạn Hi, đó là niềm vinh dự vô cùng lớn lao đối với tôi nên sự việc này tôi nhớ rất rõ.” Khi thấy tôi đã có vẻ nhớ ra đứa bé gái trong bức ảnh chính là mình, hoàng tử Tây Pháp La liếc nhìn khuôn mặt biến sắc của Quang Hựu Lý, nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Được rồi, cuối cùng câu chuyện cũng đã kết thúc. Bây giờ chúng ta sẽ làm gì đây?” Quang Hựu Lý hơi thô lỗ kéo tay tôi vòng qua tay anh ta. Tôi ôm nhẹ lấy tay anh ta, hành động này dường như khiến cho tâm

trạng Quang Hựu Lý khá hơn một chút. Nhưng khi đối diện với hoàng tử Tây Pháp La, Quang Hựu Lý vẫn giữ nguyên vẻ cứng rắn lúc đầu.

“Vì phụ vương và mẫu hậu tôi vẫn còn bận việc, nên tôi sẽ đưa hai vị đi dạo quanh khuôn viên trong hoàng cung, và chúng ta có thể chuyện trò nhiều hơn, đến tối tôi sẽ đưa các vị đến ra mắt phụ vương và mẫu hậu, được không?” Hoàng tử Tây Pháp La thu tay phải của mình về, bức ảnh tức thì biến mất, anh ta chỉ tay ra ngoài cung điện có ý mời chúng tôi đi trước: “Hai vị, xin mời!”.

“Vậy chúng tôi không khách khí! Y Phạn Hi mình đi thôi.” Quang Hựu Lý kéo tay tôi, cố ý tách hoàng tử Tây Pháp La sang một bên, đưa tôi bước ra ngoài cung điện.

2 Phần thưởng dành cho người chiến thắng

Cả buổi chiều hoàng tử Tây Pháp La đưa tôi và Quang Hựu Lý dạo chơi trong vườn hoa của hoàng cung và tham quan các cung điện lớn.

Sau khi được tham quan hoàng cung Tây Ma, tôi phát hiện ra hoàng cung này lớn hơn so với hoàng cung Y Tĩ rất nhiều. Mặc dù hoàng tử Tây Pháp La tỏ ra mềm mỏng nhưng những cử chỉ quan tâm vẫn thua xa Quang Hựu Lý. Quang Hựu Lý đang rất giận dữ, tôi muốn chú ý đến anh ta để tránh một cuộc xung đột khác giữa hai người đàn ông bên cạnh tôi lúc này. Thái độ của tôi cũng khiến cho tâm trạng Quang Hựu Lý khá hơn một chút. Tóm lại, trước khi bữa tối bắt đầu, tâm trạng của Quang Hựu Lý cũng không khác với trước lúc anh ta lên đường đến hoàng cung Tây Ma là mấy.

Đúng sáu giờ tối, quốc vương và hoàng hậu Tây Ma tiếp đãi chúng tôi một bữa tiệc thật thịnh soạn. Từ sau năm giờ chiều, cha mẹ tôi, cha mẹ Quang Hựu Lý cùng gia đình Hắc Trạch Diệu lần lượt tiến vào hoàng cung Tây Ma. Một số gia đình quý tộc và quan đại thần của ba hoàng cung cũng nhận được lời mời dự tiệc. Ngoài ra, năm mươi thí sinh lọt vào vòng bán kết của cuộc thi ngày hội thiếu nữ cũng được vinh dự đến dự tiệc. Khi hoàng tử Tây Pháp La đưa tôi và Quang Hựu Lý đi dạo trở vào, ở hội trường lớn, nơi tổ chức tiệc rượu, đã có rất nhiều người ngồi quanh những bàn ăn hình tròn rộng, chờ đợi sự xuất hiện của quốc vương và hoàng hậu Tây Ma.

“Công chúa Y Phạn Hi và hoàng tử Quang Hựu Lý, mời hai vị ngồi vào bàn tiệc dành cho khách quý, hai vị sẽ dùng bữa cùng quốc vương và hoàng hậu.” Sau khi đưa chúng tôi đến hội trường, nơi tổ chức yến tiệc, hoàng tử Tây Pháp La tạm thời lánh đến gặp quốc vương và hoàng hậu Tây Ma. Y La đưa chúng tôi bước vào hội trường lớn và dừng lại bên bàn tiệc dành cho thượng khách.

“Phụ vương, mẫu hậu...” Tôi bước đến bàn tiệc thì thấy phụ vương và mẫu hậu đã có mặt ở đó. Tôi chạy lại phía họ.

“Y Phạn Hi, ở đây còn có rất nhiều khách quý, sao con không đến chào hỏi mọi người rồi hãy ngồi xuống nhỉ?” Mẫu hậu âu yếm nhìn tôi trách yêu.

“Ồ, vâng ạ!” Tôi vội đứng lên đến chào hỏi từng vị khách có mặt: “Y Phạn Hi xin vãn an quốc vương, hoàng hậu Thần Hựu, quốc vương, hoàng hậu Hắc Trạch cùng hoàng tử Hắc Trạch Diệu...”.

“Mới không gặp một thời gian mà công chúa Y Phạn Hi càng ngày xinh đẹp hơn, lần này lại vinh dự giành được ngôi vị quán quân của cuộc thi ngày hội thiếu nữ, xem ra sức mạnh phép thuật của cháu đã được hồi phục không ít, cái đuôi của phụ vương cháu lại được dịp ve vẩy suốt ngày rồi...” Quốc vương Thần Hựu cười tít mắt nhìn tôi vẻ thân thiện, nhưng lời nói lại nhằm vào phụ vương tôi với ý khiêu khích.

“Phụ vương, đây là tiệc lớn của hoàng gia, xin cha chú ý một chút.” Quốc vương Thần Hựu còn chưa nói xong, Quang Hựu Lý liền khẽ hắng giọng, thái độ mềm mỏng cắt ngang câu nói của phụ thân anh ta.

“Hừm, Quang Hựu Thành, hôm nay là ngày mà quốc vương và hoàng hậu tổ chức yến tiệc chúc mừng thành công của con gái yêu chúng tôi, và nể mặt Quang Hựu Lý, tôi không thêm tranh cãi với ông.” Lời can ngăn của Quang Hựu Lý có tác dụng rất lớn. Những lúc như thế này phụ vương tôi và quốc vương Thần Hựu vẫn thường ăn miếng trả miếng. Nhưng hôm nay cha tôi chỉ khoanh tay trước ngực và ngẩng cao đầu “hừm” một tiếng.

Tôi nhìn Quang Hựu Lý đứng trước mặt mình. Anh ta chẳng biết thế nào đành nhún vai hàm ý chính mình cũng chẳng có cách nào để hóa giải hiềm khích mấy chục năm giữa hai vị quốc vương này. Sau khi lần lượt

đến vẫn an từng người có mặt trong bàn tiệc, Quang Hựu Lý cũng ngồi xuống giữa cha mẹ mình, đối diện với tôi.

Đúng sáu giờ, thị vệ gác cửa truyền tới từng hồi thông báo, hoàng thượng và hoàng hậu Tây Ma khoác trên người bộ lễ phục uy nghiêm xuất hiện ở cửa lớn phòng tiệc. Hoàng tử Tây Pháp La đi sau họ. Tất cả mọi người trong hội trường đều đứng dậy chào đón sự xuất hiện của ba người.

Dưới sự chú ý của mọi người, quốc vương Tây Ma bước lên bục cao nhất ở chính giữa phòng tiệc, vị trí tượng trưng cho quyền lực và sự uy nghi của người. Trước mặt các quan khách quý tộc và các đại thần, quốc vương Tây Ma nhẹ nâng cánh tay của mình, giọng nói đầy vẻ uy nghi.

“Được rồi, mời các vị ngồi!” Nói xong, quốc vương Tây Ma ngồi xuống chiếc ghế dành riêng cho mình, bên cạnh là hoàng hậu, hoàng tử Tây Pháp La đứng phía sau. Mọi người có mặt trong hội trường cũng ngồi xuống. Đúng lúc đó Y La bưng một chiếc hộp bên trên có phủ khăn màu đỏ bước lên bục cao, đứng bên cạnh hoàng hậu Tây Ma.

“Bữa tiệc hôm nay được tổ chức để trao thưởng và chúc mừng cho ”nữ phù thủy Tây Ma“, người giành vị trí quán quân trong cuộc thi ngày hội thiếu nữ năm nay. Bây giờ xin mời cô gái giành vị trí quán quân, Y Phạn Hi, công chúa vương quốc Y Tỉ, bước lên lễ đài nhận phần thưởng do đích thân quốc vương và hoàng hậu Tây Ma trao tặng.” Hoàng tử Tây Pháp La bắt đầu tuyên bố lý do của bữa tiệc hôm nay.

“Công chúa Y Phạn Hi của vương quốc Y Tỉ là giỏi nhất!” “Xin chúc mừng công chúa Y Phạn Hi!” “Xem ra sức mạnh phép thuật của công chúa Y Phạn Hi đã phục hồi rồi!”... Trong hội trường rầm rì những tiếng bàn tán, những lời chúc mừng, hâm mộ, tán dương. Tôi mặc chiếc váy dài. Dưới con mắt dõi theo của mọi người, tôi bước từng bước về phía lễ đài, đến trước mặt quốc vương và hoàng hậu Tây Ma.

“Bây giờ xin kính mời quốc vương và hoàng hậu Tây Ma trao phần thưởng cho công chúa Y Phạn Hi.” Nghe giọng nói sang sảng của hoàng tử Tây Pháp La, quốc vương và hoàng hậu Tây Ma đứng lên, Y La nhẹ nhàng bưng chiếc hộp bước tới. Hoàng hậu Tây Ma tự tay kéo chiếc khăn đỏ phủ trên mặt chiếc hộp xuống, một chiếc hộp bằng thạch anh được chế tạo rất tinh xảo và đẹp đẽ hiện ra trước mặt mọi người.

Quốc vương Tây Ma đón lấy chiếc hộp từ tay hoàng hậu, từ từ mở ra trước sự chứng kiến của mọi người. Trong phút chốc, một chiếc vương miện màu hồng hiện ra trước mắt tôi. Trên chiếc vương miện có trang trí hình mặt trăng và các ngôi sao nhấp nháy phát ra những ánh hào quang màu hồng ấm áp, trông vô cùng bắt mắt.

“Năm nay phần thưởng dành cho người chiến thắng là chiếc vương miện thạch anh hình trăng sao vô cùng quý giá!” Quốc vương Tây Ma giơ cao chiếc vương miện màu hồng phần cho tất cả mọi người cùng xem. Đúng lúc ấy, từ cửa chính của phòng tiệc, một tia sáng mạnh chiếu rọi vào hình trăng sao màu hồng khiến cho chiếc vương miện càng lấp lánh.

Quốc vương Tây Ma ra hiệu bằng mắt cho tôi cúi đầu xuống. Tôi làm theo. Quốc vương nhẹ nhàng đội chiếc vương miện lên đầu tôi, sau đó đồng loạt tuyên bố: “Người giành được giải quán quân trong ngày hội thiếu nữ Tây Ma năm nay là Y Phạn Hi đến từ vương quốc Y Tỉ. Cô ấy sẽ nhận được danh hiệu ”nữ phù thủy Tây Ma“ cùng với chiếc vương miện thạch anh hình trăng sao cao quý này”.

“Hoan hô, hoan hô...” Quốc vương Tây Ma chưa dứt lời, những tiếng vỗ tay reo hò trong hội trường không ngớt vang lên. Tôi quay người lại cúi xuống cảm ơn mọi người dưới khán đài.

Sau màn cảm tạ, hoàng tử Tây Pháp La bước đến bên tôi, nắm tay đưa tôi xuống lễ đài. Khi đang đi xuống, chợt tôi nhìn thấy ba chị em Hựu Như, Hựu Đình, Hựu Vân đang ngồi ở chiếc bàn ngay cạnh lễ đài. Hựu Như và Hựu Vân trừng trừng nhìn tôi, ánh mắt đầy ghen tức.

Sau khi hoàng tử Tây Pháp La đưa tôi về bàn tiệc dành cho thượng khách, tôi ngồi xuống bên phụ vương và mẫu hậu. Bà khẽ ghé tai tôi thì thầm: “Phạn Hi, chiếc vương miện trên đầu con hình như đội hơi lệch đấy”.

“Thật không ạ?” Tôi đưa tay chỉnh lại chiếc vương miện trên đầu, đúng lúc đó tôi phát hiện ra chiếc vòng thạch anh tím lại phát sáng và có vẻ hơi nóng lên. Tôi cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi chỉnh xong vương miện, tôi cẩn thận nhìn lại chiếc vòng tay thạch anh tím, nhưng lần này không thấy chút ánh sáng và hơi nóng nào. Tôi nghĩ có lẽ mình hơi đa nghi. Tôi để tay lên đầu gối, thanh thần dùng bữa.

3 Xung đột một lần nữa

Sau khi quốc vương và hoàng hậu Tây Ma trao vương miện cho tôi và tuyên bố danh hiệu nữ phù thủy Tây Ma của năm nay, bữa tiệc chúc mừng chính thức bắt đầu. Mặc dù thức ăn trên bàn tiệc vô cùng ngon mắt, nhưng vì mọi người liên tục đến chúc mừng nên kết thúc bữa tiệc, bụng tôi vẫn trống rỗng, chỉ nghe thấy những tiếng sôi ùng ục vì đói.

Bữa tiệc kết thúc, hoàng tử Tây Pháp La còn ra lệnh cho người bố trí ở vườn hoa hoàng cung một bữa tiệc nhỏ, chỉ có các thành viên trong ba gia đình hoàng gia Y Tử, Thần Hựu, Hắc Trạch cùng với những thí sinh được lọt vào vòng bán kết cuộc thi ngày hội thiếu nữ tham dự. Được Y La dẫn đường, tôi và cha mẹ sánh bước bên nhau, cười nói vui vẻ đi đến vườn hoa hoàng cung.

Bữa tiệc được tổ chức bên cạnh đài phun nước trong vườn hoa. Hai dãy bàn dài màu trắng được kê ngay ngắn. Trên bàn bày rất nhiều món ăn với hương vị, màu sắc hấp dẫn. Khi gia đình chúng tôi đến nơi, các thí sinh khác đang ngồi túm năm tụm ba nói chuyện và thưởng thức rượu vang.

Tay trái tôi khoác tay phụ vương, tay phải khoác tay mẫu hậu, mắt dán vào những món ăn hấp dẫn. Y La bước đến cung kính nói với cha mẹ tôi: “Quốc vương, hoàng hậu Y Tử, quốc vương và hoàng hậu Tây Ma mời hai người đến ngồi bên chiếc bàn cạnh hồ nước”.

Nhìn theo hướng chỉ của Y La, tôi thấy một chiếc bàn tròn dành cho tám người. Quốc vương và hoàng hậu Tây Ma, cha mẹ Quang Hựu Lý cùng cha mẹ Hắc Trạch Diệu đều đã ngồi ở đó.

Còn lại hai chiếc ghế trống chắc hẳn là để dành cho phụ vương và mẫu hậu tôi.

“Phạn Hi, cha mẹ qua bên kia một lát, con ăn chút gì đi!” Phụ vương trìu mến xoa đầu tôi. Tôi gật đầu buông tay họ ra, nhìn họ bước đến bên chiếc bàn tròn.

Tôi đi đến bên chiếc bàn dài màu trắng, lấy đĩa và gấp miếng bánh ngọt rồi đến bên chiếc bàn đặt trong góc ăn ngấu nghiến, mắt không rời đám đông phía trước. Lạ thật, cha mẹ Quang Hựu Lý đều đã có mặt, sao không thấy Quang Hựu Lý đâu cả, chẳng lẽ anh ta lại bận việc gì? Trong lúc tôi đang nghĩ xem hôm nay Quang Hựu Lý có việc gì cần làm, thì chợt ba bóng hình mảnh mai lén lút bước đến cạnh tôi. Có người vỗ nhẹ vào vai tôi.

“Công chúa Y Phạn Hi!” “A...” Tôi vô thức nhìn lại, trong miệng còn đầy bánh ngọt. Thì ra người vừa vỗ vai tôi là Hựu Đình, còn Hựu Như và Hựu Vân đứng cạnh cô ta. Ba người họ cười tí mắt, vẻ mặt tỏ ra thân thiện của họ khiến tôi không khỏi ngạc nhiên.

Tôi nuốt vội miếng bánh trong miệng, cố gắng cất lời.

“Các bạn... kẹc... kẹc...” Tôi vừa mở miệng thì miếng bánh kem liền tắc nghẹn ở cổ họng. Tôi cố gắng ho mấy tiếng, mặt đỏ bừng bừng. Thấy vậy, Hựu Đình vỗ nhẹ vào lưng tôi.

“Công chúa Y Phạn Hi, bạn thấy thoải mái hơn tí nào chưa?” “Kẹc... kẹc...” Tôi đặt hai tay lên cổ họng, vẫn ho không dứt, lắc đầu một cách khó khăn.

“Như Như, Vân Vân, làm phiền hai người đi lấy một chút đồ uống lại đây cho công chúa Y Phạn Hi.” Hựu Đình quay đầu lại nói với Hựu Như, Hựu Vân, giọng nói tỏ ra vô cùng lo lắng.

“Tại sao lại phải phục vụ Y Phạn Hi cơ chứ?...” “Đình Đình đúng là thừa lòng thương người mà...” Vì Hựu Đình yêu cầu, nên Hựu Như và Hựu Vân dù miệng vẫn lẩm bẩm đành miễn cưỡng bước đến chiếc bàn bày đồ uống, rót một cốc nước trộn đủ bảy màu trông giống như chiếc cầu vồng tuyệt đẹp.

“Công chúa Y Phạn Hi, đây là loại cocktail mà chúng tôi đã cẩn thận lựa chọn cho bạn, bạn uống một chút đi!” Hựu Như đặt cốc cocktail lên chiếc bàn trước mặt tôi.

Tôi nhìn cốc nước nhiều màu sắc do ba chị em Hựu Như, Hựu Đình, Hựu Vân đột nhiên tốt bụng mang đến, hơi nghi ngờ. Nhưng cổ họng tôi lúc này thực sự rất khó chịu, để làm cho mình dễ chịu hơn một chút

tôi vẫn nhắc cốc nước mà họ gọi là cocktail “cầu vồng” chuẩn bị uống.

“Các cô còn định giở trò gì nữa hả?” Tôi vừa nhắc cốc nước lên định uống thì Quang Hựu Lý không biết từ đâu chạy đến, khoanh tay trước ngực, đứng trước mặt mấy người chúng tôi, nét mặt vô cùng nghiêm nghị nói.

“Kec... kec... Quang Hựu Lý...” Vừa nhìn thấy Quang Hựu Lý, ánh mắt tôi đã sáng lên, chỉ có điều cổ họng vẫn rất khó chịu nên tôi chỉ có thể gọi tên anh ta một cách yếu ớt.

“Phạm Hi, bạn bị ghen phải không?” Quang Hựu Lý nhìn tôi mấy giây, sau đó quay người bước đến bên bàn uống nước, mang một cốc nước lớn.

“Nào, mau mau uống hết cốc nước này đi.” “Ừ... ừ!” Vừa thấy Quang Hựu Lý bưng đến một cốc nước lọc, tôi như nhìn thấy vị cứu tinh của mình vậy, vội vàng đón lấy, uống cạn một hơi. Tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi. Quang Hựu Lý, cảm ơn bạn nhé!” Hựu Như, Hựu Đình, Hựu Vân, chẳng phải tôi đã cảnh cáo các cô rồi sao, không được làm hại công chúa Y Phạm Hi.

Các cô còn không nhớ sao?” Thấy tôi có vẻ đã khá hơn, Quang Hựu Lý mới thở phào nhẹ nhõm. Anh ta nhìn sang ba chị em nhà Hựu Như, ánh mắt vô cùng tức giận.

“Chúng tôi không hề có ý làm tổn hại đến công chúa Y Phạm Hi, chỉ muốn mang cho cô ấy một cốc cocktail để cô ấy khá hơn thôi mà.” Lời khiển trách của Quang Hựu Lý làm cho Hựu Như cảm thấy bất an, nhưng cô ta vẫn cố tìm cách bào chữa cho mình.

“Đúng vậy, chỉ là một cốc cocktail thôi, có gì nghiêm trọng đâu.” Hựu Vân cũng làm ra vẻ oan ức phản bác.

“Hừm, loại cocktail cầu vồng được thêm vào rất nhiều loại hoa quả khác nhau, nhưng thành phần chủ yếu là rượu, loại rượu này nếu đưa cho người đang bị ghen uống không những không cải thiện được tình hình mà trái lại còn làm cho tình hình trở nên nghiêm trọng hơn.” Lời biện minh của Hựu Như và Hựu Vân không thể thuyết phục được Quang Hựu Lý.

Anh ta vạch trần mục đích của hai người họ.

“Lần trước các cô đẩy Phạm Hi xuống suối tôi đã không phạt nặng các cô, nhưng xem ra hình như chỉ có Hựu Đình là còn có chút hối cải, còn hai cô không biết hối hận, ngày càng quá đáng hơn.” “Hoàng tử Quang Hựu Lý, Như Như và Vân Vân, bọn họ cũng không cố ý, vả lại bây giờ công chúa Y Phạm Hi cũng đã đỡ nhiều rồi, xin hoàng tử lượng thứ cho họ.” Quang Hựu Lý vừa dứt lời, Hựu Đình liền xin cho chị và em mình.

“Quang Hựu Lý, thôi bỏ đi, tôi cũng không sao mà!” Tôi nhớ lại lúc tôi và hoàng tử Tây Pháp La bước xuống lễ đài, ánh mắt Hựu Như và Hựu Vân nhìn tôi như kẻ thù, chính điều đó khiến tôi nghi ngờ bất kể họ làm gì cũng không phải vì muốn tốt cho tôi. May mà còn có Hựu Đình, cô ấy đã thật lòng hối cải. Thấy cô ấy nói như vậy, tôi cũng không muốn rầy rà với họ làm gì.

“Được rồi, tối nay tôi còn có việc cần bàn bạc với Phạm Hi, không có thời gian mà tính chuyện với mấy người, mấy người mau đi đi!” Lời nói của tôi khiến sắc mặt Quang Hựu Lý tươi tỉnh lên một chút, anh ta bước đến bên tôi, kéo tay tôi rồi ra lệnh cho mấy chị em Hựu Như đi chỗ khác.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý, công chúa Y Phạm Hi, Hựu Như, Hựu Đình, Hựu Vân xin cáo từ.” Câu nói của Quang Hựu Lý khiến cho ba người họ như trút được gánh nặng. Hựu Như, Hựu Đình và Hựu Vân sau khi hành lễ vội vã rời đi thật xa.

“Quang Hựu Lý, bạn vừa đi đâu vậy?” Tôi lắc nhẹ cánh tay Quang Hựu Lý, tò mò hỏi.

“Vừa rồi tôi đến cung điện gặp hoàng tử Tây Pháp La để nói chuyện, tôi bảo anh ta không được đến gần bạn, nửa bước cũng không được.” “Quang Hựu Lý, bạn cũng thật to gan lớn mật, bạn có quyền gì mà dám ra lệnh cho hoàng tử Tây Pháp La?” Nghe Quang Hựu Lý nói như vậy, thực lòng tôi cảm thấy rất vui, nhưng bề ngoài vẫn làm ra vẻ trách mắng mấy câu.

“Phạm Hi, tôi có quyền làm như thế không, bạn mau nói cho tôi biết đi.” Quang Hựu Lý nhìn tôi cười âu yếm sau đó kéo tay tôi, đưa tôi rời khỏi hoàng cung Tây Ma.

“Nào, tôi đưa bạn trở về trường học, tôi có một món quà muốn tặng bạn, nhất định bạn sẽ rất thích!”

4 Bức chân dung kỳ diệu

Sau khi chúng tôi rời khỏi hoàng cung Tây Ma, chiếc xe thạch anh hình viên kẹo đưa chúng tôi về thẳng học viện. Quang Hựu Lý đỡ tôi xuống xe, đưa tôi đến thư viện. Chúng tôi theo chiếc cầu thang hình xoắn ốc lên tầng trên cùng của thư viện, rồi dừng lại ở trước cánh cửa lớn chạm trổ màu vàng đồng.

“Quang Hựu Lý, đây là đâu vậy?” Tôi nhìn cảnh tượng vô cùng xa lạ xung quanh ngạc nhiên hỏi.

“Suýt, giữ im lặng một chút, đợi tí nữa bạn sẽ biết ngay!” Quang Hựu Lý đưa tay lên miệng nhắc tôi giữ im lặng sau đó lấy ra chiếc chìa khóa dài từ trong túi áo ra. Anh ta cẩn thận tra chìa vào trong ổ khóa, xoay nhẹ nửa vòng. “Kẹt” một tiếng, khóa được mở ra.

Quang Hựu Lý đẩy hé cửa, đưa tay vào trong ra hiệu cho tôi vào trước.

Tôi rón rén bước vào. Vì trời tối, trước mắt tôi là một màn đêm đen kịt, tôi mở to mắt cố nhìn rõ những bí ẩn bên trong. Đúng lúc ấy, Quang Hựu Lý bước đến cạnh tôi với tay ra ấn vào công tắc ở cạnh cửa lớn. “Tách”, đèn ở khắp phòng đều được bật lên, ánh sáng chan hòa khắp nơi.

Nhờ có ánh đèn tôi mới nhìn rõ nơi chúng tôi đang đứng là một căn phòng rất rộng. Nền nhà được lát những viên đá cẩm thạch đen trắng, bốn bên tường treo rất nhiều bức chân dung đẹp đẽ và tinh xảo. Trên mỗi bức chân dung đều có ánh đèn màu vàng đồng chiếu rọi khiến mỗi bức hình trông đẹp và sống động hơn.

Tôi chăm chú ngắm nhìn từng bức tranh.

Mỗi khuôn mặt hiện lên trước mắt tôi đều vô cùng xa lạ. Tôi không hiểu Quang Hựu Lý đưa tôi đến đây xem những bức hình này rốt cuộc là có dụng ý gì.

“Quang Hựu Lý những bức hình này là...” Sau khi lướt nhìn một lượt các bức hình, cuối cùng không kìm nén nổi những thắc mắc trong lòng, tôi cất tiếng.

“Đây đều là những người đã từng giành được danh hiệu ”nữ phù thủy Tây Ma“. Theo thông lệ của học viện, những người đạt được danh hiệu này sẽ được vẽ lại chân dung và treo trang trọng trong căn phòng lớn trên tầng cao nhất của thư viện trường, chính là căn phòng nơi mà chúng ta đang đứng đây.” Quang Hựu Lý giải thích ngắn gọn. Anh ta kéo tay tôi đưa đến trước bức tranh cuối cùng ở góc xa nhất.

“Đi, tôi sẽ đưa bạn đến xem món quà mà tôi muốn tặng bạn.” Một khoảng trống trên bức tường vốn dành để treo bức chân dung mới nhất, chỉ thấy chiếc móc treo đã dính sẵn ở đó. Phía dưới khoảng trống để treo bức chân dung có một chiếc khung lớn được phủ kín bởi một tấm vải lụa màu vàng, chiều cao có lẽ cũng gần bằng chiều cao của tôi.

“Phạn Hi, bạn hãy bước đến, gỡ tấm vải lụa đó ra đi.” Quang Hựu Lý đưa tôi đến trước khung tranh, khích lệ tôi.

“Ừ!” Tôi khẽ gật đầu, bước về phía trước, nắm lấy tấm vải lụa màu vàng mềm mại từ từ kéo xuống.

“Woah!” Tấm vải lụa màu vàng rơi xuống đất, cùng lúc đó một bức chân dung vô cùng tinh tế hiện ra trước mắt tôi.

Người trong bức họa có mái tóc xoắn dài, vàng óng, lấp lánh như tia nắng mặt trời. Làn da giống như loại sứ trắng thượng hạng, mềm mại mịn màng. Dưới hàng lông mi cong dài, đôi mắt giống như hai viên ngọc bích trong suốt, xanh thắm. Chiếc mũi xinh xắn. Đôi môi màu anh đào. Cô gái mặc một chiếc váy diêm dúa, sang trọng tượng trưng cho địa vị cao quý, trên đầu đội vương miện công chúa nạm viên kim cương to màu hồng phấn. Nét mặt tươi tắn, khóe môi mỉm cười đầy ý vị.

“Quang Hựu Lý, người trong bức tranh lẽ nào chính là tôi?” Tôi nhớ lại lần trước trong tiết học nghệ thuật phép thuật của cô Hà Liên Na, trong nhà giữ nhiệt ở vườn hoa của học viện, Quang Hựu Lý đã vẽ hình tôi giữa những đóa hoa Phồn Hi. Nét vẽ trong bức họa này và bức họa đó khá giống nhau. Tôi có thể khẳng định rằng tác giả của bức tranh này là Quang Hựu Lý.

“Tất nhiên là bạn rồi, bạn chính là ”nữ phù thủy Tây Ma” mới nhất, vị trí còn trống để treo bức chân dung ở đây chính là dành để treo bức chân dung của bạn.” Quang Hựu Lý mỉm cười, sau đó khẽ lẩm nhẩm niệm

thần chú. Bức chân dung tựa như mọc thêm đôi cánh bay đến khoảng trống trên tường. “Bộp” một cái, bức tranh ngoan ngoãn dính vào chiếc móc treo sẵn trên tường. Chiếc đèn cảm ứng nhỏ màu vàng đồng vốn được gắn từ trước phía trên bức tranh, tự động phát ra những tia sáng ấm áp, khiến cho bức họa vốn đã rất tinh tế và đẹp mắt lại càng chân thực và sống động hơn.

“Nhưng, có một chuyện tôi cảm thấy rất kỳ lạ...” Tôi chăm chú ngắm nhìn chính mình trong bức chân dung, nét vẽ và màu sắc khiến tôi rất hài lòng. Tôi cúi đầu xuống, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc xoăn dài của mình, nỗi bồn khoăn trong lòng tôi bật phát thành câu hỏi.

“Quang Hựu Lý, rõ ràng tóc tôi có màu bạc, tại sao mấy lần bạn đều vẽ thành màu vàng? Chẳng lẽ bạn lại không phân biệt nổi màu sắc sao?” “À...” Câu nói của tôi khiến Quang Hựu Lý đỏ khốc đỏ cười. Anh ta vuốt nhẹ mái tóc của tôi, an ủi. “Bạn không cảm thấy màu tóc vàng này rất đẹp sao? Phạn Hi, thực ra tôi rất thích màu tóc vàng của bạn, có điều như hiện giờ cũng không sao.” “Mái tóc vàng... Lại nói, tại sao cha mẹ tôi đều có mái tóc màu vàng, chỉ có tôi là tóc màu bạc, thật là kỳ lạ...” Vừa nói đến vấn đề màu tóc, tôi liền nhíu mày lại, cảm thấy có rất nhiều điều khó hiểu. “Phần lớn những người trong vương quốc Y Tỉ chúng tôi đều có mái tóc màu vàng, tại sao tôi lại không giống họ?” “Được rồi, Phạn Hi, đừng nghĩ nhiều nữa, chắc chắn bạn là con gái ruột yêu quý của bá phụ và bá mẫu, vấn đề màu tóc, sau này nếu có cơ hội tôi sẽ từ từ giải thích cho bạn nghe!” Quang Hựu Lý nắm lấy tay tôi, dịu dàng nói.

“Thế nào, Phạn Hi, bạn thích bức chân dung này chứ?” “Thích, rất thích!” Mặc dù mái tóc màu vàng rực rỡ ấy nhìn hơi chói mắt, nhưng đây là món quà mà Quang Hựu Lý đã cất công chuẩn bị, tôi thực lòng rất thích.

“Bức chân dung này thực ra chưa phải là món quà mà tôi dụng công chuẩn bị nhất. Nào, tôi đưa bạn đi xem món quà mà tôi thực sự muốn tặng cho bạn.” Quang Hựu Lý kéo tay tôi bước đến ban công bên ngoài.

Chiếc rèm cửa màu trắng buông xuống bên cửa sổ. Tôi và Quang Hựu Lý đến bên ban công, ánh trăng đêm nay chỉ hé nửa vầng chiếu ánh sáng màu vàng nhạt, đứng ở vị trí cao nhất của tòa nhà đủ để nhìn rõ hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu bên ngoài học viện và tất nhiên, cánh đồng hoa oải hương mà Quang Hựu Lý đã trồng riêng để tặng tôi cũng nhìn thấy rõ mồn một.

“Quang Hựu Lý, tôi nhìn thấy rất rõ cánh đồng hoa oải hương mà bạn đã trồng tặng tôi, bạn có nhìn rõ không?” Một tay tôi kéo cánh tay Quang Hựu Lý, tay kia chỉ ra phía cánh đồng hoa oải hương phấn khích nói.

“Tất nhiên tôi cũng nhìn thấy rồi, nhưng tối nay tôi còn có cái khác quan trọng hơn muốn cho bạn xem...” Quang Hựu Lý lấy từ ống tay áo ra cây đũa phép thuật, chỉ về hướng cánh đồng hoa, vẽ một vòng tròn, miệng khẽ niệm thần chú. Một lúc sau, từ phía cánh đồng hoa oải hương phát ra ánh hào quang màu xanh lá cây kỳ diệu. Ban đầu chỉ là từng đốm từng đốm nhỏ, sau đó dần quy tụ lại thành một khối hào quang màu xanh lục bay đến phía ban công nơi chúng tôi đang đứng.

“Ồ, kia là cái gì thế?” Thấy một vầng hào quang lấp lánh bay về phía chúng tôi, tôi bất giác kêu lên sợ hãi, những tưởng Quang Hựu Lý bên cạnh cũng lo sợ không kém, nhưng trái lại anh ta vẫn rất điềm nhiên, không căng thẳng chút nào. Và thực tế đã chứng minh, nỗi lo sợ của tôi là quá viễn vông. Khi vầng hào quang bay đến bên cạnh, tôi mới phát hiện ra đó chỉ là vô số những con đom đóm trên bầu trời đêm bay đến vờn lượn xung quanh chúng tôi tựa hồ như một tấm thảm rực sáng biết bay vậy.

“A, trò này vui quá...” Tôi thích thú giơ hai tay lên bắt lấy những chú đom đóm bay quanh mình khiến chúng túm tụm lại thành từng nhóm bay xa hơn. Nhóm này bay đi, nhóm khác kéo tới lần lượt nối tiếp nhau, lấp lánh tỏa sáng không gian nơi chúng tôi đang đứng.

Khi nhảy lên bắt lấy những chú đom đóm bay lượn trên không trung, tôi mơ hồ ngửi thấy mùi hoa oải hương thoang thoảng. Tôi hít một hơi thật sâu, muốn tận hưởng những phút giây dịu dàng ngập tràn hương thơm và ánh sáng. Cùng lúc đó, Quang Hựu Lý lại niệm thần chú, những chú đom đóm như nhận được chỉ thị lập tức bay đến khoảng không trước mặt tôi, sắp xếp thành một dòng chữ ngay ngắn - Phạn Hi, Will you be my girl friend? “Woa!...” Nhìn dòng chữ đang nhấp nháy trên không trung, tôi sửng sốt kinh ngạc, vội vàng đưa cả hai tay lên để che giấu cảm xúc quá bất ngờ của mình. Tôi mở to mắt nhìn khuôn mặt rạng rỡ, nụ cười ấm áp của Quang Hựu Lý, một lúc lâu không thốt thành lời.

“Phạm Hi, tình cảm thâm sâu trong trái tim anh thể hiện qua dòng chữ này, nếu em chưa thực sự tin tưởng, anh sẽ tự mình nói ra với em: Phạm Hi, em có muốn làm bạn gái của anh không?”.

Thấy dáng vẻ vô cùng kinh ngạc của tôi, Quang Hựu Lý thu cây đũa phép thuật trong tay lại, nhẹ nắm tay tôi đặt lên trước ngực anh. “Anh sẽ mãi mãi yêu em, chăm sóc em, làm tất cả vì em, không để em phải chịu bất kỳ nỗi oan ức nào.” “Tôi...” Quang Hựu Lý bất ngờ thổ lộ tình cảm khiến đầu óc tôi bỗng trở nên trống rỗng, nhưng tôi nhanh chóng lấy lại cảm xúc của mình. Từ ngày khai giảng đến nay, Quang Hựu Lý lúc nào cũng ở bên cạnh tôi, toàn tâm toàn ý bảo vệ tôi. Sự chăm sóc ân cần của anh từ rất lâu đã chiếm được tình cảm trong trái tim tôi, có thể trở thành bạn gái của anh, đây cũng là điều mà tôi luôn mong đợi. Tôi nhẹ nhàng gật đầu.

“Em đồng ý!” “Cảm ơn em!” Câu trả lời ưng thuận của tôi khiến Quang Hựu Lý vui mừng hơn hở. Anh ôm lấy tôi, nhắc nhở tôi lên quay vòng trên không trung.

Không biết chúng tôi đã quay như vậy bao lâu, vòng quay của anh dần chậm lại, nhưng anh vẫn ôm siết lấy tôi, giữa chúng tôi lúc này đã không còn khoảng cách. Tôi và anh đứng như vậy rất lâu, hơi thở quyện vào nhau. Cuối cùng Quang Hựu Lý cúi xuống trao cho tôi một nụ hôn nồng nàn. Nụ hôn ngọt ngào khiến tôi không thể cưỡng lại mà nhắm mắt lại. Dưới sự chứng kiến của muôn vàn những con đom đóm không ngừng múa lượn trên không trung, nơi ban công, trên tầng cao nhất của thư viện, tôi và Quang Hựu Lý trao cho nhau nụ hôn gắn kết, mãi mãi bên nhau không xa rời...

—^qS

8. Chương 7: Lễ Sinh Nhật Trọng Đại

1 Xem bói đầu năm

Trong đêm tôi nhận được danh hiệu “nữ phù thủy Tây Ma”, tôi và Quang Hựu Lý đã chính thức thổ lộ tình cảm với nhau. Chúng tôi đã trải qua cả một ngày học chán ngán trên lớp. Hôm sau là ngày mừng 1 tháng 1, cũng là ngày sinh nhật thứ mười sáu của tôi. Phụ vương và mẫu hậu đã nói với tôi từ rất lâu, đây là một ngày vô cùng quan trọng, tôi cần mang chiếc hộp đựng vương miện công chúa trở về hoàng cung Y Ti càng sớm càng tốt để tham gia các hoạt động chúc mừng.

Những cô gái của đế chế Tây Ma, chỉ khi nào đủ mười sáu tuổi mới được coi là đã trưởng thành, vì vậy lần sinh nhật lần thứ mười sáu luôn được đặc biệt chú ý hơn các năm khác. Sinh nhật những năm trước của tôi được tổ chức trọng thể một ngày trong toàn vương quốc Y Ti. Nhưng năm nay, phụ vương tôi kéo dài thời gian tổ chức trong ba ngày. Mọi tầng lớp quý tộc trong toàn đế chế Tây Ma đều nhận được lời mời đến hoàng cung tham dự tiệc sinh nhật của tôi. Với thân phận là hoàng tử vương quốc Thần Hựu, Quang Hựu Lý tất nhiên cũng có mặt.

Sáng sớm ngày mừng 1 tháng 1, phụ vương và mẫu hậu cho chiếc xe tinh thể hình viên kẹo dành riêng cho tôi đến đợi sẵn ở cửa ký túc để đưa tôi trở về hoàng cung. Quang Hựu Lý đến từ rất sớm để tiễn tôi, mặc dù anh cũng nhận được lời mời đến tham dự buổi lễ chúc mừng sinh nhật. Nhưng buổi tiệc còn chưa bắt đầu, vì thế anh không thể cùng tôi trở về hoàng cung Y Ti được.

“Phạm Hi, hôm nay là ngày sinh nhật vô cùng quan trọng của em, em hãy mau trở về, trước khi bữa tiệc sinh nhật bắt đầu, nhất định anh sẽ tới và mang đến cho em một món quà sinh nhật mà chắc chắn em sẽ rất thích.” Quang Hựu Lý đỡ tôi lên chiếc xe tinh thể hình viên kẹo và hứa hẹn.

“Vâng, em sẽ đợi anh đến!” Tôi thò đầu ra cửa sổ, ghé sát vào tai Quang Hựu Lý nói. “Em sẽ dành cho anh điệu nhảy đầu tiên trong màn khiêu vũ sinh nhật.” “Điều đó là chắc chắn rồi!” Câu nói của tôi khiến Quang Hựu Lý vui mừng hơn hở. Anh mỉm cười hôn nhẹ lên má tôi, ánh mắt dõi theo chiếc xe tinh thể đưa tôi rời khỏi ký túc cho tới khi khuất hẳn.

Chiếc xe tinh thể hình viên kẹo chạy với tốc độ nhanh nhất đưa tôi trở về hoàng cung. Vừa về đến nơi, tôi còn chưa kịp nghỉ ngơi thì người hầu cận bên mẫu hậu đã chờ sẵn để đưa tôi đến tòa tháp cao tọa lạc trong khuôn viên hoàng cung, nơi ở của Lối Ảnh, bà thầy bói có quyền năng nổi tiếng trong toàn đế chế Tây Ma. Vào mỗi dịp sinh nhật, tôi đều đến tòa tháp của bà, dùng quả cầu pha lê để xem vận mệnh khi bước sang tuổi mới, năm nay cũng vậy.

Tôi theo người cung nữ bước lên những bậc đá trùng điệp, lên đến tầng cao nhất của tòa tháp. Chỗ này ánh sáng mờ tối, hơn nữa bày la liệt những đồ đạc rất kỳ lạ. Mặc dù là thầy bói, nhưng Lối Ảnh rất thích cách trang điểm của bà đồng, giọng nói uyển chuyển, lạ lùng khi trò chuyện với người khác. Tuy tính cách và trang phục của Lối Ảnh rất kỳ quái nhưng khả năng xem bói của bà ta lại xuất thần hơn người. Cho nên dù lối sống có hơi kỳ lạ, nhưng những người trong hoàng cung đều dần cảm thấy quen thuộc, không chút phàn nàn.

“Thầy bói Lối Ảnh, công chúa Y Phạn Hi đến thăm.” Tôi và người cung nữ bước đến căn phòng có bày rất nhiều đồ dùng để xem bói, cung nữ thông báo vào trong phòng ngủ một tiếng, một lúc sau chỉ nhận được một tiếng “ừ” đáp lại.

Đợi một hồi lâu, Lối Ảnh trong trang phục chỉnh tề từ phòng ngủ bước ra. Mặc dù nói là trang phục chỉnh tề, nhưng kỳ thực chiếc mũ bà đồng màu vàng nhạt và bộ y phục cầu kỳ, rộng rãi khiến tôi thấy bà ta vẫn như đang mặc đồ du vật.

“Công chúa, tôi xin lui trước, tôi sẽ đợi công chúa ở dưới tháp.” Thấy Lối Ảnh đi ra, người cung nữ hành lễ với tôi rồi quay lại những bậc đá, đi xuống dưới chân tháp.

“Công chúa Y Phạn Hi, lâu rồi không gặp.

Hình như cô đã thay đổi rất nhiều!” Sau khi người cung nữ đi khỏi, Lối Ảnh bước đến chiếc ghế da thú quen thuộc thường ngồi khi xem bói, hai mắt tinh nhanh như mắt mèo nhìn chăm chăm vào tôi.

“Thật à? Tôi cảm thấy mình cũng không thay đổi nhiều lắm!” Câu nói của Lối Ảnh khiến tôi nhớ đến chuyện tình cảm của tôi và Quang Hựu Lý gần đây, trong lòng chợt cảm thấy rất vui, có thể vì thế mà ngay cả người khác nhìn vào cũng nhận ra khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của tôi. Có điều, đây là bí mật của riêng tôi, tôi tuyệt nhiên không thể nói cho Lối Ảnh biết.

“Rốt cuộc là có thay đổi gì hay không? Quả cầu pha lê này sẽ trả lời cho chúng ta biết.” Lối Ảnh nhìn tôi một lúc, cố dò xét xem tôi có để lộ ra sơ hở nào không. Bà ta lấy từ trong chiếc hộp nhỏ để bên cạnh ra một quả cầu pha lê thường dùng, đặt nó lên mặt bàn.

“Công chúa Y Phạn Hi, mời ngồi!” “Vâng!” Tôi ngồi xuống chiếc ghế trước mặt, cũng giống như những năm trước, chỗ ngồi của tôi đối diện với bà ta qua chiếc bàn nhỏ. Quả cầu pha lê trước mặt tôi không ngừng phát ra những tia sáng óng ánh. Những quãng sáng màu vàng từ trên đỉnh rơi xuống, những tia sáng vàng rực rỡ từ bên trong quả cầu hắt ra, từng lớp từng lớp ánh sáng hòa quyện với nhau tạo thành ánh hào quang lung linh bao quanh quả cầu pha lê trong suốt.

“Được rồi, công chúa Y Phạn Hi, đầu tiên hãy dùng quả cầu pha lê này bói trước. Vẫn như thường lệ, tôi muốn hỏi cô vài câu hỏi.” Khuỷu tay Lối Ảnh tì lên trên bàn, hai tay tựa cằm nghiêm túc nhìn tôi hỏi. “Xin hỏi tâm trạng công chúa hiện giờ như thế nào?” “Tâm trạng? Tôi cảm thấy tâm trạng của mình lúc này rất tốt.” Lối Ảnh vừa nói đến vấn đề tình cảm, tôi bất giác nhớ đến buổi tối trên ban công thư viện, khi Quang Hựu Lý hôn tôi, trong lòng tôi trào dâng cảm giác thật tuyệt vời, như bay vút lên trời xanh bao la ngập tràn ánh sáng.

“Công chúa Y Phạn Hi, nhìn nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô, chắc chắn cô đang có chuyện gì đó rất vui...” Lối Ảnh hoài nghi, nhìn nụ cười ngốc nghếch trên khuôn mặt tôi, vốn định hỏi câu tiếp theo, nhưng đột nhiên dừng lại. “Thôi được rồi, những vấn đề khác tôi không cần hỏi nữa. Hãy để quả cầu pha lê này xem vận mệnh cho cô trong năm nay!” “Vâng!” Tôi cố kìm nén những tình cảm trong lòng lại, trầm ngâm nhìn quả cầu pha lê trước mặt. Nhẹ nhàng đưa hai tay ra nắm lấy quả cầu. Những tia sáng bên trong quả cầu pha lê bắt đầu chạy toán loạn. Lối Ảnh niệm thần chú chậm rãi rồi nhanh dần khiến cho luồng ánh sáng bên trong quả cầu càng điên cuồng di chuyển và từ từ chìm vào khoảng không vắng lặng.

“Được rồi, công chúa Y Phạn Hi, cô có thể bỏ tay xuống được rồi.” Khoảng chừng một phút sau, sau khi tắt cả quảng sáng đều tắt hẳn, Lối Ánh giơ tay lên ra hiệu cho tôi bỏ tay xuống.

Sau khi tôi bỏ cả hai tay ra khỏi quả cầu pha lê, Lối Ánh chăm chăm nhìn vào quả cầu, miệng lại niệm thần chú, ánh sáng trong quả cầu được tập hợp một lần nữa. Rất nhanh, từ bên trong quả cầu xuất hiện một dòng chữ. Tôi ghé lại gần quả cầu quan sát thật kỹ, phát hiện thì ra là chữ “Hựu”. Đúng lúc tôi đang băn khoăn không hiểu chữ “Hựu” đó là ám chỉ vương quốc Thần Hựu hay là Quang Hựu Lý thì đột nhiên từ phía dưới đáy quả cầu bốc lên một làn khói đen dày đặc phủ lên chữ “Hựu” đó.

“Lối Ánh, chuyện này là thế nào?” Làn khói đen đột nhiên xuất hiện trong quả cầu khiến tôi không nhìn thấy được gì. Tôi lo lắng nhìn sang Lối Ánh, hy vọng bà ta có thể giải thích cho tôi hiện tượng kỳ lạ này.

“Công chúa Y Phạn Hi, cô không cần phải hoảng sợ, đây chỉ là câu trả lời mà quả cầu pha lê muốn thông báo cho chúng ta, sự việc này cũng rất bình thường thôi.” Trong khi tôi tỏ ra vô cùng lo lắng, thì Lối Ánh lại rất điềm nhiên, đặt hai tay lên quả cầu, đọc thần chú xua đuổi làn khói đen trong đó, khiến nó khôi phục lại trạng thái lấp lánh ban đầu.

“Quả cầu đã dự đoán được điều gì? Tôi xem không hiểu, nhưng Lối Ánh, chắc chắn bà đã biết rất rõ, mau nói cho tôi biết đi!” Hai tay tôi siết chặt vào nhau, khẩn khoản hỏi.

“Quả cầu pha lê nói công chúa Y Phạn Hi năm nay đã yêu một người. Người đó đến từ vương quốc Thần Hựu, hai người rất yêu nhau, nhưng tình yêu của hai người lại không nhận được sự chúc phúc và phù hộ, người đó sẽ mang lại nhiều đau khổ cho cô.” Thấy dáng vẻ nôn nóng muốn biết câu trả lời của tôi, Lối Ánh khẽ nhắm mắt lại, sau khi hít vào một hơi thật sâu mới chậm rãi tiết lộ câu trả lời.

“Sao? Sao? Chỉ có vậy thôi sao?” Câu trả lời của Lối Ánh làm tôi ngạc nhiên. Tôi cố che giấu nỗi kinh hãi của mình, hỏi lại.

“Đúng. Tất cả chỉ có vậy.” Lối Ánh khẽ gật đầu sau đó nói sang chuyện khác để an ủi tôi. “Nhưng sự việc này sẽ thay đổi, có thể lần sau khi công chúa đến gặp tôi, tình hình đã khác rồi.” “Haizzz!... Đừng nói đến lần này lần sau thế nào, không sai, đúng là tôi đang yêu một người, đúng là người đó đến từ vương quốc Thần Hựu. Hôm nay, tôi sẽ chính thức giới thiệu anh ấy là bạn trai của tôi. Phụ vương và mẫu hậu thương tôi như thế, nhất định sẽ chúc phúc cho tôi và anh ấy. Chắc chắn chúng tôi sẽ nhận được sự ủng hộ của mọi người!” Từ trước đến nay tôi vẫn không tin những lời bói toán của Lối Ánh, trong đầu tôi lúc này chỉ có hình ảnh và nụ cười của Quang Hựu Lý. Lối Ánh nhất định đã nói linh tinh, tôi không nên tin vào những lời nói đó.

2 Món quà quý báu

Tôi hoàn toàn không tin những lời Lối Ánh nói. Có lẽ bà ta cũng cảm nhận được thái độ lạnh nhạt của tôi. Bầu không khí trong phòng bỗng dưng chùng xuống. Những năm trước, sau khi xem bói xong, tôi thường nán lại hàn huyên, tâm sự với Lối Ánh. Nhưng năm nay, tôi liền cáo từ ra về.

“Công chúa Y Phạn Hi, lần này sao công chúa từ biệt Lối Ánh sớm vậy?” Tôi vừa bước ra khỏi tòa tháp, cung nữ vội ra đón thân mật hỏi về ngạc nhiên.

“Không có gì, bà ấy chỉ hỏi mấy câu là xong, ta và bà ấy cũng không có chuyện gì để nói.” Tôi trả lời qua loa, cảm thấy hơi chán nản, nhưng nghĩ đến việc hôm nay tôi nhất định phải cho Quang Hựu Lý thấy hình ảnh xinh đẹp nhất của mình, tôi liền vội vàng cất bước.

“Haizzz, đừng rầy rà nữa, chúng ta hãy mau chóng trở về hoàng cung, ta muốn trang điểm kỹ một chút, tối nay còn có buổi khiêu vũ quan trọng nữa!” “Kỳ lạ, trước nay công chúa có hứng thú với buổi khiêu vũ sinh nhật đâu, năm nay sao lại...” Người cung nữ khẽ lẩm bẩm điều gì đó nhưng tôi không kịp nghe hết đã vội kéo tay cô ta rẽ về hướng cung điện. Khi tôi và cung nữ về đến cung điện, mẫu hậu đã đứng đợi trong điện phòng của tôi. Mẫu hậu đưa đến hơn chục cung nữ, họ bưng các loại đồ trang điểm, đứng xếp hàng dài trong phòng ngủ của tôi, nín thở chăm chú nhìn tôi trở về.

“Mẫu hậu!” Vừa bước vào phòng, trông thấy mẫu hậu đang ngồi trước bàn trang điểm, tôi vội chạy đến lao vào lòng bà.

“Phạm Hi, con đã trở về. Lối Ảnh và quả cầu pha lê nói vận mệnh của con trong năm nay như thế nào?” Mẫu hậu đứng lên để tôi ngồi trước bàn trang điểm, bà lấy từ trong ngăn kéo ra chiếc vương miện màu hồng phấn của tôi, ân cần hỏi.

“Vâng, bà ấy không nói gì cả, cũng chỉ là mấy lời nói như mọi năm, không có gì đặc biệt.” Qua tấm gương trang điểm, tôi khẽ nhún vai nhìn mẹ, không dám nói thật những điều mà quả cầu pha lê và Lối Ảnh đã tiết lộ.

“Ừ, nói vậy cũng đúng!” Mẫu hậu không hề nghi ngờ những điều tôi nói, quay đầu lại ra hiệu bằng mắt cho các cung nữ mang đồ trang điểm lại. Họ lập tức bê đồ trang điểm bước đến trước mặt tôi.

“Phạm Hi, những cung nữ này sẽ trang điểm cho con, đồ trang điểm, con có thể chọn, một lát nữa sẽ có người mang trang phục đến. Bây giờ con lựa chọn đồ trang điểm trước đi đã!” “Mẫu hậu, đồ trang điểm dành cho buổi sinh nhật năm nay của con chắc là sẽ rất đặc biệt phải không?” Tôi lần lượt nhìn những đồ vật độc đáo, tinh tế bày trước mặt, số lượng mỹ phẩm và đồ trang sức có lẽ ít nhất cũng nhiều gấp ba năm trước khiến tôi cảm nhận được sự cưng chiều quá mức của cha mẹ.

“Đó là điều hiển nhiên, sinh nhật năm nay con đã thành thiếu nữ rồi.” Mẫu hậu đứng phía sau vuốt nhẹ mái tóc xoăn của tôi nhìn tôi bằng ánh mắt tràn đầy tình yêu thương. “Năm nay, phụ vương sẽ tổ chức cho con một buổi lễ sinh nhật long trọng nhất từ trước đến nay. Bây giờ cha con còn đang ở trong hoàng cung tiếp đón các vị khách quý đến từ các nước và nhận những lễ vật được đưa đến, lát nữa mẹ sẽ phái người mang đến cho con xem. Con cứ chuyên tâm vào trang điểm đi!” “Vâng ạ!” Tôi khẽ gật đầu, đứng dậy, dõi theo mẹ cho đến khi người ra khỏi điện phòng của tôi, rồi ngồi xuống chỗ cũ để đám cung nữ giúp tôi trang điểm.

“Công chúa Y Phạm Hi, quốc vương và hoàng hậu vương quốc Thần Hựu gửi quà tặng, chúc công chúa sinh nhật tuổi mười sáu vui vẻ!” “Công chúa Y Phạm Hi quốc vương và hoàng hậu vương quốc Hắc Trạch gửi quà tặng. Chúc mừng sinh nhật! Chúc công chúa ngập tràn niềm vui!” “Công chúa Y Phạm Hi, Hắc Trạch Diệu, hoàng tử vương quốc Hắc Trạch, gửi quà tặng...” “Công chúa Y Phạm Hi, Tinh Dã Kỳ, tiểu thư đến từ vương quốc Thần Hựu gửi quà tặng...” ... Khi các cung nữ đang giúp tôi trang điểm, mẫu hậu phái người đứng trước điện thông báo và mang quà tặng đến. Những món quà quý của các vị khách đến từ các nước lần lượt được đưa vào phòng. Trong suốt quá trình trang điểm, tôi đều lắng tai nghe, nhẫn nại chờ đợi cái tên Quang Hựu Lý được xướng lên, nhưng điều khiến tôi thất vọng là trong suốt hơn hai tiếng đồng hồ ngồi trang điểm, tôi không hề nghe thấy cái tên Quang Hựu Lý. Phải chăng Quang Hựu Lý không chuẩn bị quà tặng cho tôi? “Công chúa Y Phạm Hi, chúng tôi đã trang điểm và làm tóc xong.” Sau khi trang điểm xong, cung nữ rất mực cung kính bấm báo.

Cùng lúc đó, hai cung nữ từ bên ngoài bê vào hai chiếc gương lớn đặt phía trước và phía sau tôi. Tôi nhìn chăm chăm vào gương, thấy hình ảnh của mình sau khi trang điểm và làm tóc hoàn toàn mới mẻ, cảm thấy rất hài lòng.

“Ta rất thích kiểu trang điểm và cách làm tóc này. Mọi người có thể lui được rồi.” Tôi thích thú ngắm nhìn hình ảnh của mình trong gương một lúc, không có một tí vết nào, chiếc vương miện công chúa màu hồng trên đầu tỏa sáng lung linh. Đột nhiên tôi cảm thấy ánh sáng ấy hơi chói mắt, vội xua tay cho những người cung nữ trang điểm cáo lui.

“Công chúa hài lòng là tốt rồi, một lúc nữa sẽ có người mang trang phục dành cho bữa tiệc sinh nhật đến, chúng tôi xin cáo lui.” Người cung nữ dẫn đầu thấy tôi có vẻ hài lòng, khuôn mặt không chút biểu cảm, cũng không dám nấn lại lâu, những người còn lại cũng vội vàng rời khỏi phòng tôi.

“Woa...” Tôi nhìn những món quà quý giá được xếp đặt cẩn thận ở một góc không xa, chẳng có hứng thú mở chúng. Tôi nhắm mắt lại, đặt hai tay lên bàn trang điểm, từ từ ngồi xuống. Không hiểu vì sao Quang Hựu Lý không cho người gửi quà đến tặng tôi. Điều này khiến tôi vô cùng thất vọng, chán nản. “Có lẽ là anh ấy đang chuẩn bị một món quà bất ngờ và muốn tận tay mang đến cho mình...” Tôi tự an ủi. Nhưng cho dù làm thế nào, tâm trạng của tôi cũng không khá hơn.

Cánh cửa phòng đột nhiên hé mở, tiếng cung nữ vọng vào.

“Công chúa Y Phạm Hi, trang phục mặc trong buổi tiệc tối nay đã được đưa tới, mời công chúa qua xem.” “Được rồi. Mang vào đây cho ta.” Chắc mẫu hậu đã chuẩn bị rất nhiều trang phục cho tôi lựa chọn. Để thay

đổi tâm trạng, tôi hướng ra phía cửa, muốn xem xem có bao nhiêu trang phục được mang đến. Nhưng trái với dự đoán của tôi, chỉ có duy nhất một chiếc khung bên trên có phủ một tấm lụa màu trắng được khiêng vào phòng tôi. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một bộ trang phục nào lại được treo trên một cái khung phủ kín và được giữ gìn cẩn thận như thế, cũng chưa từng nhìn thấy người đang đẩy nó.

“Đây là...” “Phạn Hi, Surprise!” Tôi chưa kịp nói hết câu, đột nhiên một người từ phía sau chiếc khung nhảy phắt ra kéo tôi ngã vào vòng tay anh ta khiến tôi sợ hãi kêu lên.

“Quang... Quang Hựu Lý... Là anh sao?” Tôi ngã vào vòng tay ấm áp, thân thuộc của anh trong giây lát. Tôi ngẩng lên nhìn nụ cười tươi sáng trên khuôn mặt anh, giật mình hỏi.

“Không phải anh thì còn là ai nữa.” Quang Hựu Lý lưu luyến như không muốn buông tôi ra, dịu dàng hỏi lại tôi.

“Các vị khách đều đã có mặt trong phòng khách, được phụ vương và mẫu hậu đón tiếp. Hơn nữa, đây lại là phòng riêng của em, từ trước đến giờ chưa có người đàn ông nào bước vào. Tại sao anh lại đến được đây?” Tôi vòng tay qua tay anh ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên là quốc vương và hoàng hậu Y Tĩ cho phép anh tới!” Quang Hựu Lý mỉm cười rạng rỡ, trả lời không chút do dự. “Nếu không phải vậy, thì em cho rằng một mình anh có thể vượt qua sự canh gác nghiêm ngặt của đám thị vệ và cung nữ trong hoàng cung mà vào được phòng em sao?” “Nói vậy cũng đúng... nhưng anh đến phòng em còn có việc gì nữa không?” “Đương nhiên là có rồi, vừa rồi cung nữ chẳng phải đã thông báo có người mang trang phục mặc trong bữa tiệc tối nay cho em sao? Anh chính là người mang trang phục đó đến.” Quang Hựu Lý ghé sát vào tai tôi, thì thầm: “Anh đã tự tay thiết kế bộ trang phục này. Phạn Hi, đây là món quà đặc biệt anh muốn dành tặng em!”.

“Thật sao?” Nghe Quang Hựu Lý nói, tôi tròn mắt ngạc nhiên. Lúc trước, vì chưa thấy anh gửi quà đến nên tôi thấy rất chán nản. Bây giờ, sự bất ngờ và niềm vui sướng lại càng tăng lên gấp bội. Tôi chỉ muốn nhanh chóng xem bộ trang phục anh đã tự tay thiết kế cho tôi. “Nào, nhanh lên, cho em xem nào!” “Tuân lệnh!” Quang Hựu Lý làm động tác chào hóm hỉnh, sau đó chạy đến bên chiếc khung phủ tấm vải lụa màu trắng, đưa tay kéo xuống. Tấm vải rơi nhẹ xuống nền nhà.

“Woa...” Trước mắt tôi hiện ra bộ váy tuyệt đẹp. Tôi ngạc nhiên đến sững sờ. Chiếc váy đẹp quá!

3 Lễ sinh nhật trọng đại

Chất vải lụa màu hồng mềm mại, tay áo bông bành tạo kiểu dáng rất đáng yêu, chiếc nơ hình cánh bướm tinh tế, xinh xắn, chân váy được làm bằng vải mỏng xếp nhiều tầng... Sau khi Quang Hựu Lý kéo lớp vải lụa màu trắng xuống, chiếc váy lộng lẫy xuất hiện trước mắt tôi. Anh nhanh chóng rời khỏi phòng để cung nữ trở vào giúp tôi thay y phục. Tôi ngắm mình trong gương. Chà, trông tôi khác quá! Bất giác không thể kìm nén nổi niềm vui sướng quá lớn lao trong lòng, tôi bật cười.

“Thế nào Phạn Hi, bộ trang phục anh thiết kế rất hợp với em phải không?” Sau khi giúp tôi thay trang phục xong, các cung nữ nhanh chóng rời khỏi điện phòng. Quang Hựu Lý bước vào nhìn thấy tôi mỉm cười trước gương, đắc ý hỏi.

“Điều đó là đương nhiên!” Tôi xoay hai vòng, chiếc váy bông bành bay nhẹ trên không, cảm giác vô cùng thoải mái.

“Hựu Lý, chỉ có anh là hiểu suy nghĩ của em.” “Anh không những hiểu suy nghĩ của em mà còn biết rất rõ dáng người của em nữa. Nếu không, làm sao có thể thiết kế được bộ trang phục vừa vặn với em như thế?” Quang Hựu Lý vòng tay ôm lấy eo tôi, hơi thở nồng nàn phả lên má tôi. “Sau này sẽ còn rất nhiều dịp như thế này. Phạn Hi, anh hy vọng anh sẽ có nhiều cơ hội để hiểu về em hơn...” “Muốn hiểu về em hơn, vậy thì ngay từ bây giờ anh đã có cơ hội rồi đó!” Tôi nhẹ nhàng đẩy Quang Hựu Lý ra, kiêu ngạo đưa tay lên chống cạnh sườn. “Nào, bây giờ người đưa ta đến bữa tiệc sinh nhật thôi!” “Thưa tiểu thư xinh đẹp, hành động chống nạnh như thế vốn dĩ chỉ dành cho những quý ông thôi, xin phép tiểu thư hãy để cho kẻ hạ thân này làm thay điều đó...” Nhìn dáng vẻ dương dương tự đắc của tôi, Quang Hựu Lý gượng cười lắc đầu, chẳng biết làm sao, đành phải đưa tay vòng qua ôm lấy cánh tay tôi.

“Được rồi, công chúa kiêu kỳ, chúng ta tới bữa tiệc sinh nhật thôi!” Hội trường lớn, nơi diễn ra buổi lễ sinh

nhật, thông với điện phòng của tôi. Sau khi bước ra khỏi phòng, chúng tôi có thể đến thẳng cửa ngách hội trường lớn tầng hai. Tôi và Quang Hựu Lý cười nói đi đến bên cửa phụ, cung nữ đứng canh giúp chúng tôi mở cửa. Tôi kéo Quang Hựu Lý bước vào. Khi tôi vừa đặt chân lên trên bậc thang đầu tiên, một quãng sáng lớn từ phía đối diện cửa ra vào đột nhiên chiếu rọi vào người tôi. Tôi bất ngờ xoay người lẩn tránh nhưng một giọng nói đồng đặc bất ngờ vang lên, kéo tôi quay lại với thực tế: “Kính thưa các vị khách quý, xin quý vị cho một tràng pháo tay để nhiệt liệt để chào đón nhân vật chính, chủ nhân của bữa tiệc tối nay, công chúa Y Phạn Hi!”.

Người dẫn chương trình vừa dứt lời thì hai quãng sáng khác lại chiếu rọi vào chỗ tôi đang đứng. Nhưng lần này, tôi đã chuẩn bị từ trước. Đúng lúc tia sáng chiếu vào, tôi đã kịp nhắm mắt lại, đợi sau khi cảm thấy mình đã thích ứng được với tia sáng đó, tôi mới từ từ mở mắt ra. Lúc này những tràng pháo tay không ngớt của các vị khách vang lên chào đón sự xuất hiện của tôi.

“Phạn Hi, đây là thời khắc thuộc về em, hãy bình tĩnh và đón nhận nhé!” Quang Hựu Lý đứng chếch phía sau tôi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Vâng!” Tôi quay lại mỉm cười nhìn anh, sau đó hướng về các vị khách bên dưới hội trường, nở nụ cười theo kiểu lễ nghi mà tôi đã được huấn luyện từ nhỏ, tay phải nắm lấy tay Quang Hựu Lý, tay trái nhẹ kéo chiếc váy xinh xắn tạo tư thế đẹp nhất, dịu dàng đi xuống lễ đài.

Hòa nhịp với bước chân của tôi và Quang Hựu Lý là những tiếng vỗ tay không ngớt. Chúng tôi bước xuống bậc thang cuối cùng, tôi đứng giữa hội trường và bày tỏ niềm cảm tạ với mọi người. Tôi đưa hai tay khẽ kéo váy lên, chân phải hơi lùi lại phía sau, mặt hướng về các quan khách, cúi đầu thể hiện lòng biết ơn.

“Bây giờ xin mời công chúa Y Phạn Hi chọn bạn nhảy cho bản nhạc đầu tiên mừng tuổi mới. Mời ban nhạc tấu lên những bản nhạc hay nhất trong buổi tối hôm nay để tất cả mọi người được thưởng thức những điệu nhảy tuyệt vời cùng công chúa Y Phạn Hi xinh đẹp!” Sau khi tôi cúi đầu cảm tạ mọi người, những tiếng vỗ tay trong hội trường cũng thưa dần. Người dẫn chương trình đứng một bên đồng đặc tuyên bố nội dung tiếp theo của bữa tiệc chúc mừng tối nay.

Khi người dẫn chương trình vừa dứt lời, những vị khách có mặt trong hội trường tự giác đứng lên, tản ra xung quanh, nhường lại một khoảng trống hình tròn ở giữa hội trường. Một quãng sáng chiếu rọi vào khoảng trống đó, hai quãng sáng còn lại tiếp tục soi rọi vào tôi. Mọi người hồi hộp chờ đợi xem tôi sẽ chọn ai làm bạn nhảy đầu tiên của mình.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý, May I?” Trong lòng tôi vốn đã sớm chọn được người thích hợp nhất để cùng khiêu vũ bản nhạc đầu tiên trong buổi tối hôm nay, nhưng tôi vẫn đưa ánh mắt nhìn một lượt mọi người trong đám đông, sau đó mới đưa tay ra trước mặt Quang Hựu Lý.

“Rất hân hạnh!” Nụ cười làm mê hoặc lòng người sáng ngời trên khuôn mặt anh. Anh nắm lấy tay tôi, mọi người đứng trước mặt tôi không ai bảo ai lần lượt rẽ sang hai bên nhường lối cho chúng tôi bước vào giữa sân nhảy.

Khi chúng tôi đã đứng ở giữa sân khấu, ban nhạc bắt đầu dạo bản nhạc khiêu vũ khoan thai, réo rắt. Quang Hựu Lý dang hai tay nắm lấy tay tôi, đưa tôi lướt nhẹ theo những điệu nhạc du dương, động tác nhịp nhàng, ăn ý.

Các vị khách có mặt trong khán phòng cũng lần lượt ghép thành từng cặp, hòa mình vào điệu nhạc. Không khí trong khán phòng mỗi lúc một náo nhiệt. Trong điệu nhạc êm ái, mọi người say sưa khiêu vũ, nói cười, ai nấy đều thấy vui vẻ.

Tôi và Quang Hựu Lý khiêu vũ liền ba bản nhạc. Khi đã thấm mệt, chúng tôi nắm tay nhau bước ra bên ngoài nghỉ ngơi. Quang Hựu Lý đi đến bàn nước rồi bưng lại hai ly vang nho. Sau tiếng “cách”, chúng tôi cùng nâng ly uống cạn.

“Đây là sinh nhật vui nhất trong mười lăm năm qua của em!” Sau khi uống cạn ly rượu vang, mặt tôi ửng hồng, tôi nhìn ra giữa hội trường, rất nhiều người đang say sưa khiêu vũ, xúc động nói với Quang Hựu Lý.

“Phạn Hi, em yên tâm, chỉ cần có anh ở đây, từ nay về sau tất cả sinh nhật của em sẽ vui hơn, long trọng hơn!” Quang Hựu Lý lấy một quả pudding đưa cho tôi. “À, đây là loại quả hương vị giống bánh pudding

mà em thích, mau ăn đi!” “Woa!” Vừa nhìn thấy quả pudding, hai mắt tôi sáng lên, tôi hả hê đón lấy. Bất ngờ một giọng nói vang lên không đúng lúc chút nào: “Công chúa Y Phạn Hi”.

“Ồ?” Tôi quay đầu nhìn về hướng phát ra giọng nói, thì ra người vừa gọi tên tôi là hoàng tử Tây Pháp La. Hôm nay anh ta mặc chiếc áo đuôi én màu đen trông rất hấp dẫn. “Ồ, thì ra là hoàng tử Tây Pháp La.” “Tôi thay mặt phụ vương và mẫu hậu đến chúc mừng sinh nhật công chúa Y Phạn Hi, nhưng vì trên đường đi rầy rà một lúc nên bây giờ mới tới được.” Hoàng tử Tây Pháp La ôm hộp quà rất đẹp đến trước mặt tôi. “Công chúa Y Phạn Hi, đây là chút quà nhỏ tặng em. Em hãy mở ra xem đi.” “Ồ, cảm ơn hoàng tử!” Tôi đưa mắt ngược nhìn Quang Hựu Lý. Từ khi hoàng tử Tây Pháp La xuất hiện, sắc mặt anh không được tốt lắm. Nhưng vì phép lịch sự, tôi không thể không đáp lễ, đành phải bỏ quả pudding xuống bàn, đón lấy hộp quà.

Dưới sự chứng kiến của Quang Hựu Lý và hoàng tử Tây Pháp La, tôi tháo chiếc dây lụa hồng, nhẹ nhàng mở món quà. Trong chiếc hộp là một chiếc vòng đeo tay màu đen rất tinh xảo và đẹp mắt, nhưng không biết chiếc vòng được làm từ loại ngọc thạch nào.

“Hoàng tử Tây Pháp La, chiếc vòng tay này, tôi...” Thật lòng tôi muốn nói tôi rất thích chiếc vòng này, nhưng chưa kịp nói hết câu liền bị Quang Hựu Lý tức giận cắt ngang.

”Phạn Hi không thích chiếc vòng này.

Hoàng tử Tây Pháp La, hoàng tử không biết chọn quà gì cả!” Lời nói của Quang Hựu Lý khiến nét mặt của hoàng tử Tây Pháp La bỗng cau lại. Tôi cũng vô cùng kinh ngạc. Thường ngày Quang Hựu Lý cũng ghê gớm, nhưng chưa bao giờ nói những lời bất lịch sự như thế với người khác. Tôi không hề nghĩ những chuyện như thế này sẽ xảy ra.

“Quang Hựu Lý, anh...” Tôi giương mắt sững sờ không biết phải nói thế nào thì Quang Hựu Lý giật lấy chiếc hộp trong tay tôi ném trở lại phía hoàng tử Tây Pháp La, sau đó kéo tay tôi bước ra khỏi hội trường.

4 Quang Hựu Lý khác thường

“Quang Hựu Lý, Quang Hựu Lý...” Quang Hựu Lý kéo tay tôi chạy thẳng đến vườn hoa hoàng cung. Có vẻ như anh vẫn chưa muốn dừng bước, nhưng đôi giày cao gót tôi đang đi không chịu nổi nữa rồi. Tôi gọi to tên anh, cố sức kéo bàn tay anh đang nắm chặt cổ tay tôi lại, tức giận hỏi: “Quang Hựu Lý, rốt cuộc là có chuyện gì thế?”.

Quang Hựu Lý không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn tôi. Thấy nỗi sợ hãi hằn sâu trong mắt tôi, anh mới lên tiếng, giọng nói thủ thỉ về yếu ớt.

“Phạn Hi, xin lỗi em, vừa rồi anh có hơi kích động.” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải tức giận như thế sao?” Giọng nói dịu dàng của Quang Hựu Lý khiến tôi cũng nguôi giận. Tôi nắm lấy tay anh thân mật hỏi. “Dù có bất cứ chuyện gì, anh đều có thể tâm sự với em, em có thể cùng anh giải quyết.” “Chiếc vòng tay mà hoàng tử Tây Pháp La tặng cho em được làm từ một loại ngọc đen.” Sau một hồi lâu im lặng, Quang Hựu Lý nhìn tôi chăm chú như để lấy thêm tự tin rồi tiếp tục nói. “Loại ngọc này rất hiếm thấy, tất nhiên cũng rất quý, nhưng nó và chiếc vòng thạch anh tím em đeo trên cổ tay xung khắc với nhau, cho nên em không thể nhận chiếc vòng ấy, càng không thể đeo nó.” “Haizzz... Chuyện nhỏ như thế mà anh cũng tức giận sao?” Nghe Quang Hựu Lý giải thích, tôi vừa cảm động trước sự bảo vệ chu đáo mà anh dành cho tôi, vừa dở khóc dở cười trước sự kích động của anh. Tôi vòng qua ôm lấy cánh tay anh, trù mến nói. “Hựu Lý, em biết anh rất quan tâm đến em, nhưng bây giờ em không còn là con chim nhỏ chưa đủ lông đủ cánh không thể tự bảo vệ mình nữa rồi. Khả năng phép thuật của em vẫn chưa cao nhưng người khác khó có thể dễ dàng làm hại em được. Hơn nữa, hoàng tử Tây Pháp La thay mặt quốc vương và hoàng hậu Tây Ma đến tặng quà và chúc mừng sinh nhật em, em tin anh ta không có ý gì xấu.” “Hoàng tử Tây Pháp La không cố ý, nhưng...” Quang Hựu Lý nhìn tôi, do dự không nói hết câu. “Thôi, bỏ đi, Phạn Hi, chuyện này em biết cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chỉ cần em không nhận chiếc vòng tay màu đen ấy là được rồi.” “Ồ, vâng, em biết mà, em sẽ làm theo ý anh, để hoàng tử Hựu Lý yêu quý nhất của em không còn phải bận tâm, lo lắng nữa!” Tôi làm mặt xấu chọc Quang Hựu Lý cười, nũng nịu nói, sau đó lắc lắc cánh tay anh. “Chúng ta đã ra ngoài một lúc rồi, chắc bây giờ đã sang chương trình khác. Em là nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay mà vắng mặt lâu như vậy, mình cũng nên quay lại thôi!” “Ừ, chúng ta hãy nhanh chóng quay lại bữa

tiệc.” Sau khi tôi nhắc nhở như vậy, như chợt nhớ ra điều gì đó, anh kéo mạnh tay tôi, hai chúng tôi theo con đường trước mặt, nhanh chóng trở vào hội trường. Khi chúng tôi bước vào hội trường, đúng như tôi dự liệu, trong phòng tiệc quả nhiên đang tiến hành nội dung tiếp theo. Người dẫn chương trình đã mời một số bạn học cùng lớp với tôi tại học viện phép thuật Lợi Á Đồn lên sân khấu phát biểu cảm tưởng về tôi. Tôi và Quang Hựu Lý tận dụng cơ hội này hòa vào đám đông len lén phía trước.

“Được rồi, tiếp theo xin mời Hựu Như đến từ vương quốc Thần Hựu, bạn học cùng lớp với công chúa Y Phạn Hi nói một chút cảm nhận của mình về công chúa, xin quý vị một tràng pháo tay.” Theo lời giới thiệu của người dẫn chương trình, Hựu Như bước lên sân khấu, đứng ở vị trí quan trọng nhất thu hút sự chú ý của mọi người.

“Thưa các vị, tôi là Hựu Như, bạn học cùng lớp với công chúa Y Phạn Hi. Thực ra tôi không thân thiết với công chúa cho lắm, nhưng từ rất lâu tôi đã nghe tới đại danh công chúa Y Phạn Hi nên tôi có thể cống hiến cho quý vị một bí mật thú vị giữa công chúa Y Phạn Hi và hoàng tử vương quốc Thần Hựu - Quang Hựu Lý!” Khi nghe thấy chuyện cống hiến bí mật, các vị khách dưới lễ đài vỗ tay không ngớt. Hựu Như vô cùng đắc ý tiếp lời: “Thực ra từ trước khi nhập học, hoàng tử Quang Hựu Lý đã điên cuồng theo đuổi công chúa Y Phạn Hi, nhưng thái độ của công chúa Y Phạn Hi vẫn rất lạnh lùng. Hoàng tử Quang Hựu Lý đã phải nhọc công theo đuổi công chúa Y Phạn Hi trong một thời gian dài mới có thể khiến công chúa Y Phạn Hi gật đầu, trở thành bạn trai của công chúa. Mặc dù vương quốc Thần Hựu chúng tôi và vương quốc Y Tỉ có nhiều bất hòa, nhưng quốc vương Y Tỉ rất hài lòng với cậu “con rể” tương lai này và đối xử với hoàng tử Quang Hựu Lý rất tốt!”

Nghe Hựu Như nói như vậy, tôi không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Tôi và Quang Hựu Lý mới quen biết nhau từ tháng 9 năm nay và mới thổ lộ tình cảm với nhau. Thời gian từ lúc chúng tôi quen biết đến lúc xác nhận tình cảm với nhau, tính đi tính lại không quá bốn tháng. Nhưng theo lời Hựu Như, tôi phải quen biết với Quang Hựu Lý hơn một năm rồi. Vậy thời gian mà Hựu Như nói hoàn toàn không đúng.

Tôi quay lại nhìn Quang Hựu Lý với ánh mắt nghi hoặc, hy vọng anh có thể giúp tôi giải đáp thắc mắc này. Nhưng nét mặt Quang Hựu Lý vẫn trầm ngâm, anh nhìn chằm chằm vào Hựu Như đang phát biểu trên lễ đài.

“Thật đáng tiếc tình yêu mà hoàng tử Quang Hựu Lý dành cho công chúa Y Phạn Hi chỉ là hoa quỳnh nở giữa đêm khuya. Người mà hoàng tử Quang Hựu Lý nên yêu là tiểu thư Tinh Dã Kỳ thuộc tầng lớp quý tộc của vương quốc Thần Hựu. Để tiêu diệt tình địch Y Phạn Hi, tiểu thư Tinh Dã Kỳ, cô ta...” “Đủ rồi!” Hựu Như còn chưa nói xong, Quang Hựu Lý đã bước nhanh ra trước đám đông, nghiêm giọng cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của cô ta khiến cô ta đột nhiên im bặt.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý, xin hoàng tử không được cắt ngang...” Chứng kiến tình huống này, người dẫn chương trình muốn đứng ra hòa giải, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đặng đặng sát khí của Quang Hựu Lý, anh ta cũng không dám nói thêm điều gì nữa, lặng lẽ về vị trí của mình.

Không khí trong hội trường trầm hẳn xuống. Hựu Như vốn đang đắc ý trên lễ đài, dường như cũng biết mình đã gây ra họa lớn, bối rối sờ trán gãi đầu ngại ngần: “Tôi... những gì cần nói tôi đã nói xong rồi, chúc... chúc công chúa Y Phạn Hi sinh nhật vui vẻ!”

Nói xong, Hựu Như liền bước nhanh xuống lễ đài, chạy như bay ra khỏi hội trường để lại mớ hỗn độn này. Không biết ai sẽ thu dọn cho đây? “A, lúc này dường như có một trục trặc nho nhỏ vừa xảy ra. Nhưng Hựu Như là người cuối cùng bước lên lễ đài phát biểu cảm nghĩ của mình. Các hoạt động chúc mừng sinh nhật lần thứ mười sáu của công chúa Y Phạn Hi trong ngày hôm nay cũng đã đến hồi kết thúc. Mời các vị khách quý theo sự chỉ dẫn của các cung nữ đến cung điện đã được bố trí từ trước để nghỉ ngơi. Ngày mai sẽ diễn ra các hoạt động chúc mừng trong ngày thứ hai, hy vọng các vị sẽ không bỏ lỡ!” Một lúc sau, người dẫn chương trình mới tuyên bố buổi lễ kết thúc và nói lời hẹn gặp quan khách trong các hoạt động ngày hôm sau. Sau đó, hơn mười cung nữ bước vào hội trường lần lượt đưa các vị khách trở về cung điện theo sự bố trí chu đáo từ trước để nghỉ ngơi.

“Công chúa Y Phạn Hi, chúc ngủ ngon!” Hoàng tử Tây Pháp La đến trước mặt tôi, cố ý liếc nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Quang Hựu Lý và không dám đưa chiếc vòng tay màu đen ôm trong lòng cho tôi. Sau khi gật đầu chào tôi, anh ta đi theo người cung nữ bước ra hội trường.

“Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ...” Sau khi hoàng tử Tây Pháp La đi khỏi, trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện những âm thanh “ừ... ừ”, một giọng nói lạnh lùng như thủ thủ bên tai tôi, đó là giọng của một người đàn ông trung tuổi. Ông ta giống như đang niệm thần chú, không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói: “Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ”.

“Hãy để tôi yên!” Giọng nói ấy cứ lặp lại không ngừng khiến tôi cảm thấy hơi đau đầu. Khi mọi người đã rời khỏi hội trường, giọng nói ấy lại vang lên. Cuối cùng, không thể chịu được nữa, tôi đưa hai tay lên ôm lấy đầu mình hét lớn: “Tôi cảnh cáo ông, hãy để tôi yên!”.

“Phạm Hi, em không sao chứ?” Trong hội trường lúc này chỉ còn lại tôi và Quang Hựu Lý. Anh quay đầu lại, thấy tôi đang ôm đầu vẻ đau đớn, anh sợ hãi chạy đến bên tôi, kéo tôi vào lòng.

9. Chương 8: Sự Quấy Rối Của Kẻ Giấu Mặt

1 Giọng nói lơ đãng quấy rầy

Thật kỳ lạ! Khi Quang Hựu Lý ôm chặt tôi vào lòng thì những tiếng “ừ... ừ” trong đầu tôi biến mất, giọng nói của người đàn ông đó cũng không còn rì rầm bên tai tôi nữa.

“Phạm Hi, em vừa nói chuyện với ai thế?” Quang Hựu Lý ôm chặt lấy tôi một hồi lâu, sau khi chắc chắn tôi không sao nữa mới từ từ buông tôi ra. Thấy sắc mặt tôi nhợt nhạt, anh lo lắng hỏi.

“Em, em cũng không biết, chỉ là đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng...” Tôi không muốn làm Quang Hựu Lý lo lắng thêm nên cố gắng mỉm cười nói qua loa. “Chắc là tại lâu rồi không có dịp vui như hôm nay, âm nhạc rộn ràng và không khí náo nhiệt khiến em cảm thấy hơi mệt mỏi thôi!” “Ồ, vậy à? Không sao là tốt rồi! Phạm Hi, bây giờ cũng không còn sớm nữa, để anh đưa em về phòng nghỉ ngơi, buổi lễ sinh nhật còn hai ngày nữa, em nhất định phải giữ gìn sức khỏe mới được!” Quang Hựu Lý không mấy may nghĩ ngờ những lời tôi nói. Anh ôm vai tôi, đưa tôi bước lên cầu thang tầng hai.

“Quang Hựu Lý, chuyện mà Hựu Như vừa nhắc đến...” Tôi vừa tựa vai vào anh bước lên cầu thang, ngược nhìn sắc mặt nặng nề, trầm ngâm của anh, thận trọng hỏi.

“Hựu Như, cô ta... cô ta nói dối đó, em chớ tin lời cô ta. Tinh Dã Kỳ là tiểu thư thuộc tầng lớp quý tộc ở vương quốc anh, những người quen biết với cô ấy rất ít. Anh với cô ấy tuyệt đối không có chút tình cảm đặc biệt nào. Phạm Hi, em nhất định phải tin anh!” Nghe tôi nhắc đến chuyện này, cánh tay Quang Hựu Lý đang ôm lấy vai tôi, bỗng nhiên siết mạnh khiến vai tôi đau điếng.

“Quang Hựu Lý, tay anh siết mạnh làm vai em đau quá!” Tôi cau mày gắt nhẹ với anh.

“Ôi! Anh xin lỗi, anh nhất thời không chú ý!” Thấy tôi nhắc nhở, Quang Hựu Lý mới vội vàng nói lỏng tay ra, giọng hối lỗi.

“Không sao, em biết anh không cố ý mà!” Tôi và Quang Hựu Lý theo con đường lúc trước trở về điện phòng. Suốt dọc đường đi, chúng tôi không nói thêm câu nào nữa. Khi anh đưa tôi về đến cửa phòng, quay người chuẩn bị bước đi, tôi vẫn bứt rứt chuyện Hựu Như, muốn hỏi cho rõ ràng.

“Quang Hựu Lý, em muốn biết, chuyện Hựu Như nói anh theo đuổi em một năm nay cũng là nói dối sao?” “...” Đối diện với câu hỏi của tôi, Quang Hựu Lý im lặng hồi lâu, có lẽ anh không muốn trả lời, nhưng tôi đưa tay ra nắm chặt tay anh. Nếu anh không cho tôi một câu trả lời thỏa đáng, tôi nhất định không để anh đi.

“Phạm Hi, em muốn biết câu trả lời sao? Đó là một câu chuyện rất dài, rất phức tạp, giờ đã muộn rồi, những hoạt động chúc mừng sinh nhật em còn diễn ra trong hai ngày tới. Em hãy kiên nhẫn chờ đợi hai ngày nữa, đợi sau khi lễ sinh nhật của em kết thúc, anh nhất định sẽ nói rõ với em mọi chuyện.” Quang Hựu Lý nhìn về mặt cổ cháp của tôi, buông tiếng thở dài vẻ nặng nề, bất lực.

“VẬY... vậy cũng được!” Tôi nhìn nét mặt của Quang Hựu Lý, cảm thấy sự kiên quyết vừa rồi của mình dường như có phần hơi quá. Tôi nhẹ nhàng buông tay anh, đặt lên má anh một nụ hôn tạm biệt. “VẬY em vào phòng nghỉ ngơi, anh cũng về nghỉ sớm đi nhé!” “Ừ, chắc chắn rồi! Em mau vào trong đi!” Quang Hựu Lý khẽ gật đầu, chờ tôi bước vào phòng mới quay người đi ra.

Sau khi về đến phòng, với sự giúp đỡ của cung nữ, tôi tháo chiếc vương miện xinh xắn trên đầu xuống, thay bộ váy đang mặc trên người, ngâm mình trong bồn tắm ngập đầy bọt xà phòng và mùi hương nhẹ nhàng, dễ chịu. Tắm xong, tôi ngã người trên chiếc giường rộng, thoải mái, nghĩ đến những lời nói của Hựu Như trên sân khấu tối nay, lại nhớ đến câu chuyện phức tạp mà Quang Hựu Lý hứa hai ngày nữa mới nói rõ ràng cho tôi nghe, tôi trần trọc, không sao chợp mắt được.

Đột nhiên, trong đầu tôi lại vang lên những tiếng “ừ... ừ”. Tôi lập tức ngồi bật dậy, cảnh giác đưa hai tay lên bịt tai lại, không muốn nghe thấy giọng nói của người đàn ông trung niên kia nữa.

“Làm thế cũng vô ích thôi, công chúa Y Phạn Hi...” Cho dù tôi có cố gắng bịt chặt tai lại đến thế nào thì giọng nói đó vẫn vang lên rõ ràng, sang sảng trong đầu tôi. “Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ...” “Đủ rồi, không cần nói nữa!” Tôi bỏ hai tay xuống, nắm chặt tấm chăn mềm mại đắp trên người, không kiên nhẫn nổi hét lên.

“Công chúa Y Phạn Hi, có chuyện gì vậy ạ?” Tiếng hét của tôi phá tan màn đêm tĩnh mịch, người cung nữ canh gác bên ngoài vội vàng đẩy cửa nhìn tôi lo lắng hỏi.

“Ta...” Tôi đang định nói có người đàn ông trung niên đang quấy rầy tôi bằng những lời lẽ kỳ lạ, thì giọng nói của người đàn ông ấy lại vang lên trong đầu.

“Lời tôi nói chỉ có một mình cô nghe thấy, cô có nói với mọi người rằng có người đang nói chuyện với cô, người ta cũng không tin đâu.” “VẬY... vậy ông muốn gì?” Nghe ông ta nói như thế, tôi vô cùng sợ hãi, bất chấp sự có mặt của người cung nữ, tôi vẫn tiếp tục nói chuyện với ông ta.

“Thực ra, chỉ cần trong lòng cô nghĩ gì tôi đều cảm nhận được, không cần cô nói ra thành lời, suy cho cùng cô cũng không muốn cả buổi tối đều ngồi tự thoại, để người ta cho rằng cô bị điên chứ?” Người đàn ông đó cố gắng thuyết phục tôi.

“Công chúa, công chúa không sao chứ ạ?” Người cung nữ thấy tôi nói mấy câu như vậy, vô cùng lo lắng chạy đến bên tôi, muốn xem đã có chuyện gì xảy ra với tôi.

“Không sao. Ta mới gặp ác mộng, không tỉnh táo nên mới nói mê mấy câu, bây giờ thì không sao rồi!” Tôi ngăn không cho người cung nữ chạy đến, giả bộ làm ra vẻ buồn ngủ xưa tay nói với cô ta. “Bây giờ cũng muộn rồi, ta ngủ tiếp đây, cô cũng đi ngủ đi!” “VẬY công chúa nghỉ ngơi sớm đi ạ. Tôi sẽ canh gác bên ngoài, nếu công chúa cần gì cứ gọi to một tiếng là được.” Người cung nữ nhìn tôi vẻ hoài nghi, dường như không phát hiện thấy có chút khác thường nào, cô ta đành cúi người hành lễ rồi đi ra.

“Tốt rồi, bây giờ không có ai, ông hãy mau nói đi, rốt cuộc ông là ai? Ông muốn gì?” Tôi nói thầm trong lòng, muốn ông ta trả lời những thắc mắc của tôi.

“Tôi chỉ muốn báo cho cô một tin. Tôi tên là gì không quan trọng, quan trọng là tôi muốn cho cô thấy bộ mặt thật của Quang Hựu Lý để cô biết người mà cô lựa chọn rốt cuộc là người như thế nào!” Người đàn ông đó không trả lời câu hỏi của tôi, giọng nói lạnh lùng của ông ta vang lên trong đầu tôi.

“Nếu thực sự là như thế, bây giờ ông có thể nói được rồi. Tôi đang muốn nghe đây. Quang Hựu Lý rốt cuộc là người như thế nào?” Nghe ông ta nói, tôi vỡ tổ ra hứng thú, khoan vùi mình vào trong chăn, tiếp tục dòng suy nghĩ.

“Cô thực sự muốn biết sao?” “Điều đó là đương nhiên!” “Nếu cô thực sự muốn biết câu trả lời, sáng sớm ngày mai hãy đến bên hồ Kinh Dạ. Tôi cũng có cái muốn cho cô xem, sau khi xem xong, nhất định cô sẽ rất kinh ngạc.” Sau khi xác nhận rõ ràng ý định của tôi, người đàn ông trung niên khẽ cười, thông báo thời gian và địa điểm, rồi giọng nói của ông ta và những tiếng “ừ... ừ” trong đầu tôi đều biến mất.

“Này... này...” Tôi nóng lòng muốn hỏi ông ta nhưng không được. Tôi giận dữ vùi đầu vào chiếc chăn mềm mại, vô cùng khó chịu trước thái độ của ông ta. Mọi việc sẽ được giải quyết vào ngày mai. Ngày mai nhất

định tôi sẽ dậy sớm, trước khi các hoạt động chúc mừng sinh nhật diễn ra, đến bên hồ Kinh Dạ để xem người đàn ông kỳ cục đó rốt cuộc muốn giở trò gì.

2 Người đàn ông lạ mặt

Sáng hôm sau, tôi thức dậy từ rất sớm. Sau khi rửa mặt, thay quần áo, tôi tránh được sự canh gác của người cung nữ, lặng lẽ trốn ra ngoài từ cửa sau. Tôi tóm được một thị vệ, bắt anh ta dắt đến cho tôi con bạch mã mà phụ vương đã tặng tôi nhân dịp tôi tròn mười hai tuổi. Người thị vệ nhanh chóng đưa con ngựa đến trước mặt tôi. Tôi cười lên lưng ngựa, men theo mật đạo hướng tới hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu.

Hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu thuộc khu vực chung của đế chế Tây Ma, bất kể là người Y Tĩ tinh thông phép thuật trắng, người Thần Hựu hiểu biết phép thuật ma quỷ hay người Hắc Trạch rành rõ phép thuật yêu linh đều không được phép trở lại phép thuật trong khu vực này. Để có thể kiểm soát hiệu quả hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu, trong hoàng cung của ba nước đều xây dựng mật đạo thông tới đây, đảm bảo khi có chuyện bất trắc xảy ra trong khu vực này, cả ba nước đều có thể kịp thời ra tay can thiệp.

Tôi phi nước kiệu hướng về khu rừng. Chưa đầy mười phút, tôi đã đến được bên ngoài ranh giới tiếp giáp rừng Ngân Vu. Tôi xuống ngựa, đứng nhìn lớp sương mù dày đặc bao quanh khu rừng. Lần đầu tiên khi vào rừng Ngân Vu, sự cố làn khói đen kỳ lạ mà tôi gặp phải vẫn ám ảnh tôi. Đúng lúc tôi đang do dự, thì trong đầu tôi lại xuất hiện những tiếng “ù... ù” rất khó chịu. Mặc dù vậy, lần này tôi đã có sự chuẩn bị.

“Này, bây giờ tôi đang ở bên ngoài rừng Ngân Vu, nếu tôi đi đến hồ Kinh Dạ, ông có thể đảm bảo chắc chắn trên đường đi không có sự cố nào xảy đến với tôi chứ?” Lần này không đợi ông ta nói trước, tôi nhanh chóng lên tiếng.

“Tất nhiên rồi, tôi có thể đảm bảo, công chúa Y Phạn Hi tuyệt đối không gặp phải bất kỳ sự tấn công bất ngờ nào, chắc chắn có thể bình an đến được bên hồ Kinh Dạ.” Có lẽ ông ta đã chuẩn bị từ trước cho câu hỏi của tôi. Tôi vừa nói dứt câu, ông ta đã vô cùng tự tin tiếp lời.

“Vậy thì được, bây giờ tôi sẽ đi đến rừng Ngân Vu.” Nói xong, tôi bước qua ranh giới tiến vào rừng Ngân Vu. Men theo con đường lần trước Tinh Dã Kỳ đưa tôi đi, nhằm thẳng hướng hồ Kinh Dạ mà bước. Mặc dù có sự bảo đảm của người đàn ông kỳ lạ kia, nhưng tôi vẫn thấy e sợ. Tôi vừa bước đi vừa quan sát bốn hướng, chỉ sợ gặp phải làn khói đen hoặc bị thú dữ tấn công.

Tôi nơm nớp lo sợ vượt qua rừng Ngân Vu.

Suốt dọc đường đi không gặp phải bất kỳ sự cố nào, thuận lợi đến bên hồ Kinh Dạ. Hồ Kinh Dạ vẫn như lần trước khi tôi tham gia cuộc thi ngày hội thiếu nữ, mặt nước trong xanh và tĩnh lặng. Tôi lưỡng lự, chậm rãi bước đến bên hồ, muốn nán lại xem rốt cuộc cái gì giúp tôi hiểu được bộ mặt thật của Quang Hựu Lý.

“Tốc độ đi của cô nhanh hơn tôi nghĩ đó. Có lẽ cô đang rất nóng lòng muốn biết bộ mặt thật của Quang Hựu Lý?” Khi tôi nhìn ra xung quanh, giọng nói của người đàn ông ấy lại vang lên, nhưng lần này nó không cất lên từ trong đầu tôi như tôi nghĩ, mà có vẻ như rất gần bên tai tôi.

“Ông ở đâu? Tại sao tôi không nhìn thấy ông?” Tôi nhìn ra mặt hồ xa xăm rồi nhìn xung quanh rừng Ngân Vu phủ mờ sương trắng, ngoài tôi ra không hề có bóng dáng ai.

“Tôi đang ở trước mặt cô.” Giọng nói của người đàn ông đó cất lên, lần này ở khoảng cách tương đối gần, giọng nói của ông ta như từ phía dưới hồ truyền lên. Tôi nhìn ra trước mặt, phát hiện thấy trên mặt hồ Kinh Dạ có những gợn sóng nhỏ.

Tôi chăm chú nhìn, những gợn sóng dần dần mở rộng, một vài tia nước nhỏ từ trên mặt nước phun lên, một hình ảnh dần dần hiện ra trên mặt nước. Đó là khuôn mặt của một người đàn ông trung tuổi, nghiêm nghị, nước da ngăm ngăm, đôi mắt sáng và vô cùng mạnh mẽ, đôi môi cứng lạnh, cằm vuông vắn, chính trực. Nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ uy nghi như thế, tôi bất giác rung mình ớn lạnh.

“Công chúa Y Phạn Hi, bây giờ cô nhìn thấy tôi rồi chứ?” Cái miệng khê mấp máy, giọng nói quen thuộc lại vang lên bên tai tôi. Âm thanh ấy giúp tôi xác định người đàn ông cất giọng nói nhập vào đầu tôi chính là khuôn mặt vô cùng lạnh lùng kia.

“Vâng, tôi nhìn thấy ông rồi!” Không biết vì sao tôi không muốn khuôn mặt đó nhận ra vẻ sợ hãi và nhút nhát của tôi. Tôi nắm chặt bàn tay tự cổ vũ mình, sau đó bước lên phía trước, đứng sát mép hồ, nhìn vào khuôn mặt đó nói: “Ông nói chỉ cần tôi đến bên hồ Kinh Dạ, ông sẽ cho tôi thấy bộ mặt thật của Quang Hựu Lý. Bây giờ tôi đã đến rồi, ông có thể đưa bằng chứng của ông ra”.

“Không vấn đề gì, tôi có thể cho cô xem bằng chứng ngay bây giờ. Có điều, cô phải có sự chuẩn bị tốt đã, cô không đủ sức chịu đựng được sự thật này đâu.” Mặc dù đã cố gắng che giấu, nhưng người đàn ông đó vẫn nhận thấy sự sợ hãi trong lòng tôi. Ông ta cười lớn, không hề do dự, sau khi nói xong liền bắt đầu niệm thần chú.

Cùng với những tiếng niệm thần chú không ngừng của ông ta, một vật giống như hình chiếu xuất hiện trên mặt hồ. Tôi chăm chú nhìn vào những hình ảnh lay động trên mặt nước, phát hiện thấy một căn phòng khá quen thuộc. Trong căn phòng lớn đó, trên tường treo những bức chân dung rất tinh tế và đẹp mắt. Nền nhà lát đá cẩm thạch đen trắng. Tôi vừa nhìn liền nhận ra ngay đó chính là căn phòng lớn treo những bức chân dung của các quán quân trong cuộc thi ngày hội thiếu nữ ở trên tầng cao nhất của tòa nhà thư viện mà Quang Hựu Lý đã đưa tôi đến lần trước.

Tôi đang băn khoăn không hiểu vì sao ông ta lại cho tôi xem nơi này, thì đột nhiên có hai người xuất hiện trong căn phòng đó - một người là Quang Hựu Lý còn người kia là... thực sự là Tinh Dã Kỳ! Tôi há to miệng ngạc nhiên. Tại sao hai người họ lại có mặt trong căn phòng này? Đúng lúc đó, Tinh Dã Kỳ nhìn lên bức chân dung của tôi, nũng nịu nói:

“Hựu Lý, vị trí quán quân trong cuộc thi ngày hội thiếu nữ năm nay lẽ ra phải thuộc về em. Nhưng anh muốn em cố ý nhường phần thắng cho Y Phạn Hi để cô ta trở thành nữ phù thủy Tây Ma, trong lòng em thực ra không phục!”.

“Kỳ, nhẫn nại nhường nhịn một tí cũng tốt.” Quang Hựu Lý bước trên phía trước thân mật hôn nhẹ lên trán Tinh Dã Kỳ, dịu dàng an ủi. “Chỉ cần chúng ta lấy được toàn bộ linh lực của Y Phạn Hi, sau đó có thể đá cô ta đi. Bây giờ cô ta đã hoàn toàn tin tưởng anh. Không bao lâu nữa chúng ta sẽ đạt được mục đích của mình.” “Điều này còn phải kéo dài trong bao lâu? Ngày ngày nhìn anh đóng giả làm bạn trai cô ta, em phát điên lên mất!” Tinh Dã Kỳ đưa một ngón tay chỉ vào ngực Quang Hựu Lý, bề ngoài tỏ vẻ giận dữ, nhưng thực chất là để làm nũng.

“Ngoan nào, ngoan nào, phải biết nhẫn nại một chút mới tốt. Chiếc vòng tay bằng thạch anh tím trên tay phải Y Phạn Hi sẽ nhanh chóng hút hết linh lực của cô ta...” Giọng nói của Quang Hựu Lý nhỏ dần, vì lúc đó anh ta đã cúi thấp đầu đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi Tinh Dã Kỳ... Hình ảnh chiếu đến lúc này liền dừng lại.

Mặc dù chỉ có mấy phút ngắn ngủi nhưng đủ khiến sắc mặt tôi trắng bệch, chân tôi đứng không vững.

“Công chúa Y Phạn Hi, qua những hình ảnh vừa rồi chắc hẳn cô đã thấy rõ bộ mặt thật của Quang Hựu Lý?” Hình ảnh vừa rồi làm tôi vô cùng hoang mang, người đàn ông trung tuổi nhìn tôi cười lớn rồi lạnh lùng nói. “Quang Hựu Lý không cho cô nhận chiếc vòng tay màu đen mà hoàng tử Tây Pháp La tặng chính là vì lo lắng nó sẽ ảnh hưởng đến việc chiếc vòng thạch anh tím hút linh lực của cô. Mục đích của anh ta là cùng Tinh Dã Kỳ kết thành một đôi, cô chỉ là đối tượng để anh ta lợi dụng mà thôi.” “Không! Không thể nào...” Tôi lùi lại mấy bước, tay trái chạm nhẹ vào chiếc vòng thạch anh tím đang phát sáng, lắc đầu yếu ớt lắm bầm. “Quang Hựu Lý không phải là loại người này, tuyệt đối không phải.” “Nếu như cô không tin lời tôi, cô có thể bí mật quan sát Quang Hựu Lý, nhìn xem những biểu hiện của anh ta trước mặt cô và những người khác có giống nhau không. Cô cũng cần đặc biệt chú ý đến Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ, những biểu hiện tình cảm giữa hai người họ, tôi dám đảm bảo, chỉ cần chú ý quan sát nhất định cô sẽ phát hiện ra nhiều điều.” Thấy đáng vẻ còn chưa thực sự tin tưởng của tôi, người đàn ông trung niên không buộc tôi phải lập tức chấp nhận sự thật này, nhưng đưa ra cho tôi một đề nghị. “Xem ra những hoạt động chúc mừng sinh nhật của cô hôm nay sắp bắt đầu rồi đó, cô cũng nên trở về, hy vọng cô có thể xem xét đề nghị của tôi.”

3 Hồn bay phách lạc

Sau khi người đàn ông trung niên nói xong đề nghị của mình, khuôn mặt ông ta mờ dần, nhỏ dần cho đến khi biến mất hoàn toàn xuống lòng hồ Kinh Dạ. Tôi hồn bay phách lạc quay trở về, vô thức lần theo con

đường xuyên qua khu rừng như lúc đến. Con ngựa bạch vẫn ngoan ngoãn đứng đợi tôi. Vừa trông thấy tôi đi ra, nó vui mừng tung vó hí vang chạy đến bên tôi.

“Chúng ta mau về cung thôi, cũng không còn sớm nữa.” Nếu là những lúc bình thường, chắc chắn tôi còn muốn nán lại chơi với chú ngựa đáng yêu này một lúc. Nhưng hôm nay, tôi không còn tâm trí đâu để nghĩ đến những chuyện đó, vội vàng lên lưng ngựa, kéo dây cương, phi thẳng về hoàng cung theo mật đạo.

Sau khi về đến hoàng cung, tôi không trở về điện phòng ngay mà cưỡi ngựa lao tới hội trường nơi đang diễn ra các hoạt động chúc mừng sinh nhật. Người cung nữ đứng canh bên ngoài hội trường thấy tôi đến, vui mừng định chạy vào báo tin, nhưng tôi kịp thời đưa tay ngăn lại.

Tôi không muốn bất kỳ ai biết trước sự có mặt của tôi. Vẫn mặc trên người bộ quần áo bình thường, tôi bước vào hội trường. Bên trong hội trường, ban nhạc đang tấu lên những bản nhạc du dương. Các quan khách mặc những bộ trang phục lịch sự, trang nhã, khi thấy tôi, nhân vật chính của bữa tiệc, lại mặc quần áo thường ngày bước vào, họ lập tức nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò.

Chếch sang bên phải hội trường gần sân khấu có kê chiếc bàn dài phủ khăn màu trắng, trên đó bày la liệt các loại thức ăn và đồ uống. Chợt có cảm giác khô cổ, tôi bước đến bên chiếc bàn dài đặt ở góc gần nhất, đưa tay rót lấy một cốc rượu nho. Khi nhắc cốc rượu lên định uống một ngụm, tôi chợt nhìn thấy hai người quen thuộc ngồi trong góc khuất - đó là Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ.

Hai người họ ngồi ở vị trí ít ai để ý. Họ có những cử chỉ hết sức thân mật, ngồi cạnh nhau, khuôn mặt rất gần nhau, dường như họ đang nói đến một bí mật nào đó mà không muốn người khác biết được. Nhìn dáng vẻ hiện giờ của họ, trong đầu tôi lại liên tưởng đến những hình ảnh vừa mới thấy được trên mặt hồ Kinh Dạ. Tôi lắc đầu thật mạnh, gắng sức vùng vẫy thoát ra khỏi những hình ảnh đáng sợ cứ quẩn riết lấy tâm trí tôi. Tôi tự an ủi mình để trấn tĩnh lại. Có lẽ Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ chỉ đang bàn bạc với nhau một chuyện quan trọng nào đó. Họ tuyệt đối không suy tính gì đến tôi.

“Suy tính”, từ này vô tình nhắc tôi nhớ lại những lời người đàn ông kỳ lạ kia nói. Tôi cúi đầu nhìn xuống chiếc vòng thạch anh tím. Trong một thời gian dài, tôi đã đeo nó trên cổ tay phải của mình, trong lòng tôi bỗng thấy sợ hãi, cảm giác trước nay chưa từng có, chiếc vòng này thực sự là kẻ tiếp tay cho Quang Hựu Lý thực hiện mục đích thâm độc hút hết linh lực của tôi sao? Nếu điều đó là sự thật thì tại sao tôi không tháo ngay nó ra? “Phạm Hi, em về rồi sao?” Khi tôi đang mải suy nghĩ thì Quang Hựu Lý vô tình nhìn ra, phát hiện thấy tôi đang đứng chết lặng một chỗ, vội vàng bước đến thân mật hỏi. “Từ sáng sớm anh đã đến điện phòng tìm em, cung nữ nói em ra ngoài từ rất sớm, không biết là đi đâu. Anh quyết định đến hội trường tìm em, giờ em đã về rồi. Em đã đi đâu đó khá lâu, đúng không?” “À, em cưỡi ngựa ra ngoài cung dạo chơi, mãi chơi quá quên mất cả giờ giấc, cho nên bây giờ mới trở về.” Thấy Quang Hựu Lý làm ra vẻ quan tâm hỏi, tôi buộc phải gượng ép trả lời, nở nụ cười giả dối. Tôi đưa mắt nhìn sang Tinh Dã Kỳ đang ngồi trong góc, ra vẻ tình cờ hỏi. “Anh và Tinh Dã Kỳ vừa nói chuyện gì vậy? Có vẻ rất hợp ý.” “À, không có gì. Tinh Dã Kỳ cảm thấy buổi lễ sinh nhật của em rất trang trọng. Anh nói Phạm Hi là con gái yêu duy nhất của quốc vương Y Tĩ, tất nhiên sẽ nhận được sự chăm sóc đặc biệt mà người bình thường không thể so sánh được.” Câu hỏi của tôi khiến Quang Hựu Lý lẳng người trong giây lát, nhưng anh ta đã nhanh chóng lấy lại được sự bình tĩnh và trả lời rất lưu loát. Có điều sắc mặt không được tự nhiên cho lắm. Điều này thì tôi có thể dễ dàng nhận ra, nhất định anh ta đã nói dối.

Ban đầu, tôi vốn có ý định nhân dịp này cho Quang Hựu Lý cơ hội cải chính hình tượng của bản thân, nhưng nhìn thấy dáng vẻ chẳng chút ăn năn của anh ta, cán cân công lý trong lòng tôi dần dần nghiêng về phía người đàn ông trung niên kia. Tôi rất muốn lớn tiếng hỏi thẳng Quang Hựu Lý ngoài ham muốn linh lực của tôi, còn có ý đồ hãm hại bao nhiêu người nữa. Nhưng khi mọi chứng cứ vẫn chưa rõ ràng, tôi cần giữ kín mọi chuyện trong lòng, không thể để tình hình trở nên lộn xộn.

“Công chúa Y Phạm Hi, hôm qua vì có việc nên tôi không thể đến để chúc mừng sinh nhật công chúa, mới chỉ cho người đưa quà sinh nhật đến. Món quà đó, công chúa có thích không?” Tôi và Quang Hựu Lý vừa nói xong câu chuyện, Tinh Dã Kỳ cũng bước tới mỉm cười hỏi tôi.

“À, tôi rất thích, cảm ơn bạn.” Thực ra ngay cả món quà Tinh Dã Kỳ tặng tôi là gì, tôi cũng không biết. Hôm qua, trong tâm trạng chờ đợi món quà của Quang Hựu Lý tôi không hề chú ý đến thông báo của cung nữ về quà tặng của những người khách khác. Nhưng đang đối diện với Tinh Dã Kỳ, tôi không thể không

nói dối.

“Không cần khách khí, công chúa Y Phạn Hi, sau sinh nhật mười sáu tuổi, bạn đã trở thành thiếu nữ, lẽ đương nhiên sẽ nhận được nhiều món quà khiến bạn hài lòng.” Tinh Dã Kỳ vừa nói vừa đưa mắt nhìn sang Quang Hựu Lý. “Hoàng tử Quang Hựu Lý, công chúa Y Phạn Hi mới trở về, có lẽ nên để công chúa lên điện phòng trang điểm và thay trang phục, chúng ta tiếp tục thảo luận vấn đề đang nói dở. Bạn có đồng ý như thế không?” “Tôi thấy ý kiến này rất hay. Phạn Hi, em nghĩ sao?” Quang Hựu Lý đáp lời, mặc dù miệng anh ta thì hỏi ý kiến tôi nhưng ánh mắt thì nhìn sang khuôn mặt Tinh Dã Kỳ, điều này càng khiến tôi thêm thất vọng.

“Tinh Dã Kỳ nói rất phải, em mới từ bên ngoài hoàng cung trở về, còn nhể nhại mồ hôi, em cũng nên trở về điện phòng tắm rửa, thay trang phục. Quang Hựu Lý, Tinh Dã Kỳ, chút nữa gặp lại.” Mặc dù tôi không biết Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ rốt cuộc đang nói chuyện gì mà quan trọng đến mức phải tìm cách yêu cầu tôi tránh đi, nhưng tôi vẫn quyết định tuân thủ nguyên tắc: khi nào chưa tìm ra được chứng cứ rõ ràng thì nhất định phải giấu kín những nghi ngờ trong lòng. Vì vậy, khi hai người họ đưa ra ý kiến, tôi lập tức tán thành và nhanh chóng quay người đi tới cầu thang bước lên tầng hai trở về điện phòng để họ có thể tiếp tục câu chuyện mà họ chưa bàn xong.

4 Hình ảnh đau lòng

Cũng giống như ngày hôm qua, tôi bước lên bậc thang, đi qua cửa phụ rồi trở về điện phòng. Với sự giúp đỡ của người cung nữ, tôi thay bộ quần áo đang mặc trên người, sau đó ngâm mình trong bồn tắm ấm áp đầy bọt xà phòng với những cánh hoa thơm thoang thoảng.

Mặc dù được ngâm mình trong lớp bọt xà phòng vô cùng thoải mái nhưng trong đầu tôi vẫn hiện lên cảnh tượng mà người đàn ông kỳ lạ đó cho tôi xem và quan hệ tình cảm mờ ám giữa Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ. Thật kỳ lạ, từ trước tới giờ, tôi không hề cảm thấy Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ có chút vướng mắc tình cảm nào, nhưng bắt đầu từ bây giờ, tôi nhận thấy quan hệ giữa họ không hề đơn giản. Nhưng trong chuyện này có bí mật gì, điều này tôi nhất thiết phải tìm hiểu mới được.

Tôi đưa tay trái khuấy mạnh lớp bọt xà phòng trong bồn tắm. Tay phải đưa lên để lộ chiếc vòng thạch anh tím, qua làn nước ấm nó càng sáng rực, lung linh. Tôi nhìn chiếc vòng, niềm yêu thích đã biến thành sự yêu hận. Tôi không biết là nên vứt nó đi hay giữ lại, trong ký ức đẹp đẽ với Quang Hựu Lý, tôi vẫn đeo nó trên tay.

“Haizzz...” Tôi thở dài, vùi đầu vào trong nước, cố gắng để đầu óc trống rỗng. Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa, dù thế nào cũng không nghĩ nữa! Cho dù là Quang Hựu Lý hay là Tinh Dã Kỳ, bây giờ tôi chỉ muốn đầu óc mình được thanh thản.

Vì tâm trạng chán nản, tôi ngâm mình trong bồn tắm lâu hơn mọi ngày. Khi bước ra khỏi bồn tắm thì nước trong đó cũng trở nên lạnh ngắt. Người cung nữ dùng chiếc khăn tắm màu trắng rất lớn và mềm mại quấn quanh người tôi, giúp tôi sấy tóc, lau khô người và sau đó, hơn mười cung nữ giống hôm qua lại vào điện phòng trang điểm, làm tóc cho tôi. Chỉ có điều, khác với tâm trạng vô cùng hào hứng của ngày hôm qua, hôm nay tôi thấy hơi chán nản.

Sau khi làm tóc cho tôi xong, người cung nữ đứng đầu giống như hôm qua lấy chiếc vương miện công chúa màu hồng phấn đội lên đầu tôi. Sau đó họ lại giúp tôi mặc lên người bộ váy xinh xắn do tự tay Quang Hựu Lý thiết kế. Khi mọi thủ tục đã hoàn tất, họ vội vã rời khỏi điện phòng để lại tôi một mình ngồi trước tấm gương lớn. Tôi ngẩn ngơ ngắm nhìn hình ảnh của mình trong gương. Mặc dù dung mạo vẫn vô cùng xinh đẹp, nhưng đôi mắt tôi không còn thần sắc vui vẻ như xưa.

“Haizzz...” Tôi chống cằm, bản thân soi gương rất lâu, khe bờng những tiếng thở dài. Càng thở dài, tâm trạng tôi càng tồi tệ hơn. Chấp nhận đối mặt hay là trốn tránh? Cuối cùng, tôi chấp nhận số mệnh, đứng dậy, chậm rãi bước ra khỏi phòng, đi xuống cầu thang bước vào hội trường.

Không khí trong hội trường vô cùng náo nhiệt, các vị khách hoặc là đang ca hát rộn ràng, hoặc say sưa nhảy múa. Tôi mới là nhân vật chính trong mọi hoạt động nhưng chính tôi lại có cảm giác mình giống như một vị khán giả đứng xem, không có chút liên hệ gì với những hoạt động vui vẻ đang diễn ra. Không ai có thể

hiếu được nổi phiền muộn, trống trải trong lòng tôi. Tôi chỉ giống như một người ngoài cuộc, nhìn họ vui vẻ hát ca nhảy múa, cổ gượng cười đáp trả những lời chúc mừng sinh nhật của họ.

“Công chúa Y Phạn Hi, bạn không sao chứ?” Thấy tôi một mình lững thững bước xuống bậc thềm, vô cảm đối diện với cảnh tượng náo nhiệt vui vẻ bên dưới, Hắc Trạch Diệu mặc trên người bộ lễ phục màu đen nhẹ nhàng bước đến bên tôi, khẽ hỏi.

“À, thì ra là Hắc Trạch Diệu!” Tôi dờ dẫm quay đầu nhìn lại, Hắc Trạch Diệu đang đứng bên cạnh tôi. Tôi nhận thấy ngay đến việc gượng cười tôi cũng không làm được. “Bạn cũng đến tham dự các hoạt động chúc mừng sinh nhật tôi sao?” “Đây là buổi lễ sinh nhật long trọng để chúc mừng công chúa Y Phạn Hi đã trở thành thiếu nữ, làm sao tôi có thể không đến được?” Hắc Trạch Diệu nhìn tôi, ánh mắt như dò hỏi. “Sao thế? Hình như bạn không được vui lắm, bạn đã phát hiện ra chuyện gì sao?” “Không, không sao. Có lẽ là do mọi người ca hát nhảy múa dưới kia vui quá nên bạn mới cảm thấy tôi không được vui lắm thôi!” Tôi lắc đầu không muốn thừa nhận sự thực mà Hắc Trạch Diệu đã nhận ra.

“Không thể không vui, đúng không?” Hắc Trạch Diệu gật đầu tin tưởng, không chút nghi ngờ. Anh ta nhìn tôi từ đầu đến chân, cuối cùng dừng lại ở chiếc vương miện màu hồng phấn trên đầu tôi. “Công chúa Y Phạn Hi, vương miện của bạn...” “Vương miện của tôi làm sao?” Tôi đưa tay lên chiếc vương miện, mới phát hiện thấy viên kim cương màu hồng phấn khảm trên vương miện vốn rất chắc chắn không hiểu sao lại hơi lỏng. Tôi gắng sức ấn nó vào vị trí cũ.

“Được rồi, bây giờ thì không sao rồi.” Nếu là những lúc bình thường, chắc chắn tôi sẽ gọi cung nữ đến giúp mình chỉnh lại chiếc vương miện. Nhưng lúc này tôi chẳng có tâm trạng nào mà quan tâm đến việc đó, chỉ làm qua loa cho xong chuyện.

“Công chúa Y Phạn Hi, bạn...” Nhận thấy vẻ khác thường của tôi, Hắc Trạch Diệu còn muốn hỏi tiếp điều gì đó. Đúng lúc ấy, trong đầu tôi lại xuất hiện những tiếng “ù... ù” quen thuộc. Tôi dùng tay ngăn không cho Hắc Trạch Diệu nói tiếp, nín thở chăm chú chờ đợi giọng nói của người đàn ông trung niên vang lên trong đầu mình.

“Công chúa Y Phạn Hi, không biết cô có bí mật quan sát Quang Hựu Lý như lời đề nghị của tôi không? Anh ta có để lộ điều gì sơ hở không?” Rất nhanh sau đó, giọng nói của người đàn ông đó lại như khắc vào đầu óc tôi.

“Tôi có quan sát anh ta, nhưng không nắm được chứng cứ gì hết, tất cả đều không rõ ràng. Chẳng lẽ những điều ông nói là sai sao?” Tôi không nói thành lời, chỉ âm thầm giao tiếp với ông ta trong suy nghĩ.

“Nếu cô chưa tin lời tôi nói, thì cô đã mắc phải sai lầm lớn rồi đó. Vậy mời cô đi lên phía trước, đến thẳng góc hội trường nơi đặt bàn rượu nho rồi đưa mắt nhìn ra ban công bên ngoài hội trường, cô có thể hiểu rõ tất cả những lời tôi nói đều là sự thật.” Người đàn ông kỳ lạ cười khẩy như đang chờ đợi một tiết mục hay sẽ diễn ra trên sân khấu.

“Hắc Trạch Diệu, xin lỗi, tôi phải đi trước đây.” Tôi vội vàng nói mấy lời với Hắc Trạch Diệu rồi khẽ kéo váy đi nhanh tới chỗ lúc trước tôi rót rượu. Tôi làm động tác giả vờ như muốn uống rượu, tay cầm ly nhưng mắt lại nhìn chăm chú ra ngoài ban công. Đứng ở vị trí này, qua lớp kính có thể nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi việc diễn ra ngoài ban công.

Tôi nhìn thấy Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ đang đứng ngoài ban công. Quang Hựu Lý rất bình tĩnh, còn Tinh Dã Kỳ thì ngược lại, dáng vẻ vô cùng kích động. Tôi còn chưa kịp hiểu cảnh tượng này là như thế nào, Quang Hựu Lý đột nhiên dịu dàng ôm lấy Tinh Dã Kỳ đang nói về rất giận dữ trước mặt anh ta. Hành động này đã nhanh chóng trấn an được tâm trạng Tinh Dã Kỳ, cô ta đưa hai tay ôm chặt Quang Hựu Lý, hai người họ dính chặt lấy nhau.

“Choang!” Cảnh tượng mà tôi tận mắt chứng kiến này đã lấy đi tất cả mọi tình cảm trong tôi. Tay tôi bắt giắc buông tay, chiếc ly rơi xuống nền nhà vỡ tan. Màu đỏ của rượu vang đổ lênh láng hòa với màu nền nhà thành màu máu thẫm.

“Công chúa Y Phạn Hi, công chúa không sao chứ?” Tiếng cốc rơi vỡ đã thu hút được sự chú ý của không ít người có mặt trong hội trường. Người cung nữ phía trước lập tức chạy đến hỏi tình hình của tôi. Tôi để ngoài tai tất cả, mở to mắt nhìn chăm chăm vào Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ ngoài ban công. Hai người

họ dường như cảm nhận thấy có điều gì đó khác thường, không ai bảo ai cùng lúc quay đầu lại nhìn vào chỗ tôi đứng. Trong giây lát, ba cặp mắt cùng nhìn nhau, trong ánh mắt phát ra những tia lửa dữ dội.

“Phạn Hi!” Quang Hựu Lý nhìn thấy tôi, lập tức buông cánh tay đang ôm chặt lấy Tinh Dã Kỳ ra. Mặc dù không thể nghe thấy anh ta nói gì, nhưng từ những cử động trên miệng anh ta, tôi có thể nhận rõ anh ta đang gọi tên tôi. Quang Hựu Lý rời khỏi ban công, chạy đến cửa hội trường, có lẽ là muốn đến bên tôi. Nhưng tôi không thể để cho anh ta có thêm cơ hội nào nữa. Tôi cúi đầu nhìn chiếc vòng tay thạch anh tím lấp lánh trên tay, nhìn lại lần nữa, sau đó tôi giơ tay phải lên ra hiệu cho Quang Hựu Lý không được đến gần. Thấy vẻ cương quyết trên khuôn mặt tôi, Quang Hựu Lý dừng lại không dám bước tới. Ngay lúc đó, tôi tháo chiếc vòng thạch anh tím ra, đặt nó lên trên chiếc bàn dài phủ khăn trắng, từ nay cho đến mãi mãi về sau, tôi và anh ta sẽ không còn bất cứ sự ràng buộc nào nữa. Trong ánh mắt ngờ ngàng của anh ta, tôi chạy nhanh ra khỏi hội trường. Lúc này tôi không muốn gặp anh ta.

Chương 9 Khôi phục trí nhớ

1 Những chuyện đã qua

Trong ánh mắt ngờ ngàng của Quang Hựu Lý, tôi chạy thật nhanh ra khỏi hội trường. Con ngựa bạch vẫn ở bên ngoài, thấy tôi chạy đến, nó lập tức tới trước mặt tôi. Tôi nắm lấy dây cương, nhảy lên lưng ngựa bạch, gặp người xuống nói nhỏ vào tai nó: “Quay lại hồ Kinh Dạ”.

Sau khi nhận được chỉ thị của tôi, ngựa bạch lập tức quay đầu theo mật đạo mà lao đi.

“Phạn Hi, Phạn Hi...” Đúng lúc ấy, Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ cũng lao đến cửa hội trường. Quang Hựu Lý cầm chiếc vòng tay thạch anh tím chạy đuổi theo tôi một lúc, vừa chạy vừa gọi tên tôi, chỉ tiếc là anh ta không thể chạy nhanh được bằng ngựa bạch, cuối cùng đành bất lực đứng nhìn tôi lao đi.

Ngựa bạch chạy rất nhanh. Gió thổi tạt vào tai tôi vù vù. Nghĩ đến màn kịch Quang Hựu Lý ôm chặt Tinh Dã Kỳ vào lòng vừa rồi, nước mắt tôi đã lưng tròng. Lúc này, tôi chỉ muốn đến một nơi mà Quang Hựu Lý không thể tìm thấy tôi. Men theo mật đạo đến hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu là lựa chọn tốt nhất. Con đường bí mật của hoàng cung Y Tĩ chỉ có mẫu hậu, phụ vương và tôi biết. Nếu Quang Hựu Lý biết tôi chạy đến ranh giới hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu, anh ta cũng chỉ có cách duy nhất là đi theo con đường đất, mà con đường quanh co uốn lượn rất mất thời gian, ngay cả khi anh ta đến được với hồ Kinh Dạ cũng không thể tìm thấy tôi.

Ngựa bạch dễ dàng vượt qua mật đạo.

Cũng giống như lần trước, nó dừng lại ở ranh giới giữa hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu. Tôi xuống ngựa, xách váy sải bước vượt qua rừng Ngân Vu đến bên hồ Kinh Dạ.

Xuyên qua lớp sương mù phủ kín rừng Ngân Vu, tôi đến được bên hồ Kinh Dạ. Khung cảnh vẫn như lúc sáng sớm, mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng. Mọi vật trên mặt nước xanh thẳm đến tĩnh lặng dường như cũng trở nên tĩnh tại.

Tôi đưa mắt nhìn ra mặt hồ xa xa, không muốn nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của người đàn ông trung niên ấy. Tôi nhìn ra phía mặt nước nơi trước đây ông ta cho tôi xem cảnh tâm tình của Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ. Cảnh tượng đó lại thức dậy trong tâm trí tôi. Nó khiến tôi nhớ về cái ôm siết chặt của họ chính mắt tôi trông thấy. Lúc này, bốn bên đều không có người, không thể kìm nén được tâm trạng của mình, tôi bật khóc.

Tôi từ từ ngồi xuống bên hồ Kinh Dạ, đưa hai tay lên ôm lấy đầu gối, gào khóc thật to. Tôi hy vọng có thể dôn hết bao tải hổ mà tôi phải chịu đựng trong mấy ngày hôm nay thành nước mắt để vơi đi nỗi lòng. Nhưng chỉ cần nghĩ đến tất cả những việc làm của Quang Hựu Lý từ trước đến nay, nước mắt tôi lại không ngớt tuôn trào. Nước mắt cũng giống như muôn ngàn giọt nước lạnh trôi trên mặt hồ trong xanh kia, lặng lẽ chảy trong lòng tôi mãi không thôi.

“Chỉ là một chuyện nhỏ như vậy mà cũng phải khóc lóc thảm thương thế này sao?” Không biết tôi đã ngồi khóc như vậy trong bao lâu. Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc mơ hồ vọng đến bên tai tôi, trong giọng nói đó có sự thương cảm nhưng nhiều hơn vẫn là sự dằn ý.

“Lại là ông. Tại sao ông lại xuất hiện?” Tôi nhìn lên trong làn nước mắt nhạt nhòa, phải chớp mắt liên tục mới có thể nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông trung niên trên mặt hồ Kinh Dạ.

“Chắc hẳn là cô đã phát hiện ra điều gì đó nên mới ngồi khóc thảm thương như vậy, phải không?” Người đàn ông đó lạnh lùng lên tiếng. “Thật ra, đó chỉ là một phần rất nhỏ trong con người thực của Quang Hựu Lý. Tôi còn rất nhiều điều muốn nói cho cô biết, nhưng nhìn bộ dạng của cô lúc này không biết có đủ sức đón nhận sự thực tàn khốc này không.” “Vẫn còn những sự thực khác về Quang Hựu Lý sao?” Nghe ông ta nói như vậy, tôi hơi sững sờ, do dự hỏi lại. “Tại sao lần trước ông không nói cho tôi biết luôn?” “Nếu lần trước tôi nói, nhất định cô sẽ không tin, vì lúc đó bộ mặt thật của Quang Hựu Lý vẫn chưa được vạch trần.” Ông ta ngập ngừng một lúc rồi mới nói tiếp: “Bây giờ cô đã hiểu rõ con người thật của anh ta rồi. Tôi nghĩ đây cũng là lúc thích hợp để cô biết được quá khứ của cô và anh ta”.

“Quá khứ của tôi và Quang Hựu Lý? Tại sao ông lại biết được tất cả mọi chuyện?” “Tất cả mọi người trong đế chế Tây Ma đều biết hoàng tử Quang Hựu Lý của vương quốc Thần Hựu đã khổ sở theo đuổi công chúa Y Phạn Hi của vương quốc Y Tỉ suốt một năm trời. Nhưng lại có rất ít người biết rằng, sau khi anh ta theo đuổi Y Phạn Hi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tôi dám đảm bảo, ngay cả cô, công chúa Y Phạn Hi, cũng không hề hay biết.” Khuôn mặt của người đàn ông dưới mặt hồ chợt lay động, sau đó ông ta lên tiếng đề nghị: “Công chúa Y Phạn Hi, mời cô đứng lên, lùi lại phía sau ba bước”.

“Được.” Mặc dù không biết rốt cuộc ông ta muốn làm gì, nhưng tôi rất muốn biết giữa tôi và Quang Hựu Lý trong quá khứ đã từng xảy ra chuyện gì mà ngay cả tôi cũng không hay biết. Tôi liền ngoan ngoãn đứng lên làm theo đề nghị của ông ta.

Sau khi tôi đã đứng cách xa rìa hồ Kinh Dạ ba bước chân, người đàn ông đó lại niệm thần chú, giọng nói khá lớn, tôi có thể nghe rõ mồn một những điều ông ta nói, nhưng có một câu tôi nghe mà không hiểu, dựa vào kiến thức phép thuật đã học, tôi có thể chắc chắn rằng đây là một loại thần chú không thuộc loại phép thuật mà đế chế Tây Ma chính thức công nhận, và có vẻ như rất gần với thần chú trong phép thuật hắc ám.

Sau khoảng ba phút niệm thần chú, trên mặt hồ Kinh Dạ đột nhiên xuất hiện những đợt sóng dập dềnh dữ dội. Nước hồ vốn trong xanh, tĩnh lặng bỗng biến thành màu đen với tiếng chấn động mạnh không dứt. Tôi cảm giác đất dưới chân tôi cũng như rung chuyển khiến cả người tôi lắc lư theo. Viên kim cương gắn trên vương miện tôi đang đội vốn đã lỏng lẻo, do những chấn động đó càng thêm lung lay, va vào nhau phát ra những tiếng lách cách liên hồi. Tôi vội vàng giơ tay lên giữ lấy vương miện, trong lòng thoáng chút sợ hãi.

Đột nhiên từ trên mặt hồ truyền đến những tiếng rung động cực lớn. Khuôn mặt người đàn ông đó vốn chỉ như một tấm ảnh phẳng lặng lay chuyển theo làn nước bỗng chốc nhô lên. Dần dần nửa thân người trên của ông ta cũng nổi hẳn trên mặt nước. Tôi thần mất nhìn ông ta, lặng người một hồi lâu, không sao lý giải được rốt cuộc ông ta đã niệm loại thần chú gì mà có thể hiện lên giữa mặt hồ như thế.

“Công chúa Y Phạn Hi, để tôi dùng sức mạnh phép thuật giúp cô khôi phục lại ký ức đã bị lãng quên giữa cô và Quang Hựu Lý...” Người đàn ông hạ thấp giọng nói với tôi.

Lời nói của ông ta như có một ma lực đặc biệt khiến tôi đứng bất động một chỗ, chờ đợi nhìn theo những ngón tay thô ráp của ông ta đưa lên vuốt nhẹ mái tóc màu xám bạc của tôi. Sự tiếp xúc nhẹ đó phát ra một vầng hào quang màu hồng từ chính giữa vương miện quanh đầu tôi. Tôi từ từ nhắm mắt lại. Tại thời điểm đó, tôi chợt nhớ ra rất nhiều chuyện lạ kỳ...

2 Quá khứ hạnh phúc

Hôm đó là ngày công bố kết quả kiểm tra thành tích đầu vào của học viện phép thuật Lợi Á Đốn. Tôi và Quang Hựu Lý đang đứng đối diện nhau trước mặt học sinh toàn trường, một người là thổ, người kia là cáo. Chuyện của tôi và Quang Hựu Lý được học sinh toàn trường bàn tán xôn xao trong một thời gian dài. Tôi không quan tâm họ nói gì về tôi, nhưng ở mọi nơi mọi chỗ, họ đều gán ghép tôi với tên tiểu hồ ly đáng ghét Quang Hựu Lý thì tôi không thể chấp nhận được.

“Công chúa Y Phạn Hi, giờ học Nghệ thuật phép thuật chiều nay, chúng ta cùng nhau vẽ tranh nhé? Tôi có thể vẽ tặng bạn một bức chân dung, đảm bảo đó sẽ là một chú thổ trắng xinh đẹp và đáng yêu nhất!” Sau ngày kiểm tra sức mạnh phép thuật đầu năm học, Quang Hựu Lý cứ bám riết lấy tôi mặc cho tôi cố tình làm ngơ.

“Quang Hựu Lý, tôi thực sự đã quá nhàm chán cái kiểu đeo bám này của bạn, tôi không hề muốn cùng bạn vẽ tranh, không muốn chút nào, bạn hãy đi mà tìm loài hồ ly nào giống như bạn mà cùng học vẽ!” Tôi khoanh tay trước ngực, vừa nói vừa đưa mắt nhìn sang phía ba chị em nhà Hựu Như luôn một lòng một dạ ngưỡng mộ Quang Hựu Lý đang đứng cách chúng tôi một quãng không xa.

... “Y Phạn Hi, tôi cảm thấy khả năng điều khiển cây dưa phép thuật của bạn ngày càng chính xác hơn rồi đó. Bạn có thể hướng dẫn tôi một chút được không?” Quang Hựu Lý vẫn hết lần này đến lần khác đụng phải thái độ lạnh nhạt của tôi, nhưng anh ta vẫn không hề tỏ ra mệt mỏi trong việc đeo bám tôi. Hơn nữa, mỗi lần gặp tôi, khuôn mặt anh ta càng rạng rỡ hơn. Bây giờ anh ta đã trở nên “trơ tráo” đến mức tự ý xem nhẹ việc xưng hô mà gọi thẳng tên tôi.

“Được thôi, để tôi thử lấy khuôn mặt bạn ra làm vật thí nghiệm xem tôi có thể biến cái mặt trơ tráo kia thành mặt hồ ly, mặt sói hay mặt gấu chó được không nhé...” Tôi chìa thẳng cây dưa phép thuật trong tay vào phiến đá ngoài cùng cao nhất vừa vẽ vừa nói một cách chế giễu.

... “Phạn Hi, hôm nay là ngày cuối tuần, phụ vương và mẫu hậu bảo tôi về nhà mấy hôm, dù sao thì cũng được nghỉ, hay là bạn cùng tôi về nhà tôi chơi mấy hôm nhé?” Kỳ nghỉ đầu tiên sau hai tháng nhập học, tôi đang đứng ở cửa ký túc xá đợi phụ vương đưa xe đến đón, âm hồn Quang Hựu Lý không gọi mà bỗng nhiên xuất hiện, hơn nữa lần này lại còn to gan đưa ra lời đề nghị thật quá đáng.

“Haizzz...” Lần này tôi chẳng phí lời đáp lại, cũng chẳng thèm nhìn mặt, để mặc tên tiểu hồ ly đó đứng lải nhải một mình. Một lúc sau, xe ngựa của tôi dừng trước cổng ký túc. Tôi lập tức lên xe, bỏ mặc Quang Hựu Lý vẫn luyên thuyên không ngớt ở phía sau.

“Này, Phạn Hi, tôi rất thích bạn, tôi biết bạn cũng rất thích tôi cho nên mới cố tình làm ra vẻ lạnh nhạt với tôi. Bạn yên tâm, tôi sẽ kiên trì theo đuổi bạn cho đến khi bạn gật đầu đồng ý mới thôi!” Thấy tôi lên xe lao đi, Quang Hựu Lý còn đứng lại nhìn theo cho đến khi chiếc xe khuất hẳn. Tôi nhìn qua gương chiếu hậu, thấy Quang Hựu Lý vẽ vô cùng trịnh trọng hét lên những lời tự đáy lòng mình. Cái miệng anh ta chu lên, cái đầu vênh váo, dáng vẻ ngốc nghếch thật khiến người khác không khỏi bật cười. Không biết Quang Hựu Lý thực sự không hiểu thái độ của tôi hay cố tình làm ra vẻ không hiểu mà cứ dai dẳng theo đuổi tôi. Cũng không hiểu đây thực ra là vận may của tôi hay là sự phiền hà, khó chịu nữa?... Trong suốt năm học thứ nhất, Quang Hựu Lý đã dùng nhiều cách mong lấy được cảm tình của tôi. Dần dần tôi cũng đành khóc dở mếu dở mà chấp nhận sự lẻo đẻo của anh ta.

Kỳ nghỉ hè trước khi vào học năm thứ hai, vì không khí thù địch của hai vương quốc Y Tỉ và Thần Hựu, tôi và Quang Hựu Lý suốt hai tháng trời không gặp nhau. Mặc dù không có cách nào để gặp mặt, nhưng mỗi ngày Quang Hựu Lý đều thả chim bồ câu đưa thư và gửi quà cho tôi. Thư Quang Hựu Lý viết cũng giống như con người anh ta vậy, ngôn ngữ khoa trương còn nội dung thì lan man. Những món quà nhỏ gửi đến kèm theo mỗi bức thư cũng rất đơn giản, có khi là một con búp bê nhỏ xinh, có khi là mấy viên kẹo hình người gấp lại rất gọn gàng.

Suốt hai tháng trời, anh ta gửi đến sáu mươi lá thư và sáu mươi món quà nhỏ. Trong đó món quà mà tôi thích nhất là một bó hoa oải hương còn thoang thoảng mùi hương ngọt ngào. Đó cũng là lần đầu tiên tôi gửi lại cho anh ta một lá thư vắn vắn hai câu: “Tôi rất thích bó hoa oải hương mà bạn tặng. Cảm ơn! - Y Phạn Hi”.

Hai câu đơn giản này đã khiến cho Quang Hựu Lý vô cùng cảm động. Sau khi bước vào năm học mới, Quang Hựu Lý lập tức bắt tay vào trồng trên mảnh đất trống gần hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu một cánh đồng hoa oải hương rộng bát ngát. Ngày mừng 1 tháng 1 năm sau cũng là ngày sinh nhật mười sáu tuổi của tôi, Quang Hựu Lý đưa tôi đến bên cánh đồng hoa oải hương đẹp như mơ để tặng tôi một bất ngờ lớn.

“Quang Hựu Lý, cánh đồng hoa oải hương này đều là do một mình bạn trồng sao?” Tôi nhìn những màu sắc đậm nhạt khác nhau hiện ra trước mắt, hương thơm dịu dàng lan tỏa, cố tình che giấu vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt, lạnh lùng hỏi.

“Tất nhiên rồi, chỉ cần một chút phép thuật thì việc trồng một cánh đồng hoa như thế này không phải là điều khó khăn gì!” Thấy dáng vẻ cố tỏ ra lạnh lùng nhưng không giấu nổi sự thích thú trên khuôn mặt tôi, Quang Hựu Lý mừng rỡ ra mặt. Anh ta kéo tay tôi đi về phía hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu. “Phạn Hi, thực ra cánh đồng hoa oải hương này chưa là gì cả. Nào, để tôi đưa bạn đến với món quà sinh nhật mà tôi

thực sự muốn dành tặng bạn.” “Ồ, còn những điều bất ngờ nào nữa đây?” Đây là lần đầu tiên Quang Hựu Lý kéo tay tôi. Bàn tay anh ta ấm áp khiến tôi có cảm giác khá an toàn. Theo sự dẫn đường của anh ta, tôi chạy qua cánh đồng hoa oải hương tiến sâu vào ranh giới giữa rừng Ngân Vu và hồ Kinh Dạ.

Màn sương mù mờ ảo bao lấy rừng Ngân Vu. Tôi nhìn lên những tán cây trên cao, sương mù phủ kín các phiến lá hết lớp này đến lớp khác. Lúc này tôi chỉ nhìn thấy Quang Hựu Lý đang đi trước tôi, còn toàn bộ không gian xung quanh tôi đều mờ ảo.

“Phạn Hi, ở đây sương mù phủ quá dày, tôi sẽ đưa bạn đến chỗ cao hơn, đường đi phía trước sẽ hơi dốc, bạn phải bám chặt lấy tôi, tuyệt đối không được rời lỏng tay ra, biết chưa?” Quang Hựu Lý đưa tôi trèo lên một đoạn dốc ngắn trong rừng Ngân Vu, vừa đi vừa dặn tôi không được buông tay anh ta ra.

Cuối cùng, chúng tôi cũng leo lên đến ngọn đồi nhỏ. Tôi đưa mắt nhìn ra xung quanh, thấy lớp sương mù bao phủ rừng Ngân Vu dường như thưa dần, vẫn chỉ có thể nhìn thấy những thân cây cách đó không xa. Tôi quay đầu nhìn Quang Hựu Lý, không biết rốt cuộc anh ta đưa tôi đến chỗ này để làm gì.

“Phạn Hi, bây giờ tôi sẽ cho bạn xem món quà sinh nhật tôi chuẩn bị tặng bạn, nhưng trước hết bạn hãy nhắm mắt lại đã, đợi khi nào tôi nói mới được mở mắt ra đấy nhé?” Quang Hựu Lý đưa tay lên trước mắt tôi lắc lư mấy cái ra hiệu cho tôi nhắm mắt lại. Tôi đành ngoan ngoãn nghe lời, lặng lẽ chờ Quang Hựu Lý mang đến cho tôi những điều ngạc nhiên khác.

Mặc dù không thể nhìn thấy Quang Hựu Lý làm gì, nhưng tai tôi vẫn nghe thấy những tiếng lẩm bẩm niệm thần chú của anh ta, sau đó là những tiếng động “rào... rào” lạ lùng.

“Được rồi, Phạn Hi, bây giờ bạn có thể mở mắt ra!” Những tiếng “rào... rào” biến mất. Quang Hựu Lý ghé vào tai tôi nói nhỏ.

“Ừ!” Tôi gật đầu đáp lại, sau đó từ từ mở mắt ra. Tôi chỉ nhìn thấy cánh rừng Ngân Vu trước mặt và... sững sờ.

Lớp sương mù vốn bao phủ lấy rừng cây bỗng chốc tan biến hết để lộ ra những thân cây cao vút và những phiến lá thon dài màu xám bạc ngập tràn sắc màu và ánh sáng. Từng phiến lá lắc lư nhẹ trôi theo làn gió phản chiếu những tia sáng lung linh, huyền ảo soi bóng dưới mặt hồ. Ánh sáng rực rỡ trên mặt đất hòa quyện với màu sắc long lanh dưới mặt hồ, trên thân cây, trong mỗi phiến lá... Tất cả làm nên một không gian mờ ảo ngập tràn sắc màu tựa như một trời pháo hoa lấp lánh.

“Quang Hựu Lý, đây là...” Mặc dù tôi đã chứng kiến rất nhiều phép thuật vô cùng đặc biệt, thậm chí còn kỳ lạ hơn nữa, nhưng thứ phép thuật có thể làm biến đổi màu sắc của cả khu rừng Ngân Vu mà Quang Hựu Lý làm lần đầu tiên tôi được thấy. Tôi lặng người, miệng mở to không thốt nên lời.

“Điều này vẫn chưa xá gì, Phạn Hi, hãy đưa ngón tay của bạn ra và chỉ vào nơi mà bạn thích, sau đó hãy nói: đến đây.” Quang Hựu Lý đã sớm đoán trước được tôi sẽ vô cùng kinh ngạc. Trái với sự ngạc nhiên của tôi, anh ta chỉ mỉm cười khích lệ tôi.

3 Bị tấn công

“Vậy để tôi thử xem!” Tôi làm theo lời Quang Hựu Lý nói, giơ tay phải lên chỉ về phía trước. Tôi chỉ vào chiếc lá đang sáng lấp lánh phía không xa trong miệng thầm nói: “đến đây”. Chiếc lá như nhận được chỉ thị, nhanh chóng rời khỏi cành bay một vòng, tỏa ánh sáng lấp lánh khắp không gian. Điều ngạc nhiên là chiếc lá không hề bay đến trước mặt tôi mà lơ lửng lượn quanh và dừng lại trên mặt hồ Kinh Dạ.

Tôi đưa ngón tay liên tiếp chỉ lên những phiến lá khác, vô số những chiếc lá ào ào bay về phía hồ Kinh Dạ. Tôi cảm thấy như vậy là đủ rồi liền làm động tác thu tay về. Khi tôi dừng lại, những phiến lá từng loại một xếp theo quy tắc nào đó mà tôi chưa hiểu ra. Một lúc sau, trước mắt tôi hiện lên hàng chữ ngay ngắn, chính tề: “Y Phạn Hi và Quang Hựu Lý mãi mãi bên nhau!”

“A...” Trông thấy hàng chữ này, vì quá ngạc nhiên tôi đưa tay lên che miệng giấu đi tâm trạng quá sững sờ của mình. Trái tim tôi cũng loạn nhịp. Tôi hoàn toàn không nghĩ rằng Quang Hựu Lý lại bày tỏ tình cảm với mình trong hoàn cảnh này. Hơn nữa, lại với cách thức lãng mạn và đặc biệt đến vậy.

“Quang Hựu Lý, cảm...” Sau khi lấy lại được bình tĩnh, tôi quay người lại định nói lời cảm ơn với Quang Hựu Lý. Nhưng tôi chưa kịp nói hết câu thì phát hiện ra Quang Hựu Lý đứng cạnh tôi đã thay đổi hình dạng từ lúc nào. Lúc này, anh ta mặc trên người chiếc áo choàng võ sĩ phép thuật, trong tay cầm một thanh kiếm dài sắc nhọn. Ánh mắt nhìn tôi đầy vẻ đe dọa.

“Quang Hựu Lý, bạn không sao chứ?” Nhìn bộ dạng đầy vẻ thù địch của Quang Hựu Lý, tôi cứ ngỡ rằng phía sau tôi có con vật nguy hiểm nào đó đang lao tới. Tôi hoài nghi quay lại nhìn xem có nguy hiểm gì mà khiến cho Quang Hựu Lý lại phòng bị ghê gớm như vậy. Nhưng tôi vừa quay đầu lại Quang Hựu Lý liền chớp lấy thời cơ lao thẳng thanh kiếm trong tay vào giữa lưng tôi.

“A...” Thanh kiếm đâm mạnh khiến tôi vô thức hét lên một tiếng đau đớn. Vì bị tấn công bất ngờ nên khả năng phép thuật trong người tôi trở dậy tức thì. Tôi dùng sức mạnh của mình đẩy mũi kiếm cắm trên người ra, sau đó dùng linh lực tự chữa thương. May mà mũi kiếm cắm không sâu, khả năng của tôi đủ để chữa lành vết thương. Không lâu sau, vết thương đã liền miệng.

Tôi đưa hai tay ôm lấy ngực, cảnh giác quay người lại, ánh mắt điên cuồng như muốn ngay lập tức trừ bỏ Quang Hựu Lý. Tôi nhìn trừng trừng vào anh ta, hét lên: “Quang Hựu Lý, bạn điên rồi à? Tại sao lại lên tấn công tôi? Bạn đúng là mất hết tính người!”

“Mất hết tính người, câu nói này hay lắm!” Thanh kiếm vẫn còn trên tay anh ta. Anh ta từng bước, từng bước tiến lại gần phía tôi, nở nụ cười vô cùng tàn nhẫn. “Tôi tốn công theo đuổi cô hơn một năm trời, cuối cùng cũng có được cơ hội tự tay trừ khử cô. Cô nói tôi điên cũng được, nói tôi mất hết tính người cũng không sao. Tóm lại là Y Phạm Hi, hôm nay cô không có cách nào sống sót mà rời khỏi đây đâu!” “Tôi không thích trêu chọc bạn, càng không bắt bạn phải theo đuổi tôi, tất cả đều là do bạn tự nguyện, bạn không thể đổ mọi chuyện lên đầu tôi được!” Tôi vừa gắng chống cự lại những đòn tấn công của Quang Hựu Lý vừa dùng linh lực còn lại trong cơ thể ngẫm truyền tin tới phụ vương và mẫu hậu. Tôi chỉ có thể chống cự thêm được năm phút nữa, đợi phụ vương và mẫu hậu dẫn theo thị vệ trong cung đến bên hồ Kinh Dạ, lúc đó mới mong có thể sống sót trở về.

“Tôi tự nguyện? Nếu cô không mang thân phận công chúa vương quốc Y Tỉ, thì tôi có tự nguyện theo đuổi một người như cô không?” Lúc này Quang Hựu Lý đang nhìn tôi như nhìn một con vật khốn khổ đã bị giam hãm trong lồng, sẵn sàng ra đòn tấn công bất cứ lúc nào.

“Vương quốc Thần Hựu của chúng tôi và vương quốc Y Tỉ của cô xưa nay luôn bất hòa, tôi có thể lãng phí công sức như vậy để thực lòng theo đuổi cô không? Chỉ có kẻ ngốc mới làm điều đó. Tôi hẳn nại được đến ngày hôm nay mới ra tay với cô đã là một sự cố gắng lớn rồi. Y Phạm Hi, cô không cần phải làm ra vẻ tự cao như vậy nữa. Chẳng lẽ cô không nhận thấy tình cảnh hiện giờ của cô sao? Lúc này cô không có tư cách đó!” “Vậy tôi hỏi bạn, Quang Hựu Lý, bạn giết hại tôi, ngoài lý do mâu thuẫn của hai nước ra còn có nguyên nhân nào khác không?” Tôi và Quang Hựu Lý lời qua tiếng lại với nhau hồi lâu, tôi đã lợi dụng cơ hội này gửi tín hiệu thông báo đến hoàng cung Y Tỉ. Hiện giờ tôi đã khá yên tâm, tiếp tục dùng kế hoãn binh với anh ta. “Hơn nữa, cho dù bạn có trừ bỏ được tôi đi nữa, thì mãi mãi bạn không thể đạt được ước nguyện của mình.” “Cô là con gái duy nhất của quốc vương Y Tỉ, là công chúa duy nhất của vương quốc Y Tỉ. Đầu tiên tôi sẽ loại trừ cô, kế đến là Hắc Trạch Diệu, người thừa kế vương quốc Hắc Trạch. Hai vương quốc Y Tỉ và Hắc Trạch đều không có người kế vị, vậy vương quốc Thần Hựu chúng tôi đương nhiên có thể giành được vị trí độc tôn rồi. Chỉ cần có thể thống trị cả đế chế Tây Ma, lúc đó tôi sẽ là hoàng đế duy nhất của đế chế Tây Ma!” Quang Hựu Lý kích động nói ra dã tâm của mình. Anh ta sảng khoái ngẩng mặt lên trời cười lớn: “Ha... ha... Ta chính là hoàng đế duy nhất của đế chế Tây Ma...”

Nhìn dáng vẻ điên cuồng của Quang Hựu Lý, tôi thấy thương hại anh ta. Nhưng nghĩ đến tình cảnh lúc này của mình, tôi không khỏi lo lắng. Quang Hựu Lý đã mất hết lý trí, sẵn sàng tấn công tôi bất cứ lúc nào. Linh lực trong người tôi sau khi dùng để trị thương và gửi tín hiệu cầu cứu về hoàng cung cũng không còn lại bao nhiêu. Nếu như Quang Hựu Lý lại bất ngờ tấn công tôi một lần nữa, đừng nói đến chuyện phản công, ngay cả khả năng chống cự lại của tôi cũng không có.

Vừa đứng lúc đó, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập vang tới từ bên ngoài hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu. Âm thanh đó vô cùng quen thuộc với tôi, đó chính là tiếng vó ngựa của thị vệ Y Tỉ đến cứu tôi. Được họ bảo vệ, có lẽ tôi còn chút hy vọng sống sót.

“Đó là tiếng gì vậy?” Tiếng vó ngựa mỗi lúc một lớn hơn khiến cho Quang Hựu Lý vốn đang ngửa mặt lên trời cười lớn cũng vội im bật. Anh ta nghi ngờ nhìn về hướng phát ra những âm thanh đó, khuôn mặt chợt cau lại.

“Có nghe thấy tiếng gì đâu, chắc bạn đã nghe nhầm rồi!” Tôi biết Quang Hựu Lý không quen với quy luật hành quân của võ sĩ Y Tĩ cho nên thử dùng cảm mà đánh lừa anh ta.

“Không đúng, nhất định là có vấn đề. Y Phạn Hi, cô đã giở trò gì phải không?” Mặc dù rất căng thẳng, nhưng tôi vẫn cố tỏ ra bình tĩnh để anh ta không thể nhận ra chút sơ hở nào. Sắc mặt Quang Hựu Lý đột nhiên trở nên hung bạo. “Muốn chết hả? Nếu cô muốn gọi người đến cứu thì cô đã tự tìm đến cái chết rồi đấy.” Quang Hựu Lý vừa nói vừa chìa thanh kiếm trên tay vào mặt tôi. Tôi vội vàng lùi lại phía sau mấy bước. Nhưng tốc độ lùi lại của tôi không nhanh bằng tốc độ tiến lên của Quang Hựu Lý. Khi Quang Hựu Lý giơ thanh kiếm lên, chuẩn bị lao về phía tôi một lần nữa, một mũi tên hình lông chim thon dài, tín hiệu của vương quốc Y Tĩ, từ phía sau đâm thẳng vào cổ tay phải đang cầm kiếm của Quang Hựu Lý. Cánh tay anh ta bị thương lập tức buông xuống. “Keng”, thanh kiếm trên tay anh ta rơi xuống mặt đất, ngay trước mặt tôi.

“Mẹ kiếp, dám âm mưu chống lại ta ư?” Quang Hựu Lý nghiêng răng rít lên, cổ sức lao về phía tôi. Tôi vội vã quay người bỏ chạy, nhưng đã quá muộn, cánh tay trái to khỏe của anh ta đập thẳng lên gáy tôi. Tôi chỉ cảm thấy người tê liệt. Trước mặt toàn màu trắng. Tôi ngất lịm đi không còn biết gì nữa...

4 Thù hận

“Được rồi, đây là toàn bộ sự việc đã qua!” Khi tôi còn đang chìm đắm trong ký ức bị Quang Hựu Lý lừa dối và làm hại, thì người đàn ông trung niên từ từ đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc tôi, kéo tôi trở về với thực tại.

Tôi từ từ mở mắt ra, thấy mình vẫn còn đứng bên hồ Kinh Dạ. Người đàn ông trung niên đã gọi lại cảnh tượng Quang Hựu Lý hãm hại tôi. Ông ta vẫn ở trên mặt hồ Kinh Dạ. Tôi bước lên mấy bước, cúi đầu nhìn xuống mặt hồ, nhận thấy mái tóc màu xám bạc của mình đã biến thành màu vàng. Dáng vẻ của tôi bây giờ giống hệt hình ảnh trong bức chân dung mà Quang Hựu Lý đã vẽ.

“Tại sao mái tóc của tôi lại biến thành màu vàng?” Vừa nghĩ đến Quang Hựu Lý, tôi lại nhớ đến hình ảnh thanh kiếm dài sắc nhọn đâm vào lưng tôi, động tác vừa kiên quyết vừa tàn nhẫn. Trái tim tôi thất lại, tôi mím chặt môi, lạnh lùng hỏi.

“Vì ký ức suốt một năm qua của cô đã được khôi phục lại, cho nên hiện giờ cô đã lấy lại được dáng vẻ ban đầu. Cô còn muốn biết thêm chuyện gì nữa không?” “Tôi đã mất đi trí nhớ của một năm sao? Tại sao lại như vậy?” Trí nhớ của tôi bị mất và nay đã được phục hồi sao? Đúng như lời Hựu Như nói, Quang Hựu Lý đã theo đuổi tôi hơn một năm mới khiến tôi gạt đầu đồng ý trở thành bạn gái của anh ta. Nhưng nếu như không có những lời nói của Hựu Như, cùng với những lời nhắc nhở của người đàn ông trung niên trước mặt tôi đây, thì tôi thực sự không thể biết được mình đã trải qua một quá khứ như thế này.

“Thanh kiếm trong tay Quang Hựu Lý bị võ sĩ vương quốc Y Tĩ bắn rơi, anh ta không dùng kiếm sát hại cô, cho nên anh ta đành phải dùng lực của bàn tay đánh cô bị hôn mê. Cú đánh đó đã lấy đi trí nhớ và khả năng phép thuật của cô. Cô phải mất hơn nửa năm mới dần dần khôi phục được. Thể xác phục hồi được nhưng toàn bộ ký ức liên quan đến Quang Hựu Lý đều biến mất.” Người đàn ông đó lại giơ tay lên, vuốt nhẹ mái tóc tôi. “Công chúa Y Phạn Hi, tôi đã cho cô thấy bộ mặt thật của Quang Hựu Lý. Bây giờ cô đã biết mình phải làm gì rồi đấy.” “Tôi và tên Quang Hựu Lý bỏ ổi thề không đội trời chung!” Bàn tay người đàn ông trung niên như có ma lực. Tất cả những gì Quang Hựu Lý lừa dối tôi, hãm hại tôi, liên kết với Tinh Dã Kỳ muốn hút cạn linh lực của tôi khiến sự phẫn nộ của tôi giống như nước hồ đồn nên trong ngực. Tôi đưa tay ôm lấy đầu, hận không thể tìm được Quang Hựu Lý để liều mạng với hắn.

“Phạn Hi, Phạn Hi...” Đúng lúc ngọn lửa thù hận cháy rừng rực thiêu đốt trái tim tôi thì giọng nói của Quang Hựu Lý vọng đến. Hơn nữa, tiếng gọi mỗi lúc một gần. Tôi quay đầu nhìn sang rừng Ngân Vu phủ đầy sương bạc, có hai bóng người đang chạy về hướng hồ Kinh Dạ.

“Tốt rồi, Quang Hựu Lý tự tìm đến, cô chỉ cần làm theo những điều trái tim cô mách bảo, không cần tôi phải dạy cô nên làm thế nào.” Người đàn ông trung niên thò cánh tay dài của ông ta chạm nhẹ vào viên

kim cương trên chiếc vương miện tôi đội trên đầu, giọng nói của ông ta như có ma lực truyền vào tai tôi, khiến tôi càng tin những điều ông ta nói là sự thật.

“Phạm Hi, Phạm Hi...” Một lúc sau, Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ, kẻ trước người sau cùng chạy đến bên hồ Kinh Dạ. Trước khi Quang Hựu Lý đến, người đàn ông trung niên đã kịp biến mất xuống lòng hồ. Lúc Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ chạy đến chỉ còn thấy một mình tôi đứng bên hồ, trong mắt ẩn chứa một sự hận thù sâu sắc.

“Phạm Hi, tốt quá rồi, cuối cùng anh đã tìm thấy em!” Quang Hựu Lý vừa trông thấy tôi liền buông tiếng thở dài, khuôn mặt tràn đầy vẻ tội lỗi chạy lên phía trước, xúc động nói. “Vừa rồi ở trong hội trường những gì mà em nhìn thấy đều không phải là thật...” “Những gì tôi nhìn thấy đều không phải là sự thật, lẽ nào những lời anh nói với tôi là thật sao?” Bây giờ chỉ cần nhìn thấy Quang Hựu Lý, trong lòng tôi lại trào dâng cảm giác ghê tởm. Tôi không dám tin rằng lại có một ngày mình nhìn người con trai này như thế. Lẽ nào, trước đây tôi hoàn toàn đui mù? “Thôi được, những gì em nhìn thấy là sự thật, cái ôm đó... cũng là thật, nhưng anh có thể giải thích, anh có thể giải thích rõ mọi chuyện với em!” Bị tôi chặn trước như vậy, sắc mặt Quang Hựu Lý có chút bối rối nhưng anh ta vẫn cố gắng giải thích.

“Được thôi, vậy tôi nghe đây, anh có gì cần giải thích thì nói đi.” Tôi đã bị Quang Hựu Lý lừa dối nhiều như thế, đây là lần cuối cùng tôi cho anh ta một cơ hội nói thật. Tôi muốn, một khi tôi đã làm thì sẽ làm đến nơi đến chốn cho thật hợp lý hợp tình.

“Chẳng phải anh đã giao hẹn với em, đợi sau hai ngày nữa, anh sẽ nói cho em biết rõ chuyện Hựu Như nói sao? Những chuyện đó cũng liên quan đến Tinh Dã Kỳ, vì tôn trọng cô ấy, anh muốn nói cho cô ấy hiểu chuyện tình cảm giữa anh và em, hy vọng cô ấy không phản đối, cô ấy đã đồng ý, nhưng tâm trạng lại rất kích động, để an ủi cô ấy, anh đã...” “Anh đã đưa tay ra ôm chặt cô ấy vào lòng, và nếu tôi không trông thấy màn kịch này, chẳng phải hai người còn định trao cho nhau nụ hôn nồng nàn hay sao?” Chỉ cần nghĩ đến cảnh Quang Hựu Lý ôm chặt Tinh Dã Kỳ vào lòng, tôi đã không chịu đựng nổi. Tôi cắt ngang lời Quang Hựu Lý, lạnh lùng hỏi lại. “Không phải, làm sao anh có thể làm chuyện đó với Tinh Dã Kỳ? Hôm qua chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, giữa anh và cô ấy tuyệt đối không có một chút tình cảm đặc biệt nào. Anh...” Quang Hựu Lý vừa nói vừa bước lên phía trước. Anh ta định ôm tôi vào lòng. Nhưng tôi kiên quyết đẩy ra.

“Quang Hựu Lý, anh không cần phải nói nữa, cho dù anh nói thế nào, thì tôi cũng chỉ tin vào những gì mà chính mắt tôi đã nhìn thấy. Tôi không muốn tin vào lời nói của một kẻ đại lừa bịp như anh nữa!” Nhìn vẻ ngỡ ngàng của Quang Hựu Lý khi bị tôi đẩy ra, tôi cảm thấy vô cùng khoan khoái, lớn tiếng hét vào mặt anh ta, khiến cho anh ta ngỡ ngàng.

“Hoàng tử Hựu Lý, công chúa Y Phạm Hi lúc này không được bình tĩnh lắm...” Thấy không khí giữa tôi và Quang Hựu Lý trở nên căng thẳng, Tinh Dã Kỳ từ đầu đến giờ vẫn đứng bên ngoài quan sát liền bước lên, nhẹ nhàng kéo tay áo Quang Hựu Lý. “Màu tóc của công chúa Y Phạm Hi biến thành màu vàng. Có lẽ cô ấy đã gặp phải chuyện gì đó nên mới khôi phục lại màu tóc như thế.” “Trời ơi, Tinh Dã Kỳ, bạn nói tôi mới phát hiện ra mái tóc Phạm Hi đã trở lại như trước kia.” Tinh Dã Kỳ vừa nói dứt lời, Quang Hựu Lý liền đưa những ngón tay như quái vật lên vuốt tóc tôi, miệng há hốc vẻ ngạc nhiên.

“Phạm Hi, em...mái tóc của em...” “Việc này không liên quan đến anh!” Tôi trừng mắt nhìn Quang Hựu Lý, không biết nên làm thế nào. Tôi quay người lại, nhìn mặt hồ Kinh Dạ. Tất cả vẫn bình thường, cố gắng gọi người đàn ông trung niên hiện lên một lần nữa. “Này, Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ đều ở đây, tiếp theo tôi phải làm gì đây, ông hãy mau bảo cho tôi biết!”

10. Chương 9: Cố Đốc Toàn Lực Liều Phá Vòng Vây

1 Họ thực sự là cha con

Tôi nhìn ra mặt hồ Kinh Dạ, gọi liên tiếp mấy lần nhưng đều không thấy ông ta xuất hiện. Khi tôi đã nản lòng, không biết nên làm thế nào, thì Tinh Dã Kỳ bước vội đến phía tôi ngạc nhiên nhìn tôi hỏi: “Công chúa Y Phạm Hi, bạn vừa gọi ai vậy?”

“Tôi gọi ai thì liên quan gì đến cô!” Tôi không khách khí trừng mắt nhìn Tinh Dã Kỳ. Mặc dù tôi rất cảm kích khi nhận được sự giúp đỡ của cô ta trong ngày hội thiếu nữ, nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện cô ta và Quang Hựu Lý âm mưu hút hết linh lực của tôi mà hy sinh để đạt được mục đích ấy, tôi cảm thấy tôi tệ hơn rất nhiều.

“Bạn muốn gọi ai tất nhiên là quyền tự do của bạn, nhưng theo như những gì tôi biết, nếu như bạn gọi người đó ở đây, chỉ có thể là một người.” Tinh Dã Kỳ hơi nheo mắt lại, hạ giọng. “Tôi muốn hỏi người bạn muốn gọi có phải là một người đàn ông có nước da ngăm đen, đôi mắt nghiêm nghị, cằm vuông vắn không?” “Bạn nói không sai, nhưng... tại sao bạn biết được?” Tôi cứ tưởng rằng chỉ có mình tôi mới có thể gặp được người đàn ông đó. Nhưng những gì Tinh Dã Kỳ miêu tả thì đúng là người đàn ông xuất hiện từ đáy hồ Kinh Dạ. Tôi hơi ngạc nhiên, nheo mày hỏi lại.

“Tất nhiên là tôi biết rồi. Hơn nữa, những gì tôi biết còn nhiều hơn những gì bạn được biết.” Sau khi tôi thừa nhận, Tinh Dã Kỳ càng tỏ vẻ đau thương. Cô ta cũng hướng mặt ra phía hồ, đưa hai tay lên miệng thành hình cái loa, nhẹ nhàng kêu: “Cha! Con nhớ cha quá! Cha mau hiện lên đi!”

“Cha?” Mới vừa rồi tôi còn làm cho Tinh Dã Kỳ ngạc nhiên thì bây giờ, ngược lại đến lượt tôi kinh ngạc trước tiếng gọi của Tinh Dã Kỳ. Tôi nhìn làn da trắng trẻo, chiếc cằm xinh xắn trên khuôn mặt Tinh Dã Kỳ, không sao hiểu nổi, một người xinh đẹp như cô ta lại có mối quan hệ với người đàn ông trung niên nước da xám đen kia.

Tinh Dã Kỳ là tiểu thư thuộc giai cấp quý tộc của vương quốc Thần Hựu, phụ thân của cô ta có lẽ cũng nổi tiếng. Nhưng ngay lúc này, tôi lại không thể nhớ ra cha cô ta rốt cuộc là ai.

Thật kỳ lạ, vừa xong bất luận thế nào tôi cũng không thể gọi được người đàn ông đó xuất hiện. Nhưng chỉ cần Tinh Dã Kỳ cất tiếng, mặt nước hồ Kinh Dạ lại chuyển động dữ dội, màu đen mờ tối bao phủ lên màu nước xanh thăm thẳm. Sau một trận rung chuyển dữ dội, người đàn ông trung niên đó lại xuất hiện trên mặt hồ. Ánh mắt ông ta âu yếm như muốn ôm chặt lấy Tinh Dã Kỳ.

“Cha, cha... Đúng là cha sao?” Sau khi nửa thân trên của ông ta nổi lên mặt nước, Tinh Dã Kỳ vô cùng xúc động. Cô ta chạy lại mấy bước, đi xuống chỗ nước nông dưới hồ Kinh Dạ, đôi mắt ngấn lệ không ngừng gọi.

“Tiểu Kỳ!” Nhìn thấy Tinh Dã Kỳ đong đầy nước mắt, người đàn ông trung niên kia cũng không kìm được xúc động, mắt ngấn lệ. Ông ta đưa hai tay ra nắm lấy tay Tinh Dã Kỳ. Bốn bàn tay của họ nắm chặt lấy nhau không rời, dường như họ có rất nhiều điều muốn nói nhưng chỉ nhìn nhau nghẹn ngào, không nói nên lời.

“Phạm Hi, nào, chúng ta qua bên này.” Thấy Tinh Dã Kỳ và cha cô ta tay trong tay nghẹn ngào. Quang Hựu Lý đến bên tôi, nắm tay kéo tôi ra xa hồ Kinh Dạ. Nhưng tôi kiên quyết vung tay anh ta ra, không muốn để anh ta chạm vào tôi.

“Phạm Hi, anh biết là anh sai, nhưng tình cảnh lúc này rất đặc biệt, em đừng cáu gắt làm ồn lên nữa, nghe lời anh đi!” “Hoàng tử Quang Hựu Lý, cậu không cần phải như thế.” Người đàn ông trung niên thấy tôi và Quang Hựu Lý cứ lôi lôi kéo kéo, tình cảnh dễ khiến người ngoài trông thấy phải bật cười. Ông ta nhẹ nhàng buông đôi tay đang nắm chặt bàn tay Tinh Dã Kỳ xuống, vẫy tay về phía tôi. “Công chúa Y Phạm Hi, nào, qua đây!” “Vâng!” Thật là kỳ lạ, vừa nghe thấy yêu cầu của ông ta, đôi chân tôi tự nhiên nhanh nhẹn tiến về chỗ ông ta chỉ. Cảnh tượng này khiến tôi hơi ngạc nhiên, nhưng chỉ cần có thể thoát khỏi sự quấy rầy của Quang Hựu Lý, bất luận ông ta bảo tôi làm gì, tôi cũng đồng ý.

“Cha, rốt cuộc cha đã làm gì với công chúa Y Phạm Hi? Tại sao cô ấy có thể nghe lời cha như vậy?” Tinh Dã Kỳ vô cùng kinh ngạc nhìn tôi đang lội xuống nước hồ giống như cô ấy, hỏi.

“Không có gì, cha chỉ cho cô ấy hiểu ra một số chuyện mà thôi.” Người đàn ông trung niên trả lời qua loa, rồi đặt tay lên vai tôi chỉ Tinh Dã Kỳ giới thiệu: “Công chúa Y Phạm Hi, quên mất tôi chưa kịp giới thiệu, tôi là cha của Tinh Dã Kỳ. Tôi và Tiểu Kỳ đã rất lâu rồi chưa gặp mặt, hôm nay có dịp gặp lại nên có chút xúc động, hy vọng cô không cười chê”.

“Điều này...” Lời người đàn ông trung niên nói có chút hoang mang. Nếu như Tinh Dã Kỳ liên kết với Quang Hựu Lý bày mưu hút hết linh lực của tôi, vậy thì cha của Tinh Dã Kỳ đương nhiên phải đứng ra giúp đỡ mới đúng. Tại sao ông ta lại có “lòng tốt” tiết lộ bí mật của hai người đó cho tôi biết? Tôi suy nghĩ điều gì, cho dù không nói ra thành lời, nhưng cha của Tinh Dã Kỳ đều biết được. Đột nhiên, trong đầu tôi lại vang lên những tiếng “ừ... ừ”, liền sau đó giọng nói của ông ta truyền đến tôi: “Công chúa Y Phạn Hi, tôi mới nói những bí mật của Tiểu Kỳ và Quang Hựu Lý cho cô biết, chỉ vì không muốn cô tiếp tục bị Quang Hựu Lý lừa gạt. Tiểu Kỳ là một cô gái thông minh, tôi đã dặn nó không được thông đồng với Quang Hựu Lý hãm hại cô nữa. Cho nên, bây giờ cô chỉ cần đối phó với Quang Hựu Lý là được”.

”Thì ra là như vậy, cảm ơn ông đã chỉ dạy.

Có điều, ông là cha của Tinh Dã Kỳ, vậy ông cũng thuộc dòng dõi quý tộc quyền cao chức trọng sao?” Tôi đã hiểu rõ được lý do tại sao cha của Tinh Dã Kỳ lại làm như thế. Tôi tin lời ông ta, nhưng cũng không thể nén nổi sự tò mò muốn biết được thân phận thật của ông ta.

“Tôi là Tinh Dã Nộ, trước đây từng là tướng lĩnh của vương quốc Thần Hựu, vì bất đồng với hoàng tử Quang Hựu Lý, cậu ta liền đặt điều nói xấu tôi với quốc vương Thần Hựu, quốc vương liền tìm cơ cầm tù tôi, đã hơn một năm nay tôi không được gặp Tiểu Kỳ.” “Tôi hiểu rồi!” Sau khi biết được nguyên nhân khiến Tinh Dã Nộ bị giam cầm dưới đáy hồ Kinh Dạ, tôi đưa mắt nhìn sang Quang Hựu Lý, sắc mặt anh ta không được tốt lắm, tôi càng thấy coi thường anh ta.

2 Bóp nghẹt cổ

Cuộc đối thoại ngắn gọn với Tinh Dã Nộ đã giải tỏa mọi nỗi nghi hoặc trong lòng tôi. Sau khi những tiếng “ừ... ừ” trong đầu tôi biến mất, tôi vô cùng xem thường Quang Hựu Lý. Tinh Dã Kỳ cũng dần bình tĩnh lại. Cô ta kéo tay Tinh Dã Nộ, khuôn mặt đầy lo lắng.

“Cha, con thấy mái tóc của công chúa Y Phạn Hi đã trở lại như xưa, cha đã giúp cô ấy phải không ạ?” Tinh Dã Kỳ nhìn mái tóc xoăn màu vàng óng ánh trên đầu tôi.

“Mái tóc của công chúa Y Phạn Hi đúng là do cha giúp cô ấy. Cha cũng đã giúp cô ấy khôi phục lại ký ức suốt một năm trời qua.” Tinh Dã Nộ nhìn tôi, trên khuôn mặt thoáng nét cười.

“Công chúa Y Phạn Hi, cô nói đi.” “Đúng vậy.” Tôi gật đầu. Mặc dù trong ký ức một năm qua có rất nhiều chuyện tôi không muốn nghĩ đến, nhưng mất trí nhớ tuyệt đối không phải là cách trốn chạy mãi mãi. Tinh Dã Nộ có thể giúp tôi khôi phục lại ký ức đó, trong lòng tôi vô cùng cảm kích.

“Tinh Dã Nộ, ông...” Khác hẳn với sự cảm kích của tôi, sau khi Tinh Dã Nộ thừa nhận đã giúp tôi khôi phục lại đoạn ký ức đó, sắc mặt Quang Hựu Lý vốn đã khó coi, giờ đây càng sạm lại. Anh ta trợn mắt, trừng trừng nhìn Tinh Dã Nộ, giận dữ hét lên: “Một mình ông, tại sao có thể liên hệ được với Phạn Hi? Ai cho phép ông làm điều đó hả?”.

“Quang Hựu Lý, anh cũng nên tôn trọng người lớn một chút. Dù thế nào thì Tinh Dã Nộ cũng là cha của Tinh Dã Kỳ, thái độ của anh có phần hơi thái quá rồi đấy.” Thái độ tồi tệ của Quang Hựu Lý khiến tôi cảm thấy không thoải mái, lên tiếng nói giúp Tinh Dã Nộ.

“Phạn Hi, em không biết đâu, chính con người này, ông ta, ông ta...” Quang Hựu Lý không thể nghĩ được là tôi lại có thể đứng về phe Tinh Dã Nộ. Anh ta sững sờ trong giây lát, không nói hết câu. Cuối cùng anh ta vung tay áo chỉ thẳng vào mặt Tinh Dã Nộ nói: “Anh thừa nhận một điều, em đã bị mất trí nhớ của hơn một năm nay, nhưng em đừng hiểu lầm, người thực sự hại em mất trí nhớ chính là Tinh Dã Nộ”.

“Anh không cần phải nói dối, rõ ràng chính anh đã làm, lại còn cố tình đổ hết tội lỗi lên đầu Tinh Dã Nộ sao?” Hiện giờ tôi vô cùng thất vọng trước một kẻ càn quấy như Quang Hựu Lý. Bất luận anh ta nói gì, tôi đều không muốn nghe, càng không muốn tin.

“Y Phạn Hi, em thật là... không phân biệt được đúng sai, thật không thể cứu vãn nổi.” Quang Hựu Lý rất ít khi thấy tôi đối đầu gay gắt với anh ta, nên không biết phải nói gì nữa.

“Haizzz...” Tôi ngẩng cao đầu, không muốn tranh cãi với anh ta làm gì.

“Cha, ngoài việc giúp công chúa Y Phạn Hi khôi phục lại trí nhớ, cha còn làm gì nữa?” Tinh Dã Kỳ thấy tình hình giữa tôi và Quang Hựu Lý trở nên căng thẳng nên mơ hồ cảm nhận thấy có điều gì đó bất thường, liền quay sang hỏi Tinh Dã Nộ.

“Cha chỉ cho công chúa Y Phạn Hi biết tất cả những gì diễn ra trong ký ức hơn một năm của cô ấy, ngoài ra không làm chuyện gì khác.” Tinh Dã Nộ trả lời thành thực.

“Nếu đúng là cha đã nói toàn bộ sự thực cho công chúa Y Phạn Hi biết, vậy tại sao cô ấy và hoàng tử Quang Hựu Lý lại cãi nhau gay gắt như vậy? Có lẽ còn có điều gì đó khuất tất bên trong?” Tinh Dã Kỳ phát hiện ra điều gì đó, cô ta kéo mạnh cánh tay Tinh Dã Nộ, lo lắng hỏi. “Cha, chắc chắn cha còn có chủ ý khác nữa. Lần trước quốc vương nhân từ chỉ nhốt cha xuống đáy hồ Kinh Dạ, nếu cha còn muốn làm những việc xấu, thì lần này không thể dễ dàng thoát tội được nữa đâu.” “Tiểu Kỳ, con là con gái yêu duy nhất của cha. Cha thế nào chẳng lẽ con còn không rõ sao?” Tinh Dã Nộ nắm tay Tinh Dã Kỳ nhẹ nhàng vuốt tóc cô ta. “Hơn một năm trời bị giam giữ ở đây, cha đã nghĩ ra rất nhiều chuyện, đối với cả quyền lực và danh vọng đã không còn cố chấp như trước kia. Bây giờ cha chỉ hy vọng con có thể có được một cuộc sống tốt đẹp, như vậy là cha yên tâm rồi.” “Cha...” Những lời nói chân thành của Tinh Dã Nộ khiến cho Tinh Dã Kỳ vô cùng cảm động. Cô ta mím chặt môi, đôi mắt ngấn lệ, chỉ muốn lao vào vòng tay Tinh Dã Nộ.

“Tinh Dã Kỳ, trước khi mọi chuyện chưa được làm rõ, bạn hãy tránh xa cha bạn một chút thì tốt hơn.” Quang Hựu Lý không thể kéo tôi đi, nhưng anh ta lại có thể kéo được Tinh Dã Kỳ. Anh ta bước lên phía trước kéo Tinh Dã Kỳ đứng sang một bên. “Chúng ta còn chưa biết rõ rốt cuộc cha bạn đã nói với Phạn Hi những gì.

Để đảm bảo an toàn cho bạn, bạn không nên ở gần cha bạn như vậy.” Tận mắt chứng kiến Quang Hựu Lý đang tìm mọi cách để chia tách hai cha con Tinh Dã Nộ và Tinh Dã Kỳ, tôi càng tin rằng con người Quang Hựu Lý đúng như những gì Tinh Dã Nộ nói, đó thực sự là một tên tiểu nhân bỉ ổi, ý quyền cậy thế, đổi trắng thay đen. Quang Hựu Lý kéo Tinh Dã Kỳ đứng một bên cách hồ Kinh Dạ mấy bước. Còn tôi thì làm ngược lại, chủ động tiến lên phía trước mấy bước, lội sâu xuống hồ, tôi chỉ còn cách Tinh Dã Nộ chưa đầy một cánh tay.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý, tôi không biết cậu sẽ làm thế nào để biết được những chuyện khác mà tôi đã nói với Y Phạn Hi, nhưng có một chuyện cậu nên sáng suốt, đó chính là...” Sau khi Quang Hựu Lý kéo được Tinh Dã Kỳ đứng xa bên hồ, còn tôi đứng ngay sau Tinh Dã Nộ, Tinh Dã Nộ lạnh lùng cười lớn, đưa tay ra bóp mạnh cổ tôi. “Tôi không có ý định tha cho Y Phạn Hi, tôi muốn cô ta phải chết trước mặt cậu.” Trong nháy mắt, cổ tôi bị bóp nghẹt, tôi bị ông ta nhắc bổng lên, hai chân lơ lửng giữa không trung. Tôi đưa hai tay nắm lấy tay Tinh Dã Nộ, tìm cách để ông ta nới lỏng tay ra. Nhưng tất cả những nỗ lực của tôi đều trở nên vô nghĩa, Tinh Dã Nộ càng bóp chặt tay hơn. Chỉ trong mấy giây bị ông ta khống chế, sắc mặt tôi đã trở nên tái mét, tôi không nói thành lời.

Sự việc xảy đến quá bất ngờ khiến Quang Hựu Lý và Tinh Dã Kỳ đều kinh ngạc đến sững sờ. Quang Hựu Lý vội vàng chạy lên mấy bước để kéo tôi lại, nhưng không thể được. Anh ta dùng linh lực của mình để thúc ép Tinh Dã Nộ buông tay, nhưng trình độ của anh ta không thể đấu nổi với Tinh Dã Nộ. Cuối cùng, anh ta bất lực đứng nhìn tôi bị Tinh Dã Nộ đưa ra giữa hồ.

”Cha, cha không thể làm như vậy được.

Nếu cha làm hại công chúa Y Phạn Hi, cô ấy nhất định sẽ không phục.” Tinh Dã Kỳ cũng lao lên phía trước hoảng hốt yêu cầu Tinh Dã Nộ thả tôi ra. “Cha, chẳng phải cha đã nói tất cả quyền lực và danh vọng cha đều không màng tới sao? Trước đây hai nước Thần Hựu và Y Tỉ đều tha chết cho cha một lần, xin cha hãy thả công chúa Y Phạn Hi ra!” “Tiểu Kỳ, chỉ vì cha muốn tốt cho con, chỉ cần Y Phạn Hi chết là cô ta sẽ không thể độc chiếm Quang Hựu Lý, đến lúc đó chính là cơ hội tốt cho con.” Trước những lời cầu xin của Tinh Dã Kỳ, bàn tay Tinh Dã Nộ dường như đã nới lỏng hơn một chút, nhưng rất nhanh sau đó, ngón tay ông ta lại thắt chặt hơn. Tôi thấy trước mắt mình lại bắt đầu xuất hiện những điểm màu trắng, dường như tôi không thể thở được nữa.

“Cha, từ trước đến nay con luôn luôn sùng kính cha, nhưng lần này cha thật sự đã sai rồi!” Biết Tinh Dã Nộ vì mình mà hãm hại tôi, lại thấy tôi càng ngày càng ngập sâu xuống hồ, Tinh Dã Kỳ càng lo lắng. Cô ta vừa đưa tay ra phía trước vừa nói: “Cha, nếu cha hại chết công chúa Y Phạn Hi, nhất định cha sẽ bị

quốc vương Y Tỉ hỏi tội và không tránh khỏi tội chết. Đến lúc đó nhất định con sẽ chết theo cha, không sống trên thế gian này nữa”.

3 Tập hợp tất cả sức mạnh phép thuật

“Tiểu Kỳ, con...” Lời nói của Tinh Dã Kỳ khiến cho Tinh Dã Nộ vô cùng kinh hãi. Ông ta dường như đã quên mất bàn tay còn đang bóp nghẹt cổ tôi, không đưa tôi chìm sâu xuống lòng hồ Kinh Dạ nữa, kinh ngạc dừng lại ở nơi rộng rãi bằng phẳng. “Tại sao con có thể có những suy nghĩ như vậy? Đời cha đã hỏng rồi, con tuyệt đối không được đi theo con đường của cha.” “Con cũng không muốn như vậy. Cha, cha hãy dừng tay lại, bây giờ dừng tay vẫn còn chưa muộn!” Tinh Dã Kỳ vẫn giữ vẻ mặt đau khổ, tiếp tục khuyên nhủ cha. Cô ấy quay đầu nhìn về mặt vô cùng lo lắng của Quang Hựu Lý, lớn tiếng giục: “Hoàng tử Quang Hựu Lý, hãy mau tập hợp tất cả sức mạnh của bạn để đoạt lấy công chúa Y Phạn Hi về”.

Quang Hựu Lý cảm thấy sức mạnh phép thuật của mình không bằng Tinh Dã Nộ nên không có cách nào cứu được tôi, tỏ ra rất nôn nóng. Cậu nói “tập hợp tất cả sức mạnh” giống như tia chớp thấp sáng màn đêm đen tối trong đầu anh ta. Anh ta lấy từ ngực ra chiếc vòng thạch anh tím mà lúc trước tôi để lại trên chiếc bàn dài, đeo lên cổ tay phải, sau đó lại lấy chiếc đũa phép thuật luôn mang theo bên mình ra, chĩa vào cánh tay Tinh Dã Nộ đang bóp nghẹt cổ tôi, bắt đầu niệm thần chú.

Quang Hựu Lý tập hợp tất cả linh lực của mình và chiếc vòng thạch anh tím lại. Lúc này sức mạnh phép thuật của anh ta đã cao hơn Tinh Dã Nộ. Chỉ trong nháy mắt, từ cây đũa phép thuật phát ra một tia sáng màu trắng chói mắt, truyền thẳng tới bàn tay Tinh Dã Nộ.

Tia sáng màu trắng ấy lập tức khiến cho Tinh Dã Nộ cảm thấy đau đớn. Nhưng ông ta vẫn kiên quyết kéo tôi chìm sâu xuống lòng hồ Kinh Dạ. Trước tình hình ấy, Quang Hựu Lý nhanh chóng niệm thần chú. Ánh sáng từ cây đũa phép thuật từ màu trắng biến thành màu vàng. Tia sáng vàng nóng bỏng nhằm thẳng tay Tinh Dã Nộ, nhiệt độ và sức nóng vượt qua linh lực của ông ta, đủ để bao vây lấy ông ta. Ông ta vẫn không cam tâm nhưng không thể rời lỏng tay ra.

Vì Tinh Dã Nộ buông tay, người tôi mềm nhũn rơi xuống mặt hồ. Quang Hựu Lý lập tức bay lên phía trước, cánh tay rắn chắc của anh ta kéo lấy tôi. Nhưng vì trước đó, để đối phó với Tinh Dã Nộ, anh ta đã bị tiêu hao quá nhiều linh lực, cho nên không thể đưa tôi bay quá lâu. Sau khi bay cách xa mặt hồ, chúng tôi rơi xuống bên hồ Kinh Dạ.

Trong khi rơi xuống, anh ta vẫn không quên ôm chặt lấy tôi, dùng thân mình đỡ lấy tôi, không để tôi phải chịu bất kỳ một sự va đập nào. Nhưng vì lúc trước bị Tinh Dã Nộ bóp nghẹt cổ một lúc lâu, ý thức của tôi vẫn chưa hồi phục. Quang Hựu Lý nhẹ nhàng đỡ lấy đầu tôi.

“Phạn Hi, em cảm thấy sao rồi, có nhìn thấy anh không, có thể trả lời anh không?” “Quang Hựu Lý...” Một lúc lâu sau ý thức và hơi thở của tôi mới dần hồi phục lại. Tôi từ từ giơ tay lên chạm vào Quang Hựu Lý. Vì tổn hao quá nhiều linh lực nên mặt tôi đầm mồ hôi.

“Được rồi, được rồi Phạn Hi, chỉ cần em không sao là tốt rồi, không cần nói thêm gì nữa, cố gắng giữ gìn sức khỏe đã.” Quang Hựu Lý lại ôm chặt lấy tôi, thì thầm vào tai tôi: “Vừa rồi lúc Tinh Dã Kỳ đang thuyết phục Tinh Dã Nộ, anh đã phát tín hiệu truyền đến hoàng cung Y Tỉ và Thần Hựu, chắc là không lâu nữa sẽ có người đến cứu chúng ta. Phạn Hi, bây giờ em hãy nhắm mắt lại và nghỉ ngơi một chút đi, không cần nghĩ ngợi nhiều làm gì”.

“Vâng!” Tôi nắm chặt lấy vạt áo Quang Hựu Lý, nép đầu vào ngực anh, lắng nghe nhịp đập quen thuộc của trái tim anh. Tôi đã dần bình tĩnh trở lại sau khi bị của Tinh Dã Nộ uy hiếp, nhưng tôi vẫn cảm thấy nghi hoặc. Quang Hựu Lý, rốt cuộc anh là người như thế nào? “Thật là khả ố!” Tinh Dã Nộ thấy Quang Hựu Lý và tôi đang ôm chặt lấy nhau bên hồ Kinh Dạ, tức giận nắm chặt hai tay lại, bắt đầu niệm thần chú. Có lẽ ông ta muốn nhằm lúc Quang Hựu Lý đang tổn hao nhiều linh lực để tiếp tục tấn công chúng tôi.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý, công chúa Y Phạn Hi, hai người không sao chứ?” Tinh Dã Kỳ chạy đến bên chúng tôi lo lắng hỏi.

“Chúng tôi không sao.” Quang Hựu Lý lắc đầu không nói được nhiều. “Phạn Hi cần nghỉ ngơi, tôi sẽ ở bên cô ấy!” “Cha, xin cha đừng làm như vậy nữa.” Sau khi chắc chắn Quang Hựu Lý và tôi không có chuyện gì đáng lo ngại, Tinh Dã Kỳ lại lợi xuống hồ Kinh Dạ, nhìn Tinh Dã Nộ lớn tiếng cầu xin: “Con đường tương

lai của con, con đã có dự định rồi, xin cha chớ bận tâm. Hoàng tử Quang Hựu Lý và công chúa Y Phạn Hi thật lòng yêu thương nhau, cha không nên chia rẽ họ”.

“Không có cách nào để con có được Quang Hựu Lý, vậy hãy để hai người họ sống chết bên nhau!” Đôi mắt giận dữ ngầu đỏ của Tinh Dã Nộ nhìn trừng trừng vào Quang Hựu Lý đang ôm chặt lấy tôi, miệng vẫn niệm thần chú. Chỉ trong nháy mắt, trên tay ông ta xuất hiện một thanh kiếm dài sắc nhọn, trông rất giống với cây kiếm Quang Hựu Lý dùng để đâm tôi trong ký ức.

“Cha, không được!” Tinh Dã Kỳ kêu lên thất thanh. Tinh Dã Nộ từ từ nâng cây kiếm sắc nhọn nhằm thẳng chỗ tôi và Quang Hựu Lý lao tới. Tình hình nguy cấp, Quang Hựu Lý đứng bật dậy tập hợp chút linh lực còn lại để bảo vệ tôi, kéo tôi lùi lại phía sau, cố gắng tránh khỏi cuộc tấn công trong cơn tức giận của Tinh Dã Nộ.

Khi Quang Hựu Lý và tôi đang bị dồn vào thế bất lợi, đột nhiên những tiếng “cộp... cộp” vang lên từ bốn phía của rừng Ngân Vu. Tiếp theo, một trận cuồng phong dữ dội kéo theo bụi và cát trắng phủ mờ hồ Kinh Dạ, những tiếng “tu... tu” khá rõ khiến tôi ngạc nhiên mở to mắt nhìn Quang Hựu Lý. Một lúc sau, gió lặng, bụi mờ tan dần, vây kín bốn bên hồ Kinh Dạ lúc này là những võ sĩ phép thuật với áo giáp hai màu xanh - trắng. Võ sĩ mặc áo giáp trắng rất quen thuộc với tôi, họ là những võ sĩ phép thuật của hoàng cung Y Tỉ. Võ sĩ mặc áo giáp xanh, mặc dù tôi chưa gặp bao giờ nhưng đã có lần Quang Hựu Lý nói với tôi đó là màu sắc phân biệt võ sĩ giữa hai nước Y Tỉ và Thần Hựu nên chắc hẳn đó là những võ sĩ của vương quốc Thần Hựu.

4 Vô tình sát hại con

Vì các võ sĩ phép thuật của hai nước Y Tỉ và Thần Hựu đã kéo đến, Tinh Dã Nộ rơi vào tình thế bất lợi. Ông ta không ngờ sự việc lại diễn biến như thế này. Thanh kiếm trong tay ông ta vốn đang chìa thẳng vào Quang Hựu Lý từ từ hạ xuống. Ông ta kinh ngạc nhìn các võ sĩ vây kín bốn bên, nắm chặt thanh kiếm không ngừng chìa về các hướng, như thể đợi thời cơ thuận lợi để tấn công.

“Cha, hiện giờ võ sĩ của Y Tỉ và Thần Hựu đều đã đến, quốc vương hai nước cũng sắp đến rồi, cha không thể làm hại hoàng tử Quang Hựu Lý và công chúa Y Phạn Hi được nữa. Cha hãy mau mau buông kiếm xuống, đợi sau khi hai vị quốc vương đến hãy nhận tội với họ!” Sau khi nhận thấy võ sĩ hai nước đã đến kịp để bảo vệ tôi và Quang Hựu Lý, Tinh Dã Kỳ dần yên tâm, tiếp tục dùng những lời lẽ thiết tha thuyết phục Tinh Dã Nộ, hy vọng ông ta có thể bỏ vũ khí xuống, ngoan ngoãn đầu hàng.

“Tại sao cha phải nhận tội? Cha không có tội gì cả.” Thái độ cầu khẩn của Tinh Dã Kỳ không khiến cho Tinh Dã Nộ hồi tâm chuyển ý, trái lại ông ta còn ngẩng đầu cười lớn, ngực rung lên mạnh mẽ. “Tinh Dã Nộ này vốn dĩ có thể ngồi vào vị trí quốc vương của Thần Hựu, thậm chí cả đế vương Tây Ma, là bọn họ không biết đến nặng nhẹ, tốt xấu mà cản trở cha trên con đường tiến vị, không những không ngoan ngoãn cúi đầu mà còn muốn cha phải nhận lỗi.

Họ dựa vào cái gì?” “Cha, cha nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy, nếu quốc vương Y Tỉ và Thần Hựu nghe thấy thì chỉ còn con đường chết mà thôi...” Sắc mặt Tinh Dã Kỳ tái xanh, cô ấy hoang mang xua tay hy vọng có thể khiến cha mình từ bỏ những suy nghĩ phản loạn trong đầu. Đúng lúc đó, một giọng nói cứng cỏi, đồng dạng vang lên từ phía sau chúng tôi, cắt ngang lời can ngăn của Tinh Dã Kỳ.

“Tinh Dã Nộ, ngươi còn nhớ lần trước khi ngươi phạm phải lỗi nghiêm trọng, vì sự thỉnh cầu của nhà ngươi ta đã xin quốc vương Y Tỉ tha tội chết cho ngươi một lần. Nhưng hành vi lần này của nhà ngươi thật quá to gan, ngươi không những không biết hối cải mà còn làm hại công chúa Y Phạn Hi một lần nữa. Bây giờ lại còn làm liên lụy đến cả Quang Hựu Lý và con gái ngươi. Lần này, dù bất luận thế nào, ta cũng không thể xem nhẹ mà tha thứ cho ngươi.” Cha con Tinh Dã Nộ, Quang Hựu Lý và tôi cùng quay đầu nhìn lại, thì ra người cất tiếng nói nghiêm nghị ấy chính là quốc vương Thần Hựu. Ông ta cùng phụ vương tôi từ trong ngàn vạn những quân sĩ đến hộ giá bước lại bên hồ. Hoàng hậu Thần Hựu và mẫu hậu tôi đứng sau hai người họ cũng vội bước đến bên chúng tôi.

“Phạn Hi...” “Mẫu hậu!” Mẫu hậu vừa nhìn thấy tôi liền lo lắng gọi.

Tôi rời khỏi vòng tay Quang Hựu Lý, cố gắng lao về phía bà. Những võ sĩ vốn đứng vây kín lấy chúng tôi từ từ lùi lại hai bên nhường đường cho tôi.

Khi tôi đang cố bước tới phía mẫu hậu thì Tinh Dã Nộ chớp lấy thời cơ lao mũi kiếm về phía tôi và mẫu hậu. Tinh thể bất ngờ cùng tốc độ quá nhanh của thanh kiếm khiến tôi và mẫu hậu đều không kịp phản ứng. Các võ sĩ cũng vì quá bất ngờ nên không kịp trở tay.

Tinh Dã Kỳ sớm dự liệu được việc làm của cha cô nên đã kịp thời chuẩn bị. Thanh kiếm dài vừa bay lên không trung, cô liền lao ra đỡ lấy mũi kiếm. Thanh kiếm cắm sâu vào ngực cô, xuyên qua người cô, máu phun ra. Vì vết thương quá nặng, cô ngã xuống đất, sắc mặt nhợt nhạt.

“Không, không...” Tinh Dã Nộ muốn làm hại tôi, nhưng thanh kiếm lại lao trúng con gái yêu của ông ta. Ông ta vô cùng đau khổ, đưa hai tay lên vò đầu, hai mắt trợn trừng ngầu đỏ. Tinh Dã Kỳ như một đóa hoa rụng xuống bên hồ, hai tay còn nắm chặt thanh kiếm sắc nhọn. Tinh Dã Nộ nhắm mắt lại, cố ép mình bình tĩnh, sau đó vò niệm thần chú. Thân thể của Tinh Dã Kỳ từ từ bay lên không trung sau đó hạ xuống, nằm gọn trong vòng tay Tinh Dã Nộ

11. Chương 10: Hai Nước Kết Thân

1 Linh lực bị tổn thương

Tinh Dã Nộ ôm chặt thân thể yếu ớt của con gái vào lòng, áp chặt bàn tay vào vết thương đang chảy máu trên người Tinh Dã Kỳ, từ từ rút thanh kiếm ra, vứt xuống lòng hồ, sau đó dùng linh lực của mình để trị thương cho cô. Nhưng Tinh Dã Kỳ không may mắn chú ý đến tay ông ta. Đối với sự sống chết, có lẽ cô đã sớm coi nhẹ.

“Tiểu Kỳ, con hãy gắng lên, cha sẽ chữa lành vết thương cho con ngay thôi...” Tinh Dã Nộ vẫn tiếp tục lấy tay che vết thương của Tinh Dã Kỳ, kiên trì dùng linh lực của mình trị thương cho cô.

Tinh Dã Kỳ đã đỡ lấy thanh kiếm sắc nhọn nhằm vào tôi. Tôi nhìn cơ thể yếu ớt của cô ấy nằm trong lòng Tinh Dã Nộ, không biết nên cảm ghét về cố chấp của Tinh Dã Nộ hay cảm động trước sự dũng cảm xả thân cứu tôi của Tinh Dã Kỳ. Tôi đang suy nghĩ mông lung thì mẫu hậu bước đến ôm chặt tôi vào lòng. “Phạn Hi, con không sao chứ?” “Mẫu hậu, con không sao, nhưng Tinh Dã Kỳ, cô ấy...” Tôi khẽ lắc đầu trả lời mẫu hậu, ánh mắt lo lắng không rời hình ảnh Tinh Dã Kỳ.

“Chuyện của Tinh Dã Nộ và Tinh Dã Kỳ, cha con và phụ vương của Quang Hựu Lý sẽ có cách xử lý, con không cần lo lắng.” Mẫu hậu vỗ nhẹ vai tôi, an ủi nói.

“Tinh Dã Nộ, bây giờ thì người đã thực sự nếm trải nỗi đau khi tính mạng của con gái mình bị đe dọa rồi chứ? Hôm nay ta đến đây không phải với thân phận của một quốc vương chế áp người, mà chỉ với tư cách của một người làm cha nói chuyện với người.” Trong khi mẫu hậu đang cố an ủi tôi thì phụ vương cũng nói với Tinh Dã Nộ đang cố sức chữa trị vết thương cho Tinh Dã Kỳ. “Khi ta chứng kiến Phạn Hi bị thương, ta vô cùng đau khổ, cũng không khác gì nỗi khổ trong lòng người bây giờ.” “Người thì hiểu làm sao được? Tiểu Kỳ vì ta mà bị thương, người làm sao mà hiểu nỗi khổ tâm và đắng cay trong lòng ta.” Tinh Dã Nộ ngẩng đầu lên, ngằn ngừ như con thú bị thương nhìn cha tôi. “Ta không cam tâm, tại sao Y Tỉ Tư và Quang Hựu Thành sinh ra đã trở thành người kế vị. Con gái của các người cũng nhận được tình yêu và sự theo đuổi không mệt mỏi của Quang Hựu Lý, còn con gái ta, cái gì cũng không có. Rõ ràng khả năng của các người không bằng ta, con gái người cũng không ưu tú bằng con gái ta!” “Cha, xin cha đừng... đừng nói nữa...” Nhờ Tinh Dã Nộ không ngừng truyền linh lực trị thương nên tình trạng của Tinh Dã Kỳ có chút biến chuyển. Cô từ từ mở mắt, cố đưa tay lên, nắm chặt lấy cánh tay của Tinh Dã Nộ đang đặt trên ngực mình, nói một cách yếu ớt.

“Tinh Dã Nộ, có thể thời còn đi học, thành tích và năng lực của ta và Y Tỉ Tư đều không bằng người, ta cũng thừa nhận những khuyết điểm trong tập tục cha truyền con nối từ xưa đến nay, nhưng như người bây giờ, vì muốn đoạt ngôi vương mà trở nên điên loạn, cho dù sức mạnh phép thuật có cao cường thế nào, không xuất phát từ người dân, không được người dân yêu kính thì cũng chẳng thể nào có được vị trí đó.” Thái độ cố chấp không chịu tình ngộ của Tinh Dã Nộ bị quốc vương Thần Hựu chỉ trích gay gắt: “Không

cần nói nhiều, tôi đã quá rõ con người Tinh Dã Nộ. Ông ta còn ngoan cố không biết tự kiểm điểm bản thân. Y Tỉ Tư, chúng ta ra tay thôi!”.

“Cha, bá phụ, xin hãy đợi đã!” Sau khi Tinh Dã Kỳ bị thương, lúc này Quang Hựu Lý mới lên tiếng. Anh ta đưa tay ra ngăn cản các võ sĩ Thần Hựu tấn công Tinh Dã Nộ, sau đó nhìn ra phía hồ. “Tướng quân Tinh Dã Nộ, hãy giao Tinh Dã Kỳ cho tôi, tôi có thể giúp ông trị thương cho cô ấy. Ông ôm cô ấy như vậy thực sự không tốt cho cô ấy chút nào.” Nhớ đến những gì Tinh Dã Nộ nói với tôi trước đây, tôi có thể khẳng định chắc chắn một điều Tinh Dã Kỳ thực sự có tình cảm với Quang Hựu Lý. Bây giờ lại nghe chính miệng Quang Hựu Lý nói sẽ chăm sóc cho cô ấy, mặc dù tôi đã tự nhủ với lòng mình sẽ chia tay với Quang Hựu Lý, nhưng trái tim tôi vẫn nhói đau. Có điều nghĩ đi nghĩ lại, nếu Quang Hựu Lý có thể chuyên tâm chăm sóc Tinh Dã Kỳ, vậy thì mệnh đẹp của Tinh Dã Kỳ có thể trở thành sự thực rồi.

Nhưng không biết tại sao, nghĩ đến điều này tôi lại thấy nao lòng đến vậy.

“Không, Tiểu Kỳ là con ta, vết thương của nó là do ta gây ra, không ai có thể trị thương cho nó được.” Nghe Quang Hựu Lý nói vậy, Tinh Dã Nộ trừng mắt nhìn anh ta, hoảng loạn như thể sợ anh ta cướp mất con gái yêu của mình. “Không cần nhiều lời, ta biết ta không thể tiếp tục sống được nữa, các người muốn ra tay thì ra tay luôn đi.” “Tinh Dã Nộ, tất cả đều là do người tự chuốc lấy.” Quốc vương Thần Hựu và phụ vương tôi nhìn nhau ngẫm thương lượng điều gì đó. Quốc vương Thần Hựu ra lệnh “tấn công”. Nhưng vì không muốn làm hại đến Tinh Dã Kỳ còn đang nằm gọn trong tay Tinh Dã Nộ, quốc vương Thần Hựu hạ lệnh cho những võ sĩ ở phía sau Tinh Dã Nộ tấn công.

Khi cánh tay ra ám hiệu tấn công của quốc vương Thần Hựu buông xuống, ba võ sĩ có phép thuật cao cường lặng lẽ lao mũi đao sắc nhọn màu trắng về phía lưng Tinh Dã Nộ. Ba mũi đao đó cắm vào lưng ông ta, hút lấy linh lực bên trong cơ thể ông ta.

2 Chìm sâu xuống đáy hồ

“A...” Tinh Dã Nộ bị thương kêu lên đau đớn. Tinh Dã Kỳ đang nằm trong lòng ông ta cũng rung động mạnh.

“Cha, cha làm sao thế?” Tinh Dã Kỳ không trông thấy ba mũi đao cắm sau lưng Tinh Dã Nộ, nhưng nghe tiếng kêu đau đớn và đôi tay bỗng nhiên run rẩy của ông, cô cảm giác được có điều gì đó bất thường đã xảy ra. Cô dùng hết sức lực để gượng dậy, nhưng Tinh Dã Nộ đã dùng sức giữ chặt khiến cô vẫn nằm yên trong vòng tay ông, không cử động được.

“Tiểu Kỳ, thực ra cha vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với con...” Mặc dù linh lực trong cơ thể không ngừng bị hút cạn vì vết thương sau lưng, nhưng Tinh Dã Nộ vẫn dùng tay giữ chặt vết thương của Tinh Dã Kỳ, dồn hết linh lực ít ỏi còn lại của mình để trị thương cho con gái. Vì không muốn Tinh Dã Kỳ phải lo lắng, ông ta ghé sát vào tai cô thì thầm để thu hút sự chú ý của cô. “Trong một năm cha ở dưới đáy hồ Kinh Dạ, mỗi giây mỗi phút cha đều nhớ đến con, mong có thể ôm con vào lòng như bây giờ...” “Cha!” Nghe Tinh Dã Nộ thủ thỉ những lời cảm động bên tai, Tinh Dã Kỳ vô cùng xúc động, nước mắt tuôn rơi. “Một năm qua, con cũng luôn nghĩ về cha, mong có thể nằm trong vòng tay yêu thương của cha như lúc này, giống như khi còn nhỏ con hay làm nũng cha...” “Đúng rồi, đáng vẻ của con lúc còn nhỏ thật đáng yêu. Bây giờ con đã trở thành một cô gái xinh đẹp, trưởng thành rồi!” Tinh Dã Nộ kiên nhẫn chịu đựng vết thương ngày một nặng hơn, cúi thấp đầu nhẹ nhàng đặt lên trán Tinh Dã Kỳ một nụ hôn. “Có lẽ cha đã quá nghiêm khắc với con, nhưng chỉ vì cha muốn tốt cho con...” “Con biết mà, con luôn biết điều đó...” Tinh Dã Kỳ cũng đưa hai tay lên, xoa nhẹ khuôn mặt thô ráp của Tinh Dã Nộ, thì thầm trả lời.

Trước tình cảm cha con đầy xúc động của Tinh Dã Nộ và Tinh Dã Kỳ, quốc vương Thần Hựu cũng không nhẫn tâm hạ lệnh cho những võ sĩ khác phi đao vào người Tinh Dã Nộ. Ông ta quay đầu nhìn phụ vương tôi, lặng lẽ chấp tay sau lưng.

“Tiểu Kỳ, con gái ngoan của cha, cha biết mình đã làm rất nhiều việc sai trái, người khác có thể không hiểu cha, nhưng con nhất định phải hiểu cho tấm lòng của cha.” Phép thuật của Tinh Dã Nộ càng ngày càng yếu, nhưng vết thương của Tinh Dã Kỳ đã không còn chảy máu nữa. Tinh Dã Nộ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tinh Dã Kỳ đang để trên mặt mình. “Cha hiểu nỗi lòng của con, cho nên mới cố ý làm hại Y Phạn Hi, tất cả những việc cha làm đều là vì con...” “Cha, tất cả những điều đó con đều không cần, cha đã phạm sai lầm một lần, quốc vương Thần Hựu và Y Tỉ Tư đều tha thứ cho cha, cha đã bị giam giữ dưới hồ một năm.

Lần này, cho dù cha có đã tâm làm hại công chúa Y Phạn Hi nhưng vẫn chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng, quốc vương hai nước nhất định sẽ tha thứ cho cha một lần nữa, đúng không ạ?” “Con ngoan, cha không cần sự tha thứ của người khác. Cha không hổ thẹn với lương tâm của chính mình.” Tinh Dã Nộ đặt Tinh Dã Kỳ nằm ngang trước ngực để cô dựa vào bắp vai mình. Sau khi ôm chặt lấy cô, Tinh Dã Nộ khẽ buông Tinh Dã Kỳ ra, lưu luyến nhìn cô một lần nữa rồi niệm thần chú, dồn chút sức lực cuối cùng đưa Tinh Dã Kỳ lên bên hồ Kinh Dạ.

“Cha!” Tinh Dã Kỳ kinh hãi nhìn mình càng ngày càng xa cha.

“Tiểu Kỳ, tạm biệt con gái yêu quý của cha!” Tinh Dã Nộ yếu ớt vẫy tay tạm biệt Tinh Dã Kỳ, sau đó nhìn sang phía tôi và Quang Hựu Lý. “Công chúa Y Phạn Hi, hoàng tử Quang Hựu Lý, những việc trước đây, thật lòng xin lỗi hai vị.” “Tướng quân Tinh Dã Nộ, ông không cần...” Tôi và Quang Hựu Lý đều cảm thấy sự việc này có thể bỏ qua. Quang Hựu Lý vội trả lời. Nhưng còn chưa kịp nói hết câu, Tinh Dã Nộ liền nhắm mắt, quay lưng lại, thu chút linh lực cuối cùng thét lên một tiếng phẫn nộ. Những võ sĩ trước mặt ông ta bị bất ngờ, vội phi thanh đao nắm sẵn trong tay về phía ông ta. Một loạt tiếng đao phi ra không ngớt cắm khắp người Tinh Dã Nộ. Chút linh lực còn sót lại trong người ông ta cuối cùng cũng bị tiêu hao hết. Dưới sự chứng kiến của mọi người bên hồ Kinh Dạ, Tinh Dã Nộ từ từ gục xuống, người chìm sâu xuống lòng hồ Kinh Dạ, mãi mãi về sau không còn ai trông thấy nữa.

3 Thoát khỏi bụi trần

“Cha! Không...” Tận mắt chứng kiến cảnh cha mình chìm sâu xuống đáy hồ, Tinh Dã Kỳ đứng như ngầy như dại, vừa hét gọi “cha” vừa lao xuống hồ. Quang Hựu Lý sợ cô ấy sẽ làm chuyện dại dột nên vội vàng chạy đến cản bước, gắng sức kéo cô ấy từ dưới lòng hồ lên.

”Không, không, đây không phải là sự thật.

Cha, cha, cha không thể rời xa con như vậy...” Mặc dù thân xác bị Quang Hựu Lý kéo lại, nhưng linh hồn Tinh Dã Kỳ đã chìm sâu xuống đáy hồ theo cha. Cô ấy ngồi xuống bên hồ, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại mấy câu này, vừa nói vừa dờ dẫm lắc đầu.

“Tinh Dã Kỳ...” Mặc dù vì Tinh Dã Kỳ mà Tinh Dã Nộ sát hại tôi, nhưng chứng kiến Tinh Dã Kỳ đã nhiều lần cứu tôi thoát khỏi nguy hiểm, tôi vẫn thấy thương cô ấy. Tôi buông tay rời khỏi mẫu hậu, bước đến bên Tinh Dã Kỳ, ôm lấy đôi vai gầy yếu của cô ấy, muốn nói vài câu an ủi nhưng không biết nên nói gì để làm vơi đi nỗi mất mát quá lớn trong lòng cô lúc này.

“Cha tôi chết rồi, cha tôi, ông ấy đã chết rồi...” Tinh Dã Kỳ nhú mào, không ngừng lặp lại một câu nói ấy. Tôi và Quang Hựu Lý đều ở bên cạnh canh chừng, chỉ sợ cô ấy làm việc gì đó gây tổn thương cho chính mình.

“Tinh Dã Kỳ, người chết không thể sống lại được, huống hồ cha bạn cam tâm tìm đến cái chết, bạn chớ nên đau lòng thêm nữa.” Quang Hựu Lý buông một tiếng thở dài, nói mấy lời an ủi Tinh Dã Kỳ. “Nguyện vọng của cha bạn là mong bạn có được một cuộc sống tốt đẹp. Bây giờ bạn còn rất yếu, không nên nghĩ ngợi nhiều. Hãy theo tôi trở về hoàng cung, tôi sẽ mời những thầy thuốc tốt nhất chữa trị vết thương cho bạn!” “Không phải như vậy. Nếu không vì tôi, cha tôi đã không gây ra những chuyện này, ông ấy sẽ không bị giam hãm dưới đáy hồ Kinh Dạ, càng không phải dồn hết linh lực trị thương cho tôi. Tất cả đều là lỗi tại tôi...” Tinh Dã Kỳ cũng cảm thấy được an ủi phần nào, nhưng cô vẫn lắc đầu một cách khó nhọc, thần sắc dờ dẫm.

Trong khi Quang Hựu Lý và tôi cố tìm cách an ủi Tinh Dã Kỳ, phụ vương tôi và quốc vương Thần Hựu cho rằng lúc này nguy hiểm đã qua, liền hạ lệnh cho các võ sĩ rút lui. Rất nhanh sau đó, các võ sĩ đang vây kín bốn bên hồ Kinh Dạ lần lượt rút về hai hướng hoàng cung Thần Hựu và Y Tử. Bây giờ, bên hồ, ngoài ba người trong gia đình chúng tôi và ba người nhà Quang Hựu Lý, chỉ còn lại Tinh Dã Kỳ là một thân một mình.

“Tinh Dã Kỳ, mặc dù cha cháu đã làm rất nhiều việc sai trái, nhưng những việc này không liên quan gì đến cháu, cháu hãy về cùng chúng ta, cố gắng dưỡng thương cho tốt. Ta có thể bảo đảm sẽ không ai xâm phạm đến thân phận tiểu thư quý tộc của cháu. Cháu vẫn được hưởng những đãi ngộ của quý tộc trong vương quốc Thần Hựu và tiếp tục học tập tại học viện phép thuật Lợi Á Đôn.” Sau khi các võ sĩ rút về hết, quốc

vương Thần Hựu không còn giữa vẻ cứng rắn như khi đối phó với Tinh Dã Nộ nữa. Ông ta nhận lời đảm bảo cuộc sống tương lai cho Tinh Dã Kỳ.

“Quốc vương, cảm ơn người! Nhưng cháu nghĩ cháu không xứng đáng nhận được sự ưu ái này.” Tinh Dã Kỳ ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt tiều tụy của mình dưới mặt hồ Kinh Dạ. Cô đưa tay ôm ngực, gương cười đau khổ. “Tôi có một số chuyện muốn nói với hoàng tử Quang Hựu Lý và công chúa Y Phạn Hi. Hy vọng hai người không chê trách những lời lảm nhảm của tôi, kiên nhẫn nghe tôi nói hết.” “Được rồi, được rồi, bạn nói đi.” Quang Hựu Lý ngẩng đầu nhìn tôi, thấy tôi không có ý phản đối, anh ta giục Tinh Dã Kỳ nói tiếp.

“Trước hết, tôi phải thừa nhận một điều, hoàng tử Quang Hựu Lý, tôi ngưỡng mộ bạn từ rất lâu rồi. Có lẽ cha tôi cũng nhận thấy điều này, cho nên mới ra tay hãm hại công chúa Y Phạn Hi, vì nghĩ rằng làm như vậy có thể giúp tôi chiếm được trái tim bạn.” Mặc dù những lời này Tinh Dã Kỳ nói riêng với Quang Hựu Lý, nhưng cô ấy lại nhìn tôi, nét mặt ẩn chứa nhiều day dứt. “Sau khi cha tôi gây ra những sự việc vừa rồi, tôi biết sự ngưỡng mộ trong tôi đã khiến cho mấy người chúng ta đều bị tổn thương. Tôi cảm thấy rất có lỗi.” “Tinh Dã Kỳ, tôi đã nói rồi, những việc này không phải là lỗi của bạn, bạn không nên tự trách mình...” Quang Hựu Lý kiên nhẫn giải thích một lần nữa. Nhưng không đợi anh ta nói xong, Tinh Dã Kỳ gượng tay lên có ý ngăn không cho anh ta nói tiếp.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý, cho dù bạn nói thế nào, những day dứt này mãi mãi chôn sâu trong lòng tôi. Tôi nói ra tất cả những điều này chỉ vì muốn mình được thoải mái hơn, chứ không hề mong người khác an ủi.” Tinh Dã Kỳ vẫn ôm chặt lấy ngực, hình như vết thương của cô ấy vẫn chưa bình phục hoàn toàn. “Đó là những điều tôi muốn nói với hoàng tử Quang Hựu Lý. Tôi vẫn còn một vài điều muốn nói với công chúa Y Phạn Hi.” “Được rồi, cô nói đi, tôi đang lắng nghe đây.” Tôi gật đầu nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Tinh Dã Kỳ, nghiêm túc trả lời.

“Công chúa Y Phạn Hi, thật ra tôi rất ghen tị với bạn.” Tôi cảm thấy lúc này cô ấy đã coi tôi như một người bạn thực sự chứ không phải như một công chúa xa lạ như trước kia. “Bạn sinh ra đã gặp nhiều may mắn, rất nhiều thứ người khác phải cố gắng phấn đấu, nỗ lực cả đời có khi cũng không có được nhưng chúng lại đến với bạn một cách dễ dàng. Ngoài khả năng phép thuật cao cường, trí thông minh, điều tôi ghen tị nhất với bạn chính là bạn có được tình yêu vô điều kiện của hoàng tử Quang Hựu Lý.” “Tinh Dã Kỳ, đừng nói đùa nữa, những điều bạn nói hoàn toàn không phải dành cho tôi.” Sức mạnh phép thuật cao cường, trí thông minh, lại còn có được tình yêu vô điều kiện của Quang Hựu Lý, tất cả những cái đó, tôi đều cảm thấy Tinh Dã Kỳ đang nói về cô ấy. Tôi liếc nhìn Quang Hựu Lý, ánh mắt anh ta đang vô cùng lo lắng nhìn Tinh Dã Kỳ, cảm giác ghen tuông dường như lại trỗi dậy trong tôi.

“Có thể bạn không nhận ra nhưng người ngoài cuộc nhìn vào lại nhận thấy rất rõ. Trong con người bạn ẩn giấu nhiều khả năng tiềm ẩn.” Tinh Dã Kỳ nhìn tôi đang ngẩn ngơ không nói được lời nào, mỉm cười khích lệ. “Trước đây có lẽ cha tôi cũng vì nhận thấy điều này nên đã ra sức ngăn cản tình cảm giữa bạn và hoàng tử Quang Hựu Lý. Nhưng từ nay về sau, bạn không cần phải lo lắng về điều này nữa.” “Haizzz...” Lời nói của Tinh Dã Kỳ khiến tôi bất giác buông tiếng thở dài. Mặc dù Tinh Dã Nộ tính khí nóng nảy, ra tay hiểm độc, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của các võ sĩ, tôi không hề sợ những thủ đoạn tấn công lên lút của ông ta. Ngược lại, với Quang Hựu Lý, những toan tính trong lòng anh ta khiến tôi không thể lường trước được. Không ai có thể biết được rốt cuộc anh ta đang toan tính điều gì? “Công chúa Y Phạn Hi, với những tội lỗi mà cha tôi gây ra, tôi xin thay mặt cha tạ lỗi với bạn. Trong thời gian chúng ta cùng học ở học viện Lợi Á Đốn, tôi thực lòng nỗ lực hết sức để giúp đỡ bạn, hy vọng không có điều gì khiến bạn phải chê trách.” Tôi lại buông tiếng thở dài. Tinh Dã Kỳ kéo lấy tay tôi đặt lên đầu gối cô ấy, sau đó lại kéo tay Quang Hựu Lý đặt vào tay tôi.

“Tôi hy vọng có thể tham dự lễ cưới của hai người...” “Điều đó là không thể!” Tôi vốn không hề muốn cầm tay Quang Hựu Lý, bây giờ lại nghe thấy Tinh Dã Kỳ nói như thế, tôi lập tức rút tay về. Tôi nhìn trừng trừng vào đôi mắt đầy vẻ hoang mang của Quang Hựu Lý, giận dữ nói.

“Tôi nghĩ...” Tôi còn chưa kịp nói hết câu, Tinh Dã Kỳ đã ngắt lời, nhưng giọng nói của cô ấy yếu đi rất nhiều. Tôi nhìn lên người cô ấy, phát hiện thấy nơi bàn tay ôm chặt lấy ngực đang rỉ máu, mặt cô ấy tái đi như không còn giọt máu nào.

“Tinh Dã Kỳ, có phải vết thương của bạn lại tái phát rồi không?” Thấy tình cảnh này, tôi vội vàng kéo lấy cánh tay đang ôm lấy ngực của cô ấy ra để kiểm tra vết thương, nhưng cô ấy dùng cả hai tay ôm chặt lấy

ngực mình, kiên quyết không cho tôi xem.

“Tình Dã Kỳ, vết thương của bạn rất nặng, tôi phải đưa bạn về cung ngay để các ngự y đến trị thương...” Quang Hựu Lý cũng dự cảm được điều gì đó chẳng lành. Anh ta đứng lên, định ôm Tình Dã Kỳ đưa đi, nhưng Tình Dã Kỳ kiên quyết không đứng dậy.

“Không cần, lúc trước tôi đã nói rồi, cha tôi chết rồi, tôi cũng không thể sống trên thế gian này được nữa, tôi sẽ đi theo cha.” Tình Dã Kỳ ra sức vùng vẫy khỏi cánh tay Quang Hựu Lý. Cô ấy quay người lại, lưu luyến nhìn sáu người trước mặt, sau đó nở một nụ cười.

“Quốc vương Y Tĩ và quốc vương Thần Hựu, cảm tạ hai người đã đối xử rất tốt với cháu. Tình Dã Kỳ không có cách nào để báo đáp được, chỉ có thể đi theo cha, sau này cũng không xuất hiện để gây rắc rối cho các vị nữa...” Trong khi tôi đang hoang mang không biết làm thế nào, Tình Dã Kỳ đã dồn hết sức lực còn lại để bay lên phía mặt hồ rồi chìm xuống lòng hồ. Trên mặt cô ấy còn lưu lại nụ cười rạng rỡ, rồi cô ấy chìm dần xuống đáy hồ.

4 Khoảng cách

“Trời ơi!” Chỉ trong một ngày, tôi lần lượt chứng kiến cảnh hai cha con Tình Dã Nộ và Tình Dã Kỳ trầm mình xuống hồ Kinh Dạ. Tôi cảm thấy mình không thể chịu đựng thêm được nữa, mệt mỏi ngồi xuống bên hồ. Mẫu hậu vội vàng chạy đến bên tôi, một tay đặt lên vai tôi, một tay vỗ nhẹ lưng tôi.

“Phạn Hi, đây là điều mà Tình Dã Kỳ đã lựa chọn. Có lẽ cô ấy cho rằng đây là nơi dừng chân tốt nhất của cô ấy nên mới làm như vậy. Con không cần phải cảm thấy áy náy, đây cũng không phải là lỗi của con.” Mẫu hậu vừa vỗ nhẹ lưng tôi giúp tôi bình tĩnh lại, vừa an ủi tôi.

“Nhưng con vẫn cảm thấy rất buồn!” Nước mắt không biết từ bao giờ nhạt nhòa trên khuôn mặt tôi. Tôi cúi xuống, vùi mặt vào đầu gối, miễn cưỡng ép mình bình tĩnh lại, nhưng không thể xua đuổi được hình ảnh những đợt sóng dâng trào mãnh liệt trên mặt hồ Kinh Dạ.

Tôi nhớ lại lần trước khi Tình Dã Kỳ giúp tôi giành được danh hiệu quán quân trong ngày hội thiếu nữ. Nếu không có cô ấy giúp đỡ, người bị chìm sâu xuống lòng hồ Kinh Dạ chính là tôi. Bây giờ nhớ lại lần đầu tiên cùng Hắc Trạch Diệu tiến vào rừng Ngân Vu, làn khói đen mà tôi gặp phải rất có thể là do Tình Dã Nộ gây ra. Và lúc thi đấu với Tình Dã Kỳ, cô ấy đeo sợi dây chuyền lên cổ tôi, đó chính là chiếc bùa hộ mệnh nhằm chế ngự sự giận dữ của Tình Dã Nộ.

“Nếu thấy buồn thì con hãy khóc thật to lên, đừng kìm nén trong lòng. Thấy con buồn rầu như vậy trong lòng mẹ cũng đau xót vô cùng.” Nhìn dáng vẻ tiêu tụy, hồn bay phách lạc của tôi, mẫu hậu buông tiếng thở dài nặng nề, chỉ biết ôm tôi vào lòng, để mặc tôi khóc lóc.

Khi mẫu hậu buồn rầu an ủi tôi, mẫu thân của Quang Hựu Lý, vẻ mặt đầy xúc động, bước đến bên cạnh anh ta. Hai người họ thì thầm, an ủi lẫn nhau. Trước đó, phụ vương tôi và quốc vương Thần Hựu đưa mắt nhìn nhau, sau một hồi lâu im lặng, cuối cùng cha tôi lên tiếng: “Quang Hựu Thành, sau sự việc ngày hôm nay, tôi nghĩ chúng ta nên hòa giải thôi”.

Phụ vương tôi quay đầu nhìn tôi và mẫu hậu, lại nhìn hoàng hậu Thần Hựu và Quang Hựu Lý. Sau khi cân nhắc hồi lâu, người đưa tay ra trước mặt quốc vương Thần Hựu, thái độ thân thiết, chan hòa. “Mặc dù tôi vô cùng căm giận âm mưu hãm hại Y Phạn Hi của Tình Dã Nộ, nhưng dù sao ông ta cũng là một mãnh tướng dưới tay của ông. Bây giờ hai cha con ông ta đã chìm sâu dưới đáy hồ Kinh Dạ, tôi sẽ không hà khắc truy cứu làm gì.” “Ừm! Tôi cũng nghĩ như vậy.” Quốc vương Thần Hựu không do dự đưa tay ra nắm chặt tay phụ vương tôi. “Đã lâu lắm rồi chúng ta không nắm tay nhau.” “Để tôi nghĩ xem...” Phụ vương vừa nắm chặt tay quốc vương Thần Hựu vừa tỏ ra nghĩ ngợi. “Có lẽ là ngày chúng ta bước vào kỳ học đầu tiên của năm thứ hai tại học viện phép thuật Lợi Á Đốn. Trong lần kiểm tra năng lực đầu vào, linh lực của ông cao nhất. Ông rất vui mừng khi bắt tay từng người trong lớp, lúc đó tôi nghĩ con người ông thật là đáng ghét, chỉ thích khoe khoang...” “Ồ, có chuyện đó sao? Vậy mà tôi lại quên mất cơ chứ.” Khi phụ vương tôi nhớ lại chuyện xưa, quốc vương Thần Hựu cũng tỏ ra trầm tư. “Tôi cũng nhớ ra một chuyện, khi chúng ta bước vào kỳ đầu tiên của năm học thứ ba, trong một lần kiểm tra năng lực phép thuật, ông cũng đứng đầu. Ông vui mừng đến bắt tay từng người một. Lúc đó, tôi vừa nắm tay ông vừa nghĩ, một người cao ngạo như ông, sau này tôi nhất định cần phải chú ý...” Nghe phụ vương tôi và quốc vương Thần Hựu nhắc lại chuyện quá

khút, nếu không vì nỗi buồn trong lòng quá sâu sắc, chắc tôi sẽ cười phá lên mất. Hai người họ nhớ những chuyện nhỏ nhặt như thế rất lâu. Bây giờ cả hai đều sắp già rồi, vậy mà mỗi lần gặp mặt vẫn không ngừng công kích nhau. Thật là quá trẻ con! “Cha, bá phụ, hai người hòa giải phải có chút thành ý chứ, không nên cứ lời qua tiếng lại như thế. Nếu muốn cãi nhau thì xin mời ra khỏi ranh giới hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu mà cãi cọ. Hôm nay, con không có tâm trạng mà nghe chuyện cười của hai người đâu!” Rõ ràng Quang Hựu Lý cũng bị câu chuyện rất đỗi trẻ con của hai người làm cho dở khóc dở cười, nhưng lại không thể bật cười vào lúc này, đành giữ vẻ mặt nghiêm trọng mà “trách mắng”.

“Hựu Lý nói đúng đấy, giữa hai chúng ta còn có rất nhiều bất đồng nhưng đây không phải chỗ thích hợp để tính toán những chuyện quá khứ, ta hãy tạm gác lại, lúc khác nói tiếp!” Lời nói của Quang Hựu Lý như một gợi ý cho phụ vương tôi. Người chỉ tay ra bên ngoài ranh giới hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu, mời quốc vương Thần Hựu ra đó.

”Nói như vậy cũng đúng. Chúng ta hãy đợi dịp khác từ từ nói rõ mọi chuyện với nhau. Quốc vương Thần Hựu suy nghĩ trong giây lát, sau đó đặt tay lên vai phụ vương tôi. Hai người họ bá vai bá cổ nhau đi ra khỏi khu vực hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu. Chỉ còn lại tôi và Quang Hựu Lý lặng lẽ nhìn hồ Kinh Dạ, rất lâu sau trong lòng cũng không thể bình yên vô sự.

12. Chương 11: Hé Lộ Những Nghi Vấn Cuối Cùng

1 Đổ bệnh

Hành động nhảy xuống hồ của Tinh Dã Kỳ khiến người khác hết sức kinh hãi, mối quan hệ của phụ vương tôi và quốc vương Thần Hựu đã có nhiều chuyển biến tích cực. Họ không còn hứng thú với việc bới lông tìm vết, moi móc khuyết điểm của nhau nữa. Nhưng tôi đã mất đi một người bạn tốt. Mặc dù mẫu hậu đã hết lời an ủi rằng việc Tinh Dã Kỳ nhảy xuống hồ không phải lỗi của ai, nhưng tôi vẫn kiên quyết cho rằng nếu không vì Quang Hựu Lý và tôi, thì Tinh Dã Nộ đã không ra tay với tôi, Tinh Dã Kỳ cũng không phải đi theo cha cô ấy. Cha con họ trầm mình xuống hồ sâu, đó là một cú sốc quá lớn đối với tôi.

Vì quá ân hận và cảm thấy mất mát quá lớn, sau khi từ hồ Kinh Dạ trở về hoàng cung, sức khỏe của tôi không được tốt lắm. Đau đầu, tức ngực, sốt, ho... Tôi nằm lì trong điện phòng không ra ngoài. Những hoạt động chúc mừng sinh nhật của tôi vốn còn một ngày cuối cùng, nhưng vì tôi bất ngờ đổ bệnh, nên đành phải hủy bỏ. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà mọi chuyện đều trở nên tồi tệ, tình cảm của tôi cũng đã nguội lạnh.

Mặc dù Tinh Dã Nộ ra tay sát hại tôi, nhưng mọi việc làm của ông ta đều xuất phát từ tình yêu thương dành cho con gái. Tôi không quá oán hận ông ta. Nhưng đối với Quang Hựu Lý, anh ta đã kết hợp với Tinh Dã Kỳ âm mưu hút cạn linh lực của tôi, không đạt được mục đích còn dùng dao đâm tôi khiến tôi mất đi trí nhớ của cả một năm trời, nếu không phải Tinh Dã Nộ nói, tôi e rằng đến bây giờ bí mật khủng khiếp đó còn bị che đậy trong bóng tối và tôi vẫn tiếp tục ngu ngốc đeo chiếc vòng thạch anh tím để nó hút cạn linh lực của mình.

Vùi mình trong tấm chăn mềm mại trên chiếc giường lớn, tôi rút tay ra khỏi chăn đưa lên trước mặt, nhìn cổ tay trống trải, mặc dù biết chiếc vòng đó có hại với tôi, nhưng đeo nó suốt mấy tháng trời rồi bỗng nhiên tháo ra, trong lòng tôi thực sự cảm thấy trống trải.

“Cốc... cốc...” Khi tôi đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên có tiếng gõ cửa.

“Mời vào!” Tôi quay đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, mới bảy giờ sáng, lại đến giờ uống thuốc, người gõ cửa chỉ có thể là cung nữ mang thuốc đến.

“Công chúa Y Phạn Hi, mời công chúa uống thuốc!” Sau khi được sự cho phép của tôi, cung nữ một tay đẩy cửa, tay kia cẩn thận bê bát thuốc bước đến bên tôi.

“Ai dà, lại uống thuốc...” Tôi nhìn màu nước đen đen trong bát thuốc, chưa cần uống đã biết ngay là rất đắng. Tôi bất giác nhíu mày, đưa tay lên bịt mũi ngán ngẩm nói.

“Tôi có mang theo cả mật ong, sau khi uống thuốc xong, công chúa uống thêm một chút mật ong vào, sẽ không còn cảm giác đắng trong miệng nữa.” Người cung nữ dường như đã đoán trước được phản ứng của tôi, cô ta đặt bát thuốc lên chiếc tủ ở đầu giường, sau đó mỉm cười lấy từ sau người ra một lọ mật ong nhỏ nhét vào tay tôi.

“Thôi được rồi! Ta sẽ cố gắng uống hết bát thuốc này.” Tôi nghịch lọ thuốc trong tay một lúc. Người cung nữ chăm chú quan sát tôi. Tôi biết mình phải uống hết bát thuốc này nên đành ngoan ngoãn bưng bát lên, bịt mũi dùng cảm uống cạn bát thuốc đắng ngắt.

Tôi uống một hơi hết sạch bát thuốc, tiện tay ném trả chiếc bát không lên khay đựng, sau đó nhanh chóng mở nắp lọ mật ong, ngửa cổ uống ừng ực cả lọ. Quả đúng như lời người cung nữ, mật ong có thể làm giảm bớt vị đắng của thuốc trong miệng. Tôi thêm thường liếm láp chút mật ong còn sót lại quanh miệng mình, trong lòng vô cùng thỏa mãn, vươn vai lười biếng chuẩn bị vui mình vào trong chăn ngủ tiếp.

“Công chúa, còn một việc nữa tôi cần báo với công chúa...” Tôi vừa nằm xuống, còn chưa kịp nhắm mắt, người cung nữ vẫn chưa đi. Cô ta đan chặt các ngón tay vào nhau, có lẽ có chuyện khó nói.

“Ta đã uống xong thuốc rồi, cô còn điều gì muốn nói nữa?” Tôi quay đầu lại nhìn khuôn mặt vừa lo lắng vừa sợ sệt của cô ta, ngạc nhiên hỏi.

“Tôi biết tôi nói ra điều này nhất định sẽ khiến cho công chúa không vui, có điều tôi không thể không bẩm báo...” Người cung nữ nói một hồi vẫn chưa vào chủ đề chính khiến tôi không còn kiên nhẫn được nữa, trừng mắt nhìn cô ta. Người cung nữ liền thú nhận tất cả: “Từ sau khi công chúa ở hồ Kinh Dạ trở về, hoàng tử Quang Hựu Lý vẫn đứng bên ngoài điện phòng đợi công chúa. Hoàng tử nói có chuyện quan trọng muốn nói với công chúa!”.

“Không gặp! Không nghe!” Bắt đầu từ tối hôm qua, các cung nữ mang thuốc vào điện phòng cho tôi đều nói với tôi việc này. Tôi biết Quang Hựu Lý vẫn đứng chờ bên ngoài cửa phòng tôi, muốn gặp tôi để nói chuyện. Anh ta thậm chí còn tìm đến phụ vương và mẫu hậu, nài nỉ xin được vào điện phòng của tôi. Nhưng lần này phụ vương và mẫu hậu cũng không cho phép. Quang Hựu Lý không chịu ra về, kiên trì đứng đợi ở ngoài. Tôi mà anh ta gặp mặt, nhất định sẽ cãi nhau. Thực sự tôi không hề dám chắc lúc này tôi có thể bình tĩnh để nói chuyện với anh ta.

“Công chúa Y Phạn Hi, tối qua, sau khi công chúa uống thuốc xong và đi ngủ, có lẽ công chúa không biết lúc nửa đêm đột nhiên mưa xối xả mà hoàng tử Quang Hựu Lý vẫn kiên trì đứng chờ, người ướt như chuột lột. Lúc đó tôi cũng đứng gác ngoài điện phòng, chứng kiến cảnh này không nén nổi bèn đưa cho hoàng tử chiếc ô. Nhưng hoàng tử nhất quyết không nhận, hoàng tử nói muốn dùng tấm lòng chân thành của mình để khiến công chúa động lòng, dù có nài nỉ thế nào hoàng tử cũng không chịu nhận chiếc ô tôi đưa...” Người cung nữ đem những chuyện xảy ra tối qua kể cho tôi nghe. “Tôi cảm thấy hoàng tử Quang Hựu Lý thật sự thành tâm thành ý muốn nói chuyện với công chúa, công chúa hãy thử gặp hoàng tử một lần xem sao. Chỉ cần hai người có thể nói rõ mọi hiểu lầm với nhau thì chẳng có vấn đề gì cả.” “Vấn đề bây giờ không phải chỉ cần nói rõ là có thể coi như không có chuyện gì xảy ra được.” Khi người cung nữ miêu tả hình ảnh Quang Hựu Lý dầm mưa đợi tôi, trong đầu tôi không thôi nghĩ đến dáng vẻ toàn thân ướt sũng, co ro đứng ngoài trời của anh ta, trong lòng cũng có chút thương cảm. Nhưng cứ nghĩ đến lúc Tinh Dã Kỳ nhảy xuống đáy hồ theo cha, trong lòng tôi lại kiên định cho rằng anh ta nhất định đang cố làm ra vẻ đáng thương để lừa bịp tôi một lần nữa, nên không muốn nghe lời nói của người cung nữ.

“Công chúa Y Phạn Hi, nếu công chúa vẫn còn tức giận như vậy, thì hoàng tử Quang Hựu Lý đành phải không ăn, không uống, không ngủ, tiếp tục đứng bên ngoài đợi công chúa.

Hoàng tử đã chống chịu được ba ngày rồi...” “Cô hãy đi nói với Quang Hựu Lý, ta không giận dỗi, nhưng ta cũng không muốn gặp anh ta, nói anh ta không cần phải đứng đợi, ta và anh ta đã kết thúc rồi!” Tôi nhìn dáng vẻ không đành lòng của người cung nữ, trong lòng thực sự cũng có chút thương hại, nhưng chuyện giữa tôi và Quang Hựu Lý không thể cứ đứng ngoài đó chờ đợi là có thể giải quyết được. Hơn nữa, anh ta cứ quấy rầy tôi như vậy cũng không thể ngăn được lưỡi dao sắc đâm vào tôi, cắt đứt mọi thứ.

“Công chúa Y Phạn Hi...” Người cung nữ mở to mắt nhìn tôi, rõ ràng đã bị những lời nói của tôi làm cho kinh hãi, nhưng cô ta vẫn không dám vô lễ với tôi, đành phải ngập ngừng nói: “Tôi đã rõ ý của công chúa, tôi sẽ nói lại cho hoàng tử Quang Hựu Lý biết. Nhưng nếu hoàng tử vẫn không từ bỏ thì tôi cũng không thể làm gì được.” “Được rồi, cô chỉ cần nói lại lời của tôi cho anh ta là được, những chuyện khác, cô không cần quan tâm.” Tôi mệt mỏi vẫy tay ra hiệu cho cô ta có thể lui ra.

“Vậy tôi xin cáo lui, công chúa nghỉ ngơi đi ạ.” Người cung nữ giúp tôi đắp chăn, sau đó cầm chiếc khay đựng bát thuốc trên chiếc tủ đầu giường nhẹ nhàng ra khỏi điện phòng.

2 Sự thực được phơi bày

Từ sau chuyện xảy ra ở hồ Kinh Dạ đến nay đã được ba ngày. Trong ba ngày đó, tôi vẫn ở lì trong phòng không ra ngoài. Mỗi hôm cứ đúng giờ, cung nữ lại mang cơm và thuốc đến cho tôi. Họ đều miêu tả lại hình ảnh Quang Hựu Lý kiên nhẫn đợi tôi bên ngoài. Nhưng tôi vẫn kiên quyết cho rằng tất cả đều là do anh ta tự chuốc lấy, không chịu bước ra khỏi phòng gặp anh ta.

Hôm sau, sau khi ăn cơm xong, người cung nữ mang đến một chiếc bàn nhỏ đặt lên giường giúp tôi, trên bàn nhỏ đặt một cuốn sách. Tôi hứng thú lật từng trang sách, nhưng đột nhiên có một vị khách không mời mà đến.

“Công chúa Y Phạn Hi, Lối Ảnh đang đứng ngoài điện phòng đợi công chúa cho triệu kiến.” Người cung nữ đứng gác ngoài điện phòng gõ cửa bẩm báo.

“Lối Ảnh? Cho mời bà ta vào!” Nghe cung nữ nói là Lối Ảnh đang đợi gấp bên ngoài, tôi cảm thấy rất đổi ngạc nhiên. Lối Ảnh quanh năm suốt tháng đều không ra khỏi tháp cao trong vườn hoa hoàng cung lấy một lần. Hôm nay đột nhiên bà ta lại đến điện phòng tìm tôi, xem ra nhất định bà ta có chuyện quan trọng muốn nói với tôi.

Sau khi nhận được sự cho phép của tôi, người cung nữ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng. Lối Ảnh, đầu đội mũ cô đồng, mặc bộ quần áo đen rộng thùng thình, bước vào. Hai tay bà ta hết sức cẩn thận bê một chiếc hộp, từng bước, từng bước đi đến bên tôi.

“Lối Ảnh xin được diện kiến công chúa Y Phạn Hi.” Lối Ảnh bước lên phía trước, đứng cách tôi mấy bước chân, hơi cúi đầu chào tôi.

“Lối Ảnh, có chuyện gì mà bà lại đến tìm ta vậy?” Tôi gấp cuốn sách trước mặt lại, quay đầu nhìn Lối Ảnh kinh ngạc hỏi.

“Mấy hôm trước, trong ngày sinh nhật của công chúa, tôi có bói một quẻ nói cô đã yêu một người, nhưng người đó chỉ mang lại đau khổ cho cô. Sáng sớm hôm nay, quả cầu pha lê của tôi cho biết quẻ bói đó đã ứng nghiệm.” Lối Ảnh lại bước lên hai bước đưa chiếc hộp trong tay ra trước mặt tôi. Tôi đón lấy chiếc hộp, đặt lên chiếc bàn trước mặt, mở nắp hộp ra, thì ra trong hộp đựng quả cầu pha lê mà Lối Ảnh vô cùng xem trọng.

Tôi nhớ lại trước đây khi Lối Ảnh bói quẻ bói này, tôi và Quang Hựu Lý vừa thổ lộ tình cảm với nhau. Tôi đang sống trong những phút giây ngọt ngào và hạnh phúc nhất. Lối Ảnh nói người tôi yêu chỉ mang lại bất hạnh cho tôi, tôi hoàn toàn không tin. Nhưng sau những gì đã diễn ra, tôi không thể không thừa nhận quả cầu pha lê của Lối Ảnh bói hoàn toàn chính xác.

“Bà nói không sai, những gì quả cầu pha lê phán đoán đến nay đã linh nghiệm.” Tôi cúi đầu nhìn xuống quả cầu phát ra những tia sáng óng ánh, nhẹ buông một tiếng thở dài, miễn cưỡng thừa nhận.

“Công chúa Y Phạn Hi, mặc dù quẻ bói của tôi đã ứng nghiệm, nhưng ngược lại tôi không hề cảm thấy vui.” Thấy tôi thở dài, Lối Ảnh bước đến bên giường đẩy nắp hộp đựng quả cầu pha lê lại, nghiêm giọng nói. “Cô cho rằng trí nhớ của mình đã được khôi phục, nhưng tôi nhất thiết phải nói cho cô biết, những ký ức đó đã bị Tinh Dã Nộ dàn dựng lại. Những điều đó hoàn toàn không phải là sự thực.” “Bà nói sao? Không phải là sự thực ư? Tại sao có thể như thế được?” Nghe Lối Ảnh nói như vậy, tôi bỗng ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn bà ta đầy vẻ nghi hoặc.

“Hòa nhân bất đồng, những nhân vật trong câu chuyện đó đã bị thay đổi, quả cầu pha lê của tôi không bao giờ nói sai. Nếu công chúa Y Phạn Hi muốn biết đoạn ký ức đã bị mất đi, quả cầu pha lê có thể tái hiện

mọi việc đã qua.” Lối Ảnh đưa hai tay lên trước quả cầu, cách một khoảng. Quả cầu pha lê lập tức có cảm ứng với hai tay bà ta, bắt đầu phát ra những tia sáng mờ mờ.

“Nếu đúng như những gì bà nói, tôi đương nhiên không thể từ chối.” Lời nói của Lối Ảnh có sức mê hoặc rất lớn, lập tức trái tim ngu ngốc của tôi đập loạn nhịp, nhưng bề ngoài tôi vẫn tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ đưa tay ra hiệu cho Lối Ảnh bắt đầu điều khiển quả cầu pha lê.

Sau khi nhận được sự đồng ý của tôi, Lối Ảnh bắt đầu niệm thần chú. Những tia sáng trong quả cầu ẩn đi, thay vào đó một làn sương mù màu trắng bốc lên. Trong màn sương mờ ảo đó, một hội trường lộng lẫy hiện ra, đó chính là nơi phụ vương và mẫu hậu chuẩn bị để tổ chức các hoạt động chào mừng sinh nhật thứ mười lăm cho tôi.

Có rất đông người đến dự. Dưới ánh đèn lung linh và điệu nhạc tuyệt vời, tôi và Quang Hựu Lý đang say sưa nhảy điệu nhạc đầu tiên.

Bên chiếc bàn dài để đầy đồ uống ở góc hội trường, Tinh Dã Nộ mặc bộ quần áo thường ngày, nhân lúc người đối diện không để ý liền bỏ một gói thuốc mê vào trong cốc cocktail. Đúng lúc đó Tinh Dã Kỳ đi đến.

“Cha, con khát quá, con muốn uống một chút cocktail!” Tinh Dã Kỳ chỉ cốc rượu trước mặt cha mình nũng nịu nói.

“Tiểu Kỳ, con hãy uống cốc rượu này đi.” Tinh Dã Nộ vẫn tỏ vẻ bình thường, lặng lẽ đặt cốc rượu ông ta vừa cho thuốc mê sang một bên, rót một cốc rượu khác đưa cho Tinh Dã Kỳ.

“Ôi, ngon quá!” Tinh Dã Kỳ bê cốc rượu lên, nhấp một ngụm nhỏ, thích thú nói. Cô ấy quay đầu nhìn sang phía tôi và Quang Hựu Lý. Hai chúng tôi vẫn say sưa khiêu vũ trong điệu nhạc du dương.

Trông thấy cảnh tượng này, từ sâu trong đáy mắt cô ẩn chứa vẻ ảm đạm, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười rạng rỡ.

Sau bản nhạc đầu tiên, tôi và Quang Hựu Lý cười nói sánh vai bên nhau bước ra khỏi sàn nhảy. Tinh Dã Kỳ muốn bước đến trước mặt tôi để chúc mừng sinh nhật, nhưng Tinh Dã Nộ bất ngờ kéo cô ấy lại.

“Tiểu Kỳ, công chúa Y Phạn Hi vừa khiêu vũ xong, chắc sẽ thấy rất khát, con hãy mang cốc rượu này qua cho cô ấy.” Tinh Dã Nộ vừa nói vừa bê cốc rượu có thuốc mê đặt trước mặt Tinh Dã Kỳ. Tinh Dã Kỳ không chút nghi ngờ, vội cầm lấy cốc rượu bước về phía tôi.

“Công chúa Y Phạn Hi!” Tinh Dã Kỳ bước đến trước mặt tôi, đưa cốc rượu cho tôi. Tôi đón lấy. “Chúc mừng sinh nhật, chúng ta hãy cạn ly nhé!” “Được, cảm ơn bạn!” Đúng lúc tôi cũng muốn uống một chút cocktail cho đỡ khát. Tôi cụng nhẹ với cô ấy.

Sau đó, tôi ngửa mặt uống cạn cốc rượu.

Tinh Dã Nộ đứng ở góc xa quan sát tôi, trông thấy cảnh tượng này đôi môi hơi nhếch lên để lộ nụ cười lạnh giá. Ông ta vội vàng bước ra khỏi hội trường đi đến bên hồ Kinh Dạ, bắt đầu sắp xếp một âm mưu lâu dài cho chính mình.

Sau khi uống cạn cốc rượu, dưới tác dụng của thuốc mê, tôi mơ hồ cảm thấy đầu óc choáng váng, đâu đó vang lên những tiếng “ừ... ừ” kỳ lạ. Tôi nói với Quang Hựu Lý là tôi muốn nghỉ ngơi một chút, sau đó đi ra khỏi hội trường lên thẳng điện phòng của mình. Nhưng tôi đang trên đường trở về điện phòng thì những tiếng “ừ... ừ” trong đầu tôi bỗng chuyển thành giọng nói của một người đàn ông trung niên. “Y Phạn Hi, bây giờ hãy đến bên hồ Kinh Dạ, đi đi...” Giọng nói đó dường như có một ma lực đặc biệt, khiến tôi vô thức quay người lại, loạng choạng theo mật đạo tới thẳng khu vực hồ Kinh Dạ và rừng Ngân Vu. Biểu hiện khác thường của tôi bị người cung nữ phát hiện ra, cô ta có dự cảm chẳng lành, vội vàng chạy vào hội trường báo tin cho Quang Hựu Lý.

Bên hồ Kinh Dạ, Tinh Dã Nộ đã sớm bố trí xong xuôi mọi việc, đang đợi tôi bước đến.

3 Tâm địa bất chính

“Công chúa Y Phạn Hi, cuối cùng cô đã đến.” Thấy tôi xuất hiện, Tinh Dã Nộ biết rằng kế hoạch của mình đã thành công một nửa. Ông ta tỏ ra rất “hữu hảo” chào hỏi tôi, nở nụ cười bí hiểm khiến người ta phải

cảnh giác.

“Ông là...” Khi tôi bước đến bên Tinh Dã Nộ, những tiếng “ừ... ừ” trong đầu chợt biến mất. Tôi nhìn Tinh Dã Nộ đang đứng trước mặt mình cảm giác vừa có chút quen thuộc, vừa có chút lạ lẫm, hiểu kỳ cất tiếng.

“Tôi là ai không quan trọng, tóm lại tôi gọi cô đến đây nhất định là có việc muốn tìm cô.” Tinh Dã Nộ bước lên phía trước, nói vẻ nghiêm trọng: “Cô không thích hợp để ở bên Quang Hựu Lý, hãy mau chóng rời xa cậu ta, nếu không tôi sẽ không khách khí đâu”.

“Chuyện của tôi và Quang Hựu Lý thì liên quan gì đến ông?” Mặc dù bị thuốc mê khống chế, nhưng tôi hoàn toàn không mất đi ý thức. Nghe khẩu khí vô lễ của Tinh Dã Nộ, tôi có chút phật ý, lớn tiếng phản bác lại.

“Con gái tôi thích Quang Hựu Lý, vì hạnh phúc của nó, cô phải rời xa cậu ta.” Tinh Dã Nộ vừa nói vừa đưa tay ra túm lấy tóc tôi, đưa tôi đến bên hồ Kinh Dạ. Đúng lúc ông ta định sử dụng phép thuật hắc ám khổ luyện trong nhiều năm để “xử lý” tôi, thì từ phía rừng Ngân Vu vọng lại giọng nói quen thuộc của Quang Hựu Lý.

“Phạm Hi, Phạm Hi... em ở đâu?” “Quang Hựu Lý, em ở đây!” Hành động của Tinh Dã Nộ khiến tôi cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra. Tôi vừa liếc mình giãy giụa, vừa cất cao giọng hướng về phía Quang Hựu Lý, gọi thật to để anh có thể nhanh chóng phán đoán được nơi tôi đang đứng.

“Cô... Mẹ kiếp!” Với khả năng nhạy bén của mình, Tinh Dã Nộ không những nghe thấy tiếng Quang Hựu Lý gọi tôi mà còn phát hiện ra tiếng bước chân của các võ sĩ theo sau Quang Hựu Lý. Ông ta biết nếu ra tay lúc này thì chính mình cũng sẽ chuốc lấy phiền phức. Thẹn quá hóa giận, ông ta đưa tay phải lên đánh mạnh vào sau gáy tôi. Tôi ngất đi.

... Những hình ảnh phát ra từ quả cầu pha lê dừng lại ở đây, tôi hoàn toàn không thể nghĩ chân tướng sự thật lại như thế này.

“Được rồi, nhiệm vụ của quả cầu pha lê đến đây đã hoàn thành, công chúa Y Phạm Hi nếu cô còn điều gì thắc mắc xin cứ hỏi tôi!” Lối Ảnh vừa nói vừa nhẹ nhàng đóng nắp hộp quả cầu pha lê lại, hơi nóng phát ra từ quả cầu sau khi gọi lại đoạn ký ức vừa rồi cũng dần dần lạnh ngắt.

“Sau đó... sau đó còn xảy ra những chuyện gì nữa?” Đoạn ký ức gọi ra từ quả cầu pha lê khiến tôi vô cùng kinh ngạc, nhưng tôi vẫn hỏi hộp muốn biết những chuyện xảy ra tiếp theo.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý đưa một đội quân võ sĩ ồ ạt kéo đến bao vây Tinh Dã Nộ. Ông ta không còn cách nào khác đành phải bó tay chịu chết. Quang Hựu Lý ôm cô còn hôn mê, bất tỉnh trở về hoàng cung Y Tỉ, lệnh cho ngự y đến chữa trị cho cô. Trong cú đánh của Tinh Dã Nộ chứa đựng mười phần tà khí của phép thuật hắc ám, những tà khí đó phá hủy nội lực trong cơ thể cô, khiến cho linh lực của cô bị hao hụt, mái tóc màu vàng biến thành màu bạc.” Lối Ảnh thở dài, nhìn tôi đầy vẻ thương xót. “Công chúa Y Phạm Hi, cô bị hôn mê suốt nửa năm trời, hoàng tử Quang Hựu Lý lúc nào cũng túc trực bên cô, giúp ngự y trừ tà khí trong cô, nói chuyện với cô, bón thức ăn cho cô, nhưng cuối cùng khi cô tỉnh lại, quốc vương Y Tỉ mới phát hiện ra phép thuật hắc ám của Tinh Dã Nộ đã hoàn toàn rửa sạch tình yêu giữa cô và hoàng tử Quang Hựu Lý. Cô đã quên hết mọi chuyện liên quan đến cậu ta.” “Thì ra là như vậy sao?...” Nghe Lối Ảnh nói, tôi mệt mỏi ngã ra giường, tâm trạng vô cùng chán nản.

”Sau khi cô tỉnh lại, linh lực trở về số 0.

Quốc vương Y Tỉ đem chuyện cô không còn sức mạnh phép thuật, lại không nhớ gì đến ký ức tình yêu với hoàng tử Quang Hựu Lý nói với anh ta. Hoàng tử Quang Hựu Lý bèn đem một nửa linh lực của mình truyền vào chiếc vòng thạch anh tím đưa cho quốc vương để người giao lại cho cô. Có một nửa sức mạnh của cậu ta bảo vệ, phép thuật hắc ám không thể tiếp cận được cô, càng không thể làm hại cô.” Lối Ảnh nói đến đây tôi mới hiểu rõ vì sao Tinh Dã Nộ phải tốn bao công sức thuyết phục tôi để tôi tin rằng chiếc vòng thạch anh tím chính là vật đồng lõa hút hết linh lực của tôi... Nếu không làm như vậy, tôi sẽ không tháo chiếc vòng ra, Tinh Dã Nộ sẽ không có cách nào để sát hại tôi. Ông ta cũng không thể đạt được mục đích của mình.

“Tinh Dã Nộ đã làm nhiều việc hãm hại tôi như vậy, kết cục của ông ta như thế nào?” Mặc dù bây giờ Tinh Dã Nộ đã chết, nhưng đối với việc ông ta bị giam dưới đáy hồ Kinh Dạ, tôi vẫn cảm thấy hiếu kỳ.

“Hoàng tử Quang Hựu Lý ôm cô trở về hoàng cung Y Tỉ và ra lệnh cho võ sĩ giải Tinh Dã Nộ về cung để quốc vương Y Tỉ và quốc vương Thần Hựu quyết định hình thức trừng trị ông ta. Quốc vương Y Tỉ, phụ vương cô, hy vọng có thể khép Tinh Dã Nộ vào tội chết, không để cô lại phải đối mặt với nguy hiểm lần nữa.” Lối Ảnh tiếp tục giải đáp những thắc mắc của tôi. “Nhưng Tinh Dã Nộ là tướng quân của quốc vương Thần Hựu, ông ta từng lập được nhiều công lao hiển hách. Hơn nữa, lúc đó cô còn hôn mê mọi người đều không biết cô mất hết linh lực và trí nhớ, cho rằng cô chỉ bị hôn mê đơn thuần. Quốc vương Thần Hựu vì luyện tiếu nhân tài, giúp Tinh Dã Nộ xin thoát tội chết, nói mãi mãi giam giữ ông ta dưới đáy hồ Kinh Dạ, sẽ không để ông ta gây thêm rắc rối nữa. Cuối cùng, quốc vương Y Tỉ thấy Quang Hựu Lý dốc lòng chăm sóc cô nên đã đồng ý với quyết định của quốc vương Thần Hựu. Đó chính là nguyên nhân vì sao Tinh Dã Nộ bị đẩy xuống đáy hồ.” “Nhưng... Tinh Dã Nộ cũng đã nhận được hình phạt thích đáng, bị giam giữ dưới đáy hồ. Tại sao ông ta còn có thể quay lại tìm cách hãm hại tôi?” “Thực ra vấn đề chính là ở chiếc vòng đeo tay màu đen mà hoàng tử Tây Pháp La tặng cho cô.” Lối Ảnh nhìn thấu thắc mắc của tôi, bà ta mỉm cười nói tiếp. “Viên đá màu đen đó là một loại đá rất hiếm thấy. Nó chứa năng lượng của phép thuật hắc ám. Khi cô cầm chiếc vòng đeo tay ấy, năng lượng từ viên đá sẽ đánh bại năng lượng của thạch anh tím. Phép thuật hắc ám được phóng ra. Tinh Dã Nộ đã khổ luyện phép thuật hắc ám trong nhiều năm, chỉ trong giây lát ông ta có thể nhận biết được sức mạnh của phép thuật hắc ám. Ông ta muốn nhờ vào năng lượng này để thực hiện âm mưu còn dang dở của mình một lần nữa. Nhưng đáng tiếc, lần này không có ai xin tha tội cho ông ta.”

4 Tinh yêu còn mãi

Quả cầu pha lê đã cho tôi biết những sự việc đã qua. Hơn nữa, sau khi Lối Ảnh giải thích cho tôi rất nhiều điều, tôi mới thực sự hiểu được Quang Hựu Lý không như những gì tôi nghĩ. Anh không hề sai. Ngược lại, tất cả đều là do Tinh Dã Nộ tìm mọi cách chia rẽ chúng tôi.

“Lối Ảnh, tôi nên làm thế nào đây?” Tôi tung chăn, chạy ra khỏi phòng. Đúng như những gì trước đây các cung nữ đã miêu tả, Quang Hựu Lý đứng bên ngoài điện phòng đợi tôi. Ba ngày liền anh không ăn, không uống, không nghỉ ngơi. Một người dù có sức mạnh phép thuật cao cường, dù sức khỏe tốt như thế nào cũng không thể trụ nổi dưới ánh nắng mặt trời gay gắt. Sắc mặt anh nhợt nhạt, xanh xao. Anh đứng cũng không vững nữa. Nhìn thấy hình ảnh này, tôi vô cùng sợ hãi, chỉ sợ anh không cẩn thận mà ngã nhào xuống đất.

“Quang Hựu Lý!” Tôi gọi tên anh, lao đến ôm chầm lấy anh, nước mắt trào dâng. Quần áo trên người anh ướt sũng.

“Phạn... Phạn Hi, thật là em phải không...” Bị tôi làm ngơ mấy hôm liền, giờ lại thấy tôi chủ động sà vào lòng mình, trong lòng anh ngập tràn vui sướng. Vì đợi tôi hồi tâm chuyển ý mà anh đã phải hao tâm tổn sức rất nhiều. Anh đưa tay ra ôm tôi vào lòng, giữ chặt không dám buông ra, sợ rằng đây chỉ là một giấc mơ.

“Quang Hựu Lý, vừa rồi Lối Ảnh đã nói cho em biết tất cả. Xin lỗi anh, em đã hiểu lầm anh suốt thời gian qua, khiến anh phải chịu nhiều khổ cực...” Tôi vẫn vùi mình vào trong vòng tay của anh, nghẹn ngào nói. Xấu hổ, ân hận và tự trách bản thân mình. Tôi khóc dữ dội hơn.

“Không sao rồi, không sao rồi, bây giờ chẳng phải em đã hiểu ra mọi chuyện rồi sao, những khổ cực trước đây mà anh đã phải chịu đựng coi như là đã không uống phí!” Quang Hựu Lý dịu dàng an ủi tôi, lời nói đầy mãn nguyện. Không ăn, không ngủ suốt ba ngày ba đêm cơ thể anh rất yếu, đôi chân cũng không đứng vững, anh ngã nhào về phía tôi, thiếu chút nữa làm cho cả hai chúng tôi ngã nhào xuống đất.

“Quang Hựu Lý, anh không sao chứ?” Vì cơ thể Quang Hựu Lý đột nhiên nghiêng ngả, tôi vội vàng đỡ lấy anh, lo lắng hỏi.

“Anh không sao, Phạn Hi, em đừng lo lắng quá...” Quang Hựu Lý nhắm mắt lại, đưa hai ngón tay day nhẹ hai bên thái dương trấn tĩnh lại.

“Công chúa Y Phạn Hi, hoàng tử Quang Hựu Lý. Hai người, một người thì suốt ba ngày ba đêm sống trong tâm trạng giận dữ, sau khi hiểu rõ chân tướng sự việc ngay cả dép cũng chẳng kịp mang, chạy ngay ra khỏi

điện phòng, một người thì suốt ba ngày ba đêm không ăn không nghỉ, kết quả bây giờ sức khỏe suy yếu, đứng không vững nữa.” Không biết Lối Ảnh đã bước ra khỏi điện phòng từ lúc nào. Bà ta ôm chiếc hộp đựng quả cầu pha lê trong lòng, cười hiền hòa nhìn tôi và Quang Hựu Lý.

“Hai người còn không mau điu nhau vào điện phòng để cho cung nữ làm chút thức ăn mang đến lót dạ, sau đó còn nghỉ ngơi cho lại sức chứ!” “Đúng rồi, sao em không nghĩ đến điều này cơ chứ!” Lời nhắc nhở của Lối Ảnh khiến tôi bừng tỉnh. Vì quá xúc động mà tôi quên mất chuyện sức khỏe của anh. Tôi vội vàng đỡ lấy anh. “Quang Hựu Lý, bây giờ anh hãy vào trong điện phòng của em nghỉ ngơi một lát đã. Em sẽ sai cung nữ chuẩn bị một chút thức ăn bổ dưỡng. Anh phải ăn nhiều một chút để lấy lại sức khỏe đã tổn hao trong suốt thời gian qua.” “Được rồi, được rồi, vậy làm phiền em, Phạn Hi.” Quang Hựu Lý nhìn tôi cười ầm ập, sau đó dựa vào tôi chậm rãi bước vào điện phòng.

“Các vị cần nghỉ ngơi, vậy tôi không ở lại làm phiền nữa. Công chúa Y Phạn Hi, quẻ bói năm nay đã không còn hiệu lực, vậy mấy ngày tới cô nên qua chỗ tôi bói lại, tôi có dự cảm quẻ bói lần này nhất định sẽ rất tốt.” Trước khi rời khỏi, Lối Ảnh quay đầu lại nói với tôi mấy câu. Sau khi nhận được cái gật đầu đáp lại của tôi, bà ta mới cẩn thận ôm chiếc hộp đựng quả cầu pha lê trở về tháp cao trong vườn hoa cung điện.

Tôi điu Quang Hựu Lý vào điện phòng, kêu cung nữ chuẩn bị nước tắm, hầm cháo tắm bổ, mời ngự y đến kiểm tra sức khỏe cho Quang Hựu Lý. Các cung nữ nhận được chỉ thị, lập tức bận bịu chuẩn bị mọi việc.

“Phạn Hi...” Quang Hựu Lý ghé sát vào tôi, nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc xoăn vàng của tôi, cảm động nói. “Anh phải cảm ơn Lối Ảnh, nếu không có bà ta và quả cầu pha lê, không biết anh còn phải đứng ngoài điện phòng đợi em bao lâu nữa thì em mới tha thứ cho anh!” “Ngốc ạ, tại sao anh không nói cho em biết mọi chuyện sớm hơn! Nếu Tinh Dã Nộ không nhân lúc sơ hở mà truyền những lời nói kỳ lạ vào đầu em thì đã không xảy ra những chuyện sau này.” Tôi dựa đầu vào ngực anh nũng nịu, “hờn trách” nói.

“Anh vốn định sau ba ngày tổ chức sinh nhật em mới nói rõ mọi chuyện cho em biết. Ai ngờ đến ngày thứ hai Tinh Dã Nộ đã ”dụ dỗ” em đến bên hồ Kinh Dạ, xuyên tạc sự thật làm ảnh hưởng đến em, khả năng ly gián của ông ta rất cao cho nên sau này bất luận anh có cố gắng giải thích như thế nào em cũng không tin, anh cũng chẳng có cách nào khác.” Nhắc lại những việc xảy ra trong mấy ngày qua, Quang Hựu Lý chỉ biết nở nụ cười ầm ập. “Phạn Hi, còn chuyện anh ôm Tinh Dã Kỳ, anh cũng cần nói rõ với em.” “Được rồi, anh nói đi!” Bây giờ Tinh Dã Kỳ đã qua đời, đối với những chuyện giữa Quang Hựu Lý và cô ấy, tôi không để tâm lắm. Nhưng Quang Hựu Lý đã muốn giải thích, tôi cũng ưng thuận lắng nghe anh nói.

“Thực ra, anh muốn đợi sau khi các hoạt động chúc mừng sinh nhật của em kết thúc mới nói cho em biết cũng chính là vì muốn có được sự đồng ý của Tinh Dã Kỳ trước. Em cũng biết, nếu muốn khôi phục lại ký ức cho em, anh cần phải nói rõ mọi chuyện Tinh Dã Nộ hãm hại em như thế nào. Suy cho cùng, tất cả những chuyện này đều có liên quan đến bí mật của gia tộc Tinh Dã. Vì vậy, anh cần có được sự đồng ý của Tinh Dã Kỳ trước mới có thể nói cho em biết mọi chuyện được.” Quang Hựu Lý cúi đầu nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán tôi. “Sáng sớm hôm đó, anh và Tinh Dã Kỳ đã bàn luận với nhau về chuyện này. Đối với chuyện phải vạch trần những việc làm xấu xa của cha mình, cô ấy phản ứng rất quyết liệt, nhưng anh đã thuyết phục được cô ấy, để cô ấy đỡ kích động, anh đã ôm cô ấy vào lòng, nhẹ nhàng an ủi.” “Thì ra là như vậy...” Nghe Quang Hựu Lý giải thích, tôi mới biết mình đã hiểu sai về anh. Tôi ôm anh thật chặt, cảm thấy xấu hổ, bối rối. “Quang Hựu Lý, sau này em sẽ không hồ đồ suy đoán về người khác nữa, nhất định em sẽ cho anh cơ hội giải thích, không nghe từ một phía.” “Bây giờ Tinh Dã Nộ đã chết, phụ vương của chúng ta cũng đã bắt tay giảng hòa, sau này sẽ không có ai có thể chia rẽ chúng ta được nữa.” Quang Hựu Lý cười rạng rỡ, ôm chặt lấy tôi. Hai trái tim chúng tôi hòa cùng một nhịp. Tôi cũng có một dự cảm mãnh liệt rằng không có ai có thể chia rẽ chúng tôi được nữa.

13. Chương 12: Phần Kết Lễ Đính Hôn Bên Hồ Kinh Dạ

Một tháng sau.

Sau một tháng nghỉ ngơi, sức khỏe của tôi đã hoàn toàn bình phục. Phụ vương tôi và cha của Quang Hựu Lý đã mời những pháp sư giỏi nhất của đế chế Tây Ma đến giúp tôi khôi phục lại linh lực phép thuật. Dưới sự giúp đỡ của các pháp sư, những phép thuật bị mất trước kia của tôi đã được khôi phục lại hoàn toàn. Hơn nữa, sau chuyện của Tinh Dã Nộ, quan hệ của phụ vương tôi và quốc vương Thần Hựu cũng được cải thiện rõ rệt. Đây là kết cục mà mọi người đều mong đợi.

Mười ngày trước, trong buổi tối tôi và Quang Hựu Lý đến cánh đồng hoa oải hương gần rừng Ngân Vu dạo chơi, giả vờ như đang làm phép, anh lấy ra chiếc nhẫn kim cương màu hồng phấn, quỳ xuống cầu hôn tôi. Hành động của anh khiến tôi quá bất ngờ, mặc dù trong lòng cũng muốn đồng ý, nhưng nghĩ đến việc mình chưa được phụ vương và mẫu hậu cho phép, tôi nói Quang Hựu Lý cho mình một ngày để suy nghĩ. Anh đồng ý.

Quang Hựu Lý đưa tôi về đến hoàng cung Y Tỉ. Lúc này cũng đã nửa đêm, tôi vội vã bước vào điện phòng của cha mẹ, đem chuyện Quang Hựu Lý cầu hôn tôi nói với họ. Cứ nghĩ cha mẹ nghe được chuyện này sẽ hết sức kinh ngạc, nhưng không ngờ, họ lại tỏ ra rất bình thường. Cả hai người không ai bảo ai cùng giục tôi đồng ý. Phụ vương còn cho biết người và quốc vương Thần Hựu mong đợi chuyện này từ rất lâu rồi.

Quả nhiên, ngay ngày hôm sau, quốc vương và hoàng hậu vương quốc Thần Hựu đích thân đưa Quang Hựu Lý đến hoàng cung Y Tỉ gặp phụ vương và mẫu hậu tôi bàn chuyện hôn sự. Họ đã cùng nhất trí mười ngày sau, cũng chính là ngày hôm nay, ngày 14 tháng 2, sẽ tổ chức lễ đính hôn cho tôi và Quang Hựu Lý ngay tại hồ Kinh Dạ.

Ngày 14 tháng 2, cả hoàng cung Y Tỉ rộng lớn được trang hoàng long lẫy. Dưới sự chỉ đạo của mẫu hậu, tôi ngồi trước tấm gương lớn trong điện phòng để hơn mười cung nữ đứng xung quanh, mỗi người một việc, làm tóc, trang điểm, thay trang phục. Chỉ trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, mọi việc đều được hoàn thành như ý.

“Được rồi, Phạn Hi, cha con đã đánh sẵn xe đợi con bên dưới, chúng ta hãy mau đi thôi không trễ mất!” Xong xuôi mọi việc, mẫu hậu đích thân kiểm tra lại cho tôi. Mẫu hậu phẩy nhẹ lên chiếc váy trắng xinh xắn một cái. Sau khi đã hoàn toàn yên tâm, mẫu hậu nắm tay tôi, dắt tôi ra cửa chỗ mật đạo dẫn tới rừng Ngân Vu và hồ Kinh Dạ.

Ngày cửa mật đạo hôm nay đã có hơn mười cỗ xe tinh thể hình viên kẹo chờ sẵn. Ngoài cỗ xe đầu tiên dành cho ba người trong gia đình chúng tôi, toàn bộ những chiếc xe còn lại đều dành cho các vị khách được mời đến tham dự buổi lễ đính hôn của tôi. Sau khi tôi và mẫu hậu bước lên xe, phụ vương ra lệnh cho xe lập tức xuất phát. Mười mấy con ngựa trắng khỏe mạnh, xinh đẹp, băng băng kéo xe đưa chúng tôi đến bên hồ Kinh Dạ, khí thế vô cùng.

Đoàn xe của hoàng cung Y Tỉ vừa xuất phát, đoàn xe của vương quốc Thần Hựu cũng khởi hành. Khi xe của chúng tôi vừa đến ranh giới bên rừng Ngân Vu, cũng là lúc xe của vương quốc Thần Hựu tới nơi. Ba người nhà Hựu Lý từ trong xe bước xuống, hợp cùng ba người chúng tôi đang đứng bên ngoài ranh giới. Hôm nay Quang Hựu Lý mặc một bộ y phục màu trắng bạc được cắt may rất khéo léo, cùng với bộ váy xinh xắn tôi mặc trên người, trông rất đẹp đôi. Bên ngoài ranh giới rừng Ngân Vu có trải thảm màu trắng bạc kéo thẳng đến bên hồ Kinh Dạ. Dưới sự chỉ dẫn của người chủ trì, tôi và Quang Hựu Lý dắt tay nhau bước trên thảm trắng. Quang Hựu Lý trao bó hoa trong tay cho tôi, nắm tay tôi, dẫn tôi từng bước tiến sâu vào rừng Ngân Vu, bước đến bên hồ Kinh Dạ.

Rất nhiều những cây nến trắng cỡ lớn được kết hoa trang trí giống như những thiên thần nhỏ đứng hai bên thảm trải, thấp lên ngọn lửa hồng khê đung đưa, rập riu hòa theo điệu nhạc du dương. Khi chúng tôi bước qua rừng Ngân Vu để đến bên hồ Kinh Dạ, tôi ngạc nhiên nhận thấy hồ Kinh Dạ hôm nay cũng được trang hoàng hết sức long lẫy. Tiệc rượu được bày biện trang trọng. Những chiếc bàn dài được kê bên hồ bày đầy các loại thức ăn và đồ uống hấp dẫn, còn có những chiếc ghế trắng dành cho các vị khách nghỉ ngơi.

Tôi và Quang Hựu Lý dưới sự hướng dẫn của người tổ chức bước lên lễ đường màu trắng, đẹp đẽ, tinh tế đặt ở chính giữa. Các vị khách quý theo sau chúng tôi đã ngồi kín các hàng ghế trắng bên dưới. Dưới sự chứng kiến của quan khách, tôi và Quang Hựu Lý trao chiếc nhẫn đính hôn, vật chứng cho tình yêu và sự gắn kết hai tâm hồn. Sau lễ đính hôn, tôi quăng bó hoa xuống mặt hồ, sau đó hai chúng tôi nắm tay nhau cùng nhìn ra mặt hồ Kinh Dạ. Mặc dù Tinh Dã Kỳ đã nằm sâu dưới đáy hồ nhưng cô ấy luôn sống mãi

trong lòng chúng tôi, nhắc chúng tôi biết trân trọng những gì mình đang có.

“Tình Dã Kỳ, cảm ơn bạn, vì những hy sinh của bạn tôi mới có thể tìm lại được những gì đã mất. Bây giờ tôi đã là vị hôn thê của Quang Hựu Lý, từ nay cho đến mãi mãi về sau, tôi và Quang Hựu Lý sẽ cùng nhau cố gắng để không phụ sự kỳ vọng của bạn!” Khi tôi nói những lời này với Tình Dã Kỳ, Hựu Lý cũng khẽ nói điều gì với cô ấy. Trong nháy mắt tôi nhìn thấy mặt hồ Kinh Dạ vốn tĩnh lặng bình yên, bỗng nổi sóng, bó hoa tôi vớt xuống hồ quện vào lớp sóng chìm sâu xuống đáy hồ. Cũng lúc đó, tôi mơ hồ nhìn thấy nụ cười duyên dáng của Tình Dã Kỳ hiện trên mặt nước. Cô ấy vừa cười vừa nói với tôi: “Cố lên!”, sau đó vẫy tay tạm biệt tôi, cũng rất nhanh sau đó khuôn mặt cô ấy biến mất khỏi mặt hồ.

“Hựu Lý, anh có nhìn thấy không, Tình Dã Kỳ vừa nói với em hãy cố lên!” Tôi xúc động kéo tay Quang Hựu Lý, chỉ những gợn sóng vừa biến mất trên mặt hồ Kinh Dạ.

“Thật sao? Anh cũng nhìn thấy. Phạn Hi, bây giờ đã có anh luôn ở bên bảo vệ em, em sẽ không phải lo lắng và phiền não nữa.” Quang Hựu Lý ôm lấy tôi để tôi có thể yên tâm tựa đầu vào vai anh, nhẹ nhàng hôn lên tóc tôi để tôi cảm thấy ấm áp và yên tâm hơn.

“Vâng!” Tôi gật đầu, đưa tay ôm chặt lấy anh. Các vị khách có mặt cũng đồng loạt đứng lên vỗ tay ủng hộ hai chúng tôi.

Trong tiếng vỗ tay không ngớt của mọi người, Quang Hựu Lý nhẹ nhàng trao cho tôi nụ hôn nồng nàn, say đắm. Lễ đính hôn đơn giản và ấm cúng của chúng tôi kết thúc trong nụ hôn ngọt ngào, nồng cháy. Mặt hồ Kinh Dạ vẫn xanh thẳm nguyên sơ, in bóng hai chúng tôi gắn chặt không rời, giống như hạnh phúc viên mãn của chúng tôi.

LpẢ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-ma-thuat>